

Giới thiệu Đại Công Chúa

Thể loại: xuyên không, dị giới, 3S, tùy thân không gian.

Kiếp trước, nàng chẳng những thông minh tài giỏi mà còn là người thừa kế tập đoàn ĐTH nổi tiếng toàn thế giới nhưng chỉ vì yêu nhầm người chẳng những mất đi sinh mạng của bản thân mà còn làm hại đến cả những người xung quanh yêu thương cô.

Xuyên không, cô trở thành phế vật đại công chúa của Mạc Vũ quốc, từ khi sinh ra đã bệnh tật nhưng luôn được phụ hoàng yêu thương, hoàng huynh cưng chiều, mạng trong mình mối thù sau cái chết của mẫu hậu và một loạt các bí mật sau quyền lực.

Sống lại một lần, cô quyết định bảo vệ thật tốt những người bên cạnh mình.

Sống lại một lần, cô quyết tâm xóa sạch cái gọi là tình yêu ra khỏi cuộc đời mình.

Nhưng cuộc đời trở trêu để cho anh tới bên cạnh cô, anh bá đạo chiếm lấy cô, quan tâm cô, dùng chính tính mạng của anh cho cô thấy trên đời này thực sự có cái gọi là chân tình.

Hắn là vốn là vương gia của Hiến Viên quốc, là "ma vương" trong lòng mọi người đi tới đâu cũng khiến người ta sợ hãi. Hắn vốn cho rằng hắn sẽ cô độc cho tới cuối đời nhưng ông trời lại cho hắn gặp được nàng.

Nàng càng không để ý tới hắn, hắn càng bị nàng cuốn hút không tự chủ được quan tâm nàng để rồi không thoát ra được. Nếu đã như vậy hắn sẽ giữ nàng bên cạnh cả đời quang minh chính đại yêu thương nàng, nàng muốn trả thù hắn sẽ đứng bên cạnh nàng giúp nàng hoàn thành. Cuộc đời của hắn chỉ cần nàng là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đại công chúa mười tuổi

Đến nơi đây đã được hai tháng nhưng Tuyết Ly vẫn chưa thể chấp nhận nỗi sự thực: nàng xuyên không, xuyên về một nơi không hề tồn tại trong lịch sử. Đại lục này có tên là Nhất Long gồm bốn nước: Mạc Vũ, Hiến Viên, Nam Thanh, Minh U. Nơi đây không có khoa học kỹ thuật phát triển, cũng chẳng có ô tô xe máy hay nhà cao tầng gì gì đó- đúng vậy cô xuyên về cổ đại đã vậy lại còn là nơi tồn tại dị năng. Sao nàng cứ có cảm giác lọt vào thế giới thần tiên vậy.

Nàng vốn là người thừa kế duy nhất của tập đoàn ĐTH đứng đầu thế giới, luôn được sống trong vòng tay yêu thương của ba mẹ thế giới của nàng là toàn một màu hồng vô lo vô nghĩ. Có lẽ nàng vẫn sẽ là tiểu thư xinh đẹp tài giỏi nếu không gặp Hải Hô, hắn vốn là giám đốc tài chính trong tập đoàn nhà nàng cũng xem như là một người tài, hắn từng cứu nàng khỏi tay bọn cướp, mang cho nàng những hứa hẹn về mối tình trong mộng về bạch mã hoàng tử nắm tay công chúa trong lâu đài. Nhưng nàng đã quên rằng bạch mã hoàng tử chỉ có trong cổ tích, mà dù có thật thì ai có thể đảm bảo công chúa và hoàng tử sẽ bên nhau hạnh phúc tới cuối đời. Bất chấp sự phản đối của cha mẹ, nàng lấy hắn, cho đi tất cả mọi thứ của mình để rồi nàng nhận được là sự thật bi thương. Hóa ra từ khi gặp gỡ tới giờ chỉ là một màn kịch được giàn dựng tỉ mỉ, mà hắn ở bên nàng cũng chỉ vì tài sản. Nhưng dù có hối hận thì cũng đã muộn màng, ba mẹ của nàng bị hắn âm thầm hại chết, lúc nàng đau thương nhất hắn trước mặt nàng thân mật với người phụ nữ khác. Một phát súng gim sâu vào tim nàng, máu và nước mắt rùng rùng như cũng đã chảy cạn. Trước khi nhắm mắt kết thúc cuộc đời này nàng đã thề: Nếu có kiếp sau sẽ không bao giờ tin vào cái gọi là chân tình nữa, nàng sẽ tự khiến bản thân mình trở nên lớn mạnh khiến cho tất cả nam nhân quỳ gối dưới chân nàng mà ngưỡng mộ không có cách nào tổn thương nàng.

Có lẽ ông trời nghe thấy nguyện vọng của nàng mà cho nàng một cơ hội. Nàng không có thực sự chết đi, lúc dòng máu đỏ tươi chảy ra nàng cảm nhận được một sức mạnh to lớn chảy vào tận sâu trong tâm hồn, nàng không còn cảm thấy đau đớn mà chỉ cảm thấy thật thoải mái, cơ thể như được thanh tẩy một lượt loại bỏ hết thấy sự dơ bẩn ở trên trên đời. Nàng phải thực cảm ơn vật báu gia truyền đã đưa hồn của nàng tới nhập vào thân xác của đại công chúa mười tuổi mất vì bệnh tật này. Nàng vốn nghĩ miếng ngọc bội đó chỉ là một không gian trữ vật (thực ra nàng đã thấy thỏa mãn lắm rồi) nhưng thật không ngờ khi có máu chảy vào nó lại nhận chủ mạng đến cho nàng nhiều lợi ích không ngờ được. Nếu đã cho nàng cơ hội sống lại này vậy thì nàng sẽ cố gắng mà tận dụng để thực hiện lời thề của mình.

Cơ thể này là đại công chúa của Mạc Vũ quốc, do từ nhỏ sinh non quanh năm ốm đau khiến cho nàng chẳng thể tu luyện nên được định sẵn là phế vật công chúa. Ha, phế vật công chúa thì sao dưới bàn tay của bốn tiểu thư trác chấn cũng trở thành thiên tài không kể còn có không gian tổ tiên trợ giúp thì không có gì là không thể.

“Công chúa! công chúa! hoàng thượng giá lâm” giọng nói của Ngọc Tâm cất đức những dòng hồi tưởng viễn vông. Ngọc Tâm và Minh Tâm là nha hoàn bên cạnh nàng, Ngọc Tâm và Minh Tâm là hai chị em sinh đôi từ nhỏ đã đi theo nàng. Minh Tâm là tỷ tỷ là người trầm tĩnh ít nói nhưng rất hiểu chuyện, muội muội Ngọc Tâm thì có vẻ nhanh nhẹn hơn. Trong trí nhớ ít ỏi của thân thể này hai cô bé luôn quan tâm chăm sóc nàng từng chút một nên nàng thực sự coi họ là người thân của mình.

“An Ninh con cảm thấy thế nào rồi?” An Ninh là tên của thân xác này . Phải nói thực, ở hiện đại nàng nhìn thấy không ít mỹ nam nhưng vẫn ngỡ người khi lần đầu tiên nhìn thấy người phụ vương này: Một bộ long bào với hoa văn thêu sống động y như thật , khuôn mặt từ ái, mái tóc đen dài được búi lại gọn gàng đuôi tóc phiêu dật trong gió khiến cho mọi người có cảm giác an toàn ấm áp đến kì lạ.

“Đa tạ phụ hoàng quan tâm,nữ nhi đã khỏe hơn nhiều rồi ạ!” Đến đây hơn hai tháng nhờ số linh đan và thường ngâm mình trong ôn tuyền trong không gian nàng đã thấy khỏe hơn rất nhiều. Nàng đã bắt đầu có thể tu luyện những điều đơn giản. Mà phải công nhận không có bệnh tật thân thể này có thiên phú kinh người. Mỗi người thường chỉ có một dị năng đã là khó rồi nhưng nàng không chỉ có một : nàng có hệ băng, phong, thủy không chỉ vậy còn có hệ quang đã biến mất từ lâu. Đến chính bản thân nàng cũng thật ngạc nhiên khi biết điều này.

“Vậy thì tốt rồi, ông trời phù hộ cuối cùng hoàng nhi của ta cũng khỏe mạnh. Là ta vô dụng không bảo vệ tốt cho hoàng hậu mới khiến nàng sinh non mà chết, không phải tại ta con cũng không phải chịu đau đớn nhiều năm như vậy”. Nhìn thấy vẻ tự trách và đau đớn trong mắt phụ hoàng nàng cũng thật thấy cảm động, có được người thân quan tâm mình như vậy nàng đã thực thấy hạnh phúc.

“Không phải tại người, đó chỉ là sự cố thôi! Mẫu hậu ở trên trời cũng không muốn thấy người như vậy đâu” Nàng vốn không phải An Ninh công chúa, nhưng nàng tin An Ninh trước đây cũng nghĩ giống như nàng. “Con bây giờ thực sự tốt lắm, con rất nhanh có thể khỏe mạnh như người nha.” Đúng vậy nàng rất nhanh sẽ khỏe mạnh và thay ‘An Ninh’ công chúa báo thù và giúp nàng bảo những người thân yêu của mình từ giờ trở đi nàng chính là đại công chúa Mạc Vũ quốc.

“Đúng vậy nha rất nhanh An Ninh của chúng ta sẽ tài giỏi hơn tất cả mọi người trên đời này nha” Một giọng nói bất ngờ chen vào, thực ra không cần nhìn cũng có thể đoán được là ai. “Nhi thần thỉnh an phụ hoàng.”

“Đứng lên đi.” Phụ hoàng từ ái nhìn thái tử mới bước vào.

“Phụ hoàng người nhìn hoàng huynh kia”

“Ha.Ha đúng như vậy nha An Ninh của chúng ta là tài giỏi nhất. Con mà lớn lên nhất định sẽ làm điên đảo hết nam nhân trên đời này.” Hoàng thượng nhin không được ha ha cười.

“Không thêm đề ý tới hai người, hai người bắt nạt con.” Người ta cũng biết ngại ngùng nha.

“Thôi được rồi hoàng huynh sai rồi, huynh không giám nữa được chưa.” Hoàng huynh mới mười ba tuổi nhưng đã rất có khí khái của một bậc quân vương tương lai. Phụ hoàng thực sự rất yêu thương mẫu hậu, khi mẫu hậu còn sống chỉ độc sủng một mình người, mẫu hậu mất đi người cũng không có lập thêm phi tần nào khác. Nàng nhiều khi rất hâm mộ hoàng hậu trong xã hội nam quyền này có một người yêu thương mình như vậy thì còn điều gì để luyến tiếc nữa.

“Phụ hoàng con muốn tu luyện dị năng” Mặc dù trong không gian có cách tu luyện nhưng biết thêm nhiều hơn không bao giờ thừa cả với nàng cũng không muốn tìm thêm nhiều phiền toái không cần thiết.

“Con vừa mới khỏe lại không thể quá mệt nhọc, đợi một thời gian nữa được không.”

“Phụ hoàng nói đúng muội không cần làm bản thân mệt mỏi, lại làm hại bản thân mình”. Trong mắt thái tử hiện lên một tia lo lắng.

“Không sao mà con đã rất tốt rồi mà, phụ hoàng con thực muốn học mà. Với con tự biết chừng mực sẽ không tổn hại gì đâu mà.” Nàng biết chỉ cần nàng thực sự muốn phụ hoàng sẽ không ngăn cản nàng. Nàng còn âm thầm trừng mắt nhìn thái tử một cái: hừ giám cản trở việc tốt của nàng

Từ Phong cúi đầu sờ sờ mũi đối với muội muội này từ khi trào đời hần đã thực yêu thương nàng. Dù ai có nói nàng là phế vật bệnh tật gì đó hần vẫn không hề để ý, hần không hề thấy xấu hổ về nàng mà chỉ thấy thực yêu thương dù đây có là nơi thực lực nói lên tất cả đi nữa, nhìn nàng bệnh như vậy hần hận không thể giúp nàng chịu hết đau khổ này.Bây giờ nàng khỏe mạnh như vậy hần thực sự phải tạ ơn ông trời đã trả lại muội muội khỏe mạnh cho hần, hần nhất định sẽ không để cho nàng chịu thêm bất cứ một đau khổ nào nữa

“Được rồi mai phụ hoàng cử người đến dạy con, không được để bản thân mệt quá biết không” Phụ hoàng yêu chiều xoa đầu nàng, trong mắt hoàn toàn là ý cười.

“Nữ nhi tạ ơn phụ hoàng.”

“Thôi con nghỉ ngơi đi ta và thái tử còn có việc cần xử lý, lần sau sẽ tới thăm con.” Từ lúc thái tử xuất hiện ở đây nàng đã nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt huynh ấy, trắc lại việc quốc sự bận mải, hải làm người có quyền lực thực khổ mà.

“Cung tiễn phụ hoàng.”

Hai người vừa đi nàng bảo Minh Tâm canh cửa nàng nghỉ ngơi không cần làm phiền nàng. Tiến vào trong không gian trước mắt nàng là một tòa viện nhỏ, bên phải có hồ nước trong vắt, bên trái là một vườn cây, trong hai tháng này nàng nén lúc trồng khá nhiều được liệu quý hiếm cùng lương thực hoa quả mà nàng thích vào, may mắn không gian nơi đây không cần chăm sóc nó vẫn có thể phát triển nhanh chóng thậm chí là gấp mấy lần bên ngoài, phía sau là ôn tuyền ấm áp, nàng phát hiện ngâm mình trong ôn tuyền thì mọi vết thương sẽ khỏi một cách nhanh chóng. Bên trong tòa viện có phòng khách, phòng bếp và bảy căn phòng nhỏ(nhìn thì nhỏ nhưng vào bên trong là một không gian rất rộng có thể lớn dần lên khi thăng cấp), thực khi lần đầu tiên bước chân vào tòa viện này nàng thực rất vui vì hoàn toàn những thứ trước đây mua ở hiện đại đều được giữ lại đầy đủ trong một gian phòng cuối hành lang(trước đây không gian chỉ là một căn phòng lớn mà nàng bỏ hành lí đồ đạc nàng thích cũng như phục vụ mục đích du lịch của nàng). Thực sự ở cổ đại này có

những thứ này thực sự là may mắn không tưởng được. Cô không biết rằng những thứ này sẽ giúp ích rất nhiều cho cô nhưng tất nhiên đó là điều tương lai ta mới nói đến.(t/g : nó còn cung cấp rất nhiều phúc lợi cho anh nam chính nha.)

Căn phòng đầu tiên dành riêng cho việc tu luyện: chính giữa gian phòng là giường bạch ngọc, bên phải có rất nhiều sách- hoàn toàn là các bản vũ kỹ quý hiếm, bên trái có gần như đầy đủ các loại binh khí.

Căn phòng thứ hai là phòng luyện đan, trong đó có đầy đủ đồ dùng cần thiết và cả những phương thức, những loại đan dược tương như đã thất truyền từ lâu.

Đối diện căn phòng đầu tiên là phòng ngủ, cũng may trước đây nàng thích thám hiểm mua khá nhiều đồ dùng phin mặt trời vì thế căn phòng ngủ này không khác gì nhiều phòng ngủ ở hiện đại của nàng, thông sang bên cạnh là phòng treo quần áo cùng phòng tắm rửa. Thực không thể trách nàng nhiều đồ bởi dù sao ngày trước nàng cũng là tiểu thư giàu có mua rất nhiều mà dường như chẳng dùng đến, bây giờ tới cổ đại lại thấy thật may mắn vì mua nhiều như vậy, nàng thực sự thấy quần áo cổ đại chẳng có tí sáng tạo độc đáo nào. Còn mấy căn phòng trên lầu hai nàng chưa có đủ trình độ để mở ra. Ukm vì thế nàng còn phải cố gắng thật nhiều để thỏa mãn chí tò mò của mình.

Cấp bậc tu luyện ở đây gồm sơ giai, trung giai,thượng giai, nhân giai, địa giai, thiên giai,thiên huyền (hình như chưa có ai đạt đến) mà nàng mới chỉ ở nhị sở giai mà thôi, nghĩ mà thấy đau lòng. Vì thế mục đích nàng vào đây hôm nay là để tiếp tục tu luyện và chữa trị cho cái thân thể yếu kém này.khoanh chân trên giường ngọc bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện.(t/g: hu không biết xấu hổ ,còn không nhìn xem mình luyện được mấy ngày, tốc độ quái thai vậy rồi mà).

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Học viện Thanh Long

“Công chúa! Chúng ta tới nơi rồi”. Thời gian trôi qua rất nhanh, nàng xuyên không cũng đã được năm năm rồi. Năm năm có thể thay đổi rất nhiều thứ, Tuyết Ly từ phế vật công chúa nay đã trở thành một thiếu nữ động lòng người.

Hôm nay là ngày các học viện mở đợt tuyển sinh những học viên đủ mười năm tuổi có thể vào học. Ở Nhất Thiên đại lục này có bốn học viện lớn: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ xây dựng ở bốn phía giống như chân giữ cho cả đại lục vậy. Ba năm trước hoàng huynh cũng đã tiến vào học viện Thanh Long học, vì thế phụ hoàng cũng muốn nàng tới nơi đây học. Thực sự mỗi lần nghĩ đến sự cung chiều của phụ hoàng nàng có chút quần bách, không hiểu sao dù thái y có khẳng định nàng đã hoàn toàn khỏe mạnh nhưng người vẫn cứ xem nàng như báu vật mà cất giữ nàng lên tay sợ vỡ ngấm trong miệng sợ tan. Phụ hoàng muốn nàng học ở đây vì muốn hoàng huynh bảo vệ nàng sợ nàng bị người khác bắt nạt. Thực sự nàng cũng thấy hết nỗi nói với hai người họ, dù vậy nàng vẫn thấy thực cảm động nên vẫn nghe theo.

Học viện Thanh Long nằm ở phía bắc đại lục, được xây dựng trên vùng núi Phi Thiên quanh năm sương mù vây quanh tạo ra một không gian hư ảo, khiến cho con người ta có cảm giác như đang lọt vào chốn bồng lai tiên cảnh. Quanh học viện được thiết kế trận pháp chỉ mở một ngày cho học sinh mới nhập học.

Nhìn cảnh người đông nghịt này nàng thực sự rất chán nản, phải biết rằng nàng rất ghét nơi đông người.

“Công chúa, người cẩn thận một chút ở đây đông người” Từ trước tới giờ Minh Tâm vẫn luôn quan tâm nàng kỹ lưỡng như vậy, nhiều khi nàng tự hỏi vào trong học viện không có bọn họ không biết nàng có lo lắng không nữa.

“Ta biết rồi mà em nhắc mấy lần rồi đó, ta đâu có yếu đuối như vậy.” Nàng thực yếu đuối như vậy à.

“Công chúa chúng ta mau đi thôi.” Thật lâu mới có dịp ra ngoài một lần Ngọc Tâm thực sự rất háo hức.

“Em đi chậm một chút có ai tranh đường với em đâu.” Con bé này càng lớn càng hấp tấp rồi.

Cổng vào học viện được xây theo đường vòng cung lớn có hình hai con rồng quấn quanh trông rất sống động. Tới nơi đây thì dù là thường dân bình thường hay quý tộc thì đều phải xuống ngựa đi bộ vào, dù nàng là công chúa cũng không ngoại lệ. Nơi khảo nghiệm là một sân khá lớn, nàng tới muộn nên đã tập trung khá nhiều người. Ở dưới sự hướng dẫn của người quản lý, mọi người hùng dũng oai vệ hướng nơi ghi danh khảo hạch đi tới. Bình thường từng học sinh muốn đi vào Thanh Long học viện, đều cần trải qua khảo hạch nghiêm khắc, ở trong quá trình khảo hạch, phân chia thân phận cùng cấp bậc học sinh, bình thường phần lớn mọi người thông qua khảo hạch đều đến trận doanh làm tân học sinh nhập môn, sau đó từng bước từng bước tấn chức, nhưng cũng có một số ít những người trực tiếp được bước vào chí tôn điện trở thành học viên của chí tôn điện. Chí tôn điện là nơi học tập của những người đứng đầu học viện, hoàng huynh hiện giờ cũng ở đó nên đó cũng là mục tiêu của nàng hôm nay.

Ba người đi vào trong học viện, đưa tới vô số chú ý, song khi bọn họ đi tới nơi khảo hạch lại phát hiện những người hôm nay đến đây khảo hạch thực sự nhiều lắm trong đó có không ít hơi thở khá cường đại khiến nàng có chút ngạc nhiên, tuy vậy điều đó cũng không khiến nàng thấy áp lực hay lo lắng gì cả.

“Đi? Hôm nay sao có nhiều người khảo hạch như vậy?” Ngọc Tâm kì quái nói, có chút kinh ngạc, hàng năm học viện chỉ nhận hai trăm người nhưng ở đây có đến cả vài ngàn người.

“Ngốc, học viện này là học viện đứng đầu ai chẳng muốn vào.” Minh tâm cốc đầu ngọc tâm nói.

“Tại muội chưa nhìn thấy nhiều người như vậy chứ bộ.” Nàng dù ở trong cung nhưng cũng chưa cùng một lúc thấy nhiều người như vậy bao giờ. Với người ta chỉ tò mò thôi mà có cần động tay động chân như vậy không hả.

“Thôi nào chúng ta mau đi thôi muộn rồi.” Thân phận của nàng khá đặc biệt nên không cần xếp hàng có thể vào khảo hạch luôn. Nàng muốn ra khỏi nơi đông nghịt này càng nhanh càng tốt, bị bao nhiêu người nhìn như vậy nàng có cảm giác như khi trong sở thú vậy.

“Vâng công chúa.” Mặc dù còn tò mò, nhưng các nàng cũng biết công chúa không thích nên không kéo dài thời gian nữa.

Hôm nay nàng cố tình mặc bộ váy dài nàng đã mua ở hiện đại, bộ váy màu trắng theo kiểu công chúa được đính kim cương lấp lánh, phần eo nhỏ nhắn được thắt lại bằng một nơ con bướm khá to nhìn từ xa giống như đang bay lượn vậy, trên chiếc cổ trắng thon dài là vòng cổ hồng ngọc nhỏ nhắn nhẹ nhàng đơn giản mà quý phái. Ba nghìn tóc dài được búi lại một cách đơn giản theo kiểu phi yến, một phần buông thả tung bay trong gió. khuôn mặt e lệ mang theo vẻ quyến rũ đến kì lạ cặp mắt trong vắt không nhiễm chút bụi trần, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy thực khiến cho người ta muốn cắn một cái. Nhưng sự cao quý xa cách của nàng lại khiến cho người ta không dám đến gần. Nhiều năm bệnh tật lại thêm ngâm nhiều trong ôn tuyền trong không gian mà nhìn nàng có chút yếu ớt giống như tiên tử hạ phàm cướp đi không biết bao nhiêu trái tim nam nhân và cũng mang đến thật nhiều những ánh mắt ghen tị hâm mộ.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người nàng tự tin bước lên trên đài cao.

Đưa thẻ thân phận cho người quản lý, ở đại lục này mỗi người có một tấm thẻ để ghi thân phận của chính mình.

“Vũ An Ninh, Đại công chúa Mạc Vũ”, người quản lý kinh ngạc không tin nổi nhìn lại nàng, cứ như kiểu đọc được cái gì khủng bố lắm vậy.

Mà cũng đúng nàng vốn được tiên đoán là phước vật công chúa mà, chẳng có gì ngạc nhiên cả. Mà đó cũng là việc của hắn chẳng quan tâm đến nàng.

“Sao nghi ngờ thân phận của ta?” nàng nhăn mày hỏi lại.

“không, mời công chúa.” Biết mình luống cuống, hắn nhanh chóng định thần lại lấy lại vẻ cung kính nhưng trong mắt vẫn không giấu nổi vẻ khinh thường.

Hừ nàng mới không thèm để ý tới hắn.

Nàng đặt tay lên quả cầu khảo nghiệm, ánh sáng trong quả cầu nhanh chóng tăng lên.

Đến khi ánh sáng dừng lại dưới đài nhanh chóng vang lên từng trận hút khí.

“Đùa hả, mắt ta hình như bị hồng rồi”

“trời đất, nàng ta hình như mới có mười bốn mười năm tuổi.”

“Là Nhân giai, không thể tin nổi..”

“Ta tu luyện hai mươi năm nay còn chưa đạt được!”

“quả cầu đó có hồng không vậy.”

....

Đúng vậy năm năm qua đi nàng đã nhanh chóng đạt tới nhân giai- nhị nhân giai.

Không thèm để ý đến quản lý còn chưa phục hồi lại tinh thần.

“Ta thông qua rồi chứ?” nàng cười nói.

“hả?... à đương nhiên ạ, công chúa đây là thẻ nhập học của người.” Người quản lý vội vàng đưa cho nàng tấm thẻ nhập học màu vàng.

Nhìn tấm thẻ ghi ba chữ Chí Tôn Điện nàng thực hài lòng.

Quay đầu đi xuống đài, giờ nàng phải tìm chỗ nghỉ một chút mệt chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ly tâm

“ Công chúa người phải nhớ ăn đúng bữa, ba bữa cơm rất là quan trọng đó nếu không sẽ bị bệnh. Người cũng không được tu luyện quá muộn, nếu không mất sẽ có quãng thâm sẽ xấu giống con ma.... còn nữa người không được mặc mấy bộ quần áo hở hang đó, không được....”

“Oa Oa ta biết rồi! Minh tâm em mà còn cầu nhàu nữa sẽ nhanh già lắm đó.” Kinh khủng quá, ta mới không muốn nghe cầu nhàu nhiều như vậy. Hix em làm ơn tha cho cái lỗi tai đáng thương của ta đi, trước lúc đi phụ hoàng cũng đã ca một bài rồi.

“Người giỏi hơn một chút có phải em đỡ lo hơn không?” Minh Tâm cầu nhàu, công chúa làm cái gì cũng đều khiến người ta lo lắng không à, không có năng bên cạnh không biết có ai lo lắng cho không nữa.(t/g: có anh nam chính nha.)

“Không phải đâu, công chúa rất giỏi mà còn trực tiếp được vào Chí Tôn Điện đây này.” Ngọc Tâm thấy rất khó hiểu công chúa là người giỏi nhất trong những người nàng thấy rồi.

“Em thì biết cái gì chứ, chỉ có biết ăn thui, nhìn này béo như con heo rồi!” Minh Tâm hừ hừ nói.

“Không phải béo..” Người ta đây là mũm mĩm đáng yêu, công chúa bảo như vậy rất tốt mà

“Không phải béo, mà là rất béo..” Minh Tâm véo khuôn mặt đáng yêu của cô. “Muội á nhanh giảm béo đi nếu không sẽ không có ai muốn đâu.”

“Ta mới không cần ai hết... mới là do không giảm được.” Mỗi lần nàng giảm béo công chúa đều dùng một đồng đồ ăn ngon dụ dỗ nàng, còn nói cái gì nếu không ăn sẽ không có sức giảm béo nàng thấy có lý... vì vậy càng ngày càng béo lên... hu..hu.. đều tại công chúa hết.

Nhìn thấy ánh mắt tố tội đáng thương của Ngọc Tâm nàng sờ sờ mũi, hề không phải tại nàng đâu mà là do nàng thấy Ngọc Tâm như vậy rất đáng yêu, với nói thực Ngọc Tâm không phải béo chỉ hơi mũm mĩm một chút thôi, nhưng ai biết ở cổ đại này... khụ... khụ... lại gầy như vậy. Đây là do cổ đại lạc hậu quá vậy lên con người mới gầy như vậy, hừ ở hiện đại phát triển vậy là bình thường nha.. hừ nàng mới không thừa nhận đây là thỏa mãn tâm lý có chút biến thái của nàng.

“Thôi nào Ly Tâm ra rồi kia.” Ly Tâm là ám vệ riêng của nàng, trước đây cô bé luôn ở trong bóng tối âm thầm bảo vệ nàng, nhưng do tại đây không được mang người hầu hay ám vệ vào nên nàng cho cô bé tham gia khảo hạch để có thể ở bên nàng.

“Kết quả sao rồi.” Minh Tâm quan tâm hỏi. Nàng thực sự cũng rất quan tâm cô bé này, từ lúc cô bé mười hai tuổi đi theo công chúa tới nay cũng đã tám năm, ba người giống như là ba chị em vậy luôn bên nhau.

“..” Ly Tâm không nói gì, từ lúc công chúa ban tên cho nàng, cho nàng ở bên cạnh nàng đã luôn thề sẽ không cách xa công chúa nửa bước, cho tới chết cũng không rời... nhưng nay...

“Không sao đâu.” Nhìn vẻ thất vọng của Ly Tâm, An Ninh hiểu nàng đang nghĩ những gì.

“Không được vào sao?” Ngọc Tâm thất vọng nói.

“Không phải mà là..” ly tâm buồn rầu không muốn nói.

“Không được vào Chí Tôn Điện cùng công chúa phải không?” Minh Tâm nhìn vẻ trần trụi của cô liền đoán ra.

“Ukm”

“Thôi nào em rất nhanh sẽ đuổi kịp ta thôi mà” An Ninh an ủi.

“Ân” Ly Tâm biết công chúa đang an ủi nàng thôi chứ nếu muốn đuổi kịp công chúa thì nàng phải đợi kiếp sau mất, tốc độ tu luyện của công chúa nàng chỉ có thể noi gương mà không học theo được.

Thực ra Ly Tâm không biết An Ninh tu luyện nhanh như vậy một phần là nhờ không gian tùy thân giúp đỡ, nhưng thôi cứ để cho cô bé thấy mình chưa tốt mà cố gắng vậy.

“Thôi nào, cũng muộn rồi chúng ta mau đi thôi, ta không muốn bị cho là công chúa kiêu kì đâu.” Sau khi nhận được thẻ thì tất cả tân sinh viên phải tới trận doanh để nhận sự phò và chọn nơi mà mình muốn theo.

Riêng nàng có thể trực tiếp bước vào Chí Tôn điện do viện trưởng và phó viện trưởng dạy dỗ, vào đó nàng có thể thấy được hoàng huynh rồi. Không biết thấy nàng ở đó hoàng huynh sẽ có vẻ mặt thế nào, nàng rất mong chờ nga.

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chí tôn điện

Nhìn tấm biển nam vàng ghi ba chữ ‘Chí Tôn Điện’ An Ninh cảm thấy có cảm giác gì đó là lạ, có hồi hộp, có lo lắng nhưng hơn hết đó là mong chờ.

Đúng vậy, là mong chờ. Hơn ai hết nàng là một người khát khao sức mạnh và tài năng, kiếp trước vì mềm yếu nhu nhược mà mất đi tính mạng, kiếp này xuyên không lại là một phế vật công chúa. Hiện thực đôi khi thực tàn nhẫn với nàng, nàng không muốn mềm yếu, không muốn phụ thuộc vào bất kì ai và trên hết nàng muốn quyền lực để bảo vệ những người thân yêu của mình.

Mấy năm gần đây nàng gần như quên ăn quên ngủ để tập luyện, cố gắng mọi cách để nâng cao cấp bậc của mình.

Những người bên cạnh nàng chỉ biết nàng quên ăn quên ngủ để luyện tập nhưng không ai biết rằng mỗi lần luyện tập nàng đều cố hết sức, đều luyện tập đến máu me đầm đìa, cơ thể gần như không còn là của mình nữa. Cũng may có ôn tuyền đặc biệt đó nên không có ai phát hiện.

“Cô nương mời đưa thẻ.” âm thanh vang lên cắt đứt những ý nghĩ vờn vuẩn quanh trong đầu nàng.

“Ân.” Đưa tấm thẻ màu vàng cho người quản lý nàng nâng bước tiến vào trong điện.

Chí Tôn điện là nơi có từ lâu đời nhất của học viện này, nơi đây hoàn toàn mang phong thái cổ xưa thần bí đến kì lạ. Đây chỉ giống như một căn phòng rộng lớn hoàn toàn không có cánh cửa ra nào khác. Có lẽ nơi đây có truyền tông trận.

Trong điện có đứng sẵn một thanh niên khoảng hai hai, hai ba tuổi, khuôn mặt tinh xảo còn mang vài nét hào hoa, trên người mặc áo màu lam nhạt khá giản dị nhưng nhìn chất vải có vẻ là xuất thân từ gia đình quý tộc. Đây là trang phục của Nam Thanh quốc, người này có lẽ là người trong hoàng bởi hắn đeo bên mình tấm ngọc bội phát riêng cho mỗi người trong hoàng tộc, nàng cũng có một cái chỉ có điều của nàng là hình bông tuyết còn của hắn là hình ngọn lửa.

Xem cách ăn mặc của hắn có lẽ hắn cũng là một người mới như nàng. Bởi lẽ những thành viên trong học viện trên tay áo đều có thêu một hình móng chân rồng tượng trưng cho thân phận trong học viện.

“Cô bé, xin chào chúng ta làm quen được chứ.” Từ khi thấy cô bé này bước vào hắn quả thực rất ngạc nhiên có chút không thể tin vào mắt mình. Nàng mới tầm mười bốn mười năm tuổi mà đã có thể bước chân vào nơi này. Hắn để có thể lên đến nhân cấp đã phải mất hơn mười năm như vậy cũng đã được coi là thiên tài trong gia tộc rồi vậy mà cô bé này mới bao nhiêu tuổi chứ.

Không chỉ vậy hắn còn bị vẻ đẹp của nàng làm cho mê mẩn, một người luôn hướng về cái đẹp như hắn làm sao có thể bỏ qua cảnh đẹp trước mắt chứ.

An Ninh mỉm cười nhẹ không đáp lại, nhưng trong lòng đang chửi thầm một trận, tức chết nàng kiếp trước hai mươi tám tuổi cộng thêm sống ở đây năm năm nàng hơn ba chục tuổi rồi giờ bị người ta gọi là cô bé... là cô già rồi.

Nam Cung Mặc nhìn nụ cười của cô có chút ngây người. Thật là đẹp! Thực giống như tiên tử trong mộng cảnh vậy.

thấy Nam Cung Mặc cứ ngây người nhìn mình An Ninh thấy khó chịu, nàng có gì lạ sao? Cần gì phải nhìn thế chứ, không thấy vô duyên ak.

“À... xin lỗi.” thấy ánh mắt khó chịu của nàng hắn đành ngượng ngùng cúi đầu hắn biết mình luống cuống vừa lần đầu tiên gặp mặt đã như vậy có lẽ đã tạo ấn tượng không tốt trong lòng ‘tiên nữ’. Hắn đành cười gượng hỏi “Ta tên Nam Cung Mặc không biết có thể hận hạnh được biết quý tánh của nàng không...?”

“Vũ An Ninh.” Nhìn hắn cũng không phải có ý xấu nàng cũng không để ý nhiều. Nam Cung Mặc, sao cái tên này quen quen nhỉ?...

“Họ Vũ sao muội là người trong hoàng tộc Mạc Vũ?”

“Ân.” Ngoài người trong hoàng tộc ra ai có họ này nữa chứ.

“thật là có duyên chúng ta đều là người trong hoàng tộc đó, ta là thất hoàng tử Nam Thanh quốc.” Hắn ha ha cười.

Nhìn kĩ hắn một lượt từ trên xuống dưới, đến khi thấy trong tay hắn cầm chiếc quạt vẽ hình hoa mẫu đơn nàng mới ngộ ra. Hắn là hoàng tử ăn chơi nhất Nam Thanh quốc chỉ cần nơi nào có gì đẹp, có gì mới lạ là sẽ có hắn. Một hoa hoa công tử như vậy nàng mới không hiếm lạ.

“An Ninh muội muội, muội có thể gọi ta là Mặc ca ca là được.” Hắn tiếp tục nói khi thấy ánh mắt đánh giá của nàng

An Ninh có chút nghi hoặc nhìn hắn, chúng ta thân nhau lắm sao. “Ngượng ngùng chúng ta hình như không biết nhau.”

“trước là sau quen mà.” Theo đuổi người đẹp đôi khi không cần mấy cái lễ nghi vớ vẩn ấy, kết quả mới là cái quan trọng.

Thực ra An Ninh rất muốn nói cho hắn câu đó giờ lỗi thời rồi là trước lạ sau quen mới đúng, nhưng nàng chẳng hơi đâu mà nói chuyện với người như hắn.

Nhìn nàng xa cách đứng đó hắn không biết phải làm sao. Hắn trông giống người xấu như vậy à.

Trong một gian phòng bằng đá cẩm thạch có ba lão nhân ngồi quanh một chiếc bàn đá nhìn vào một quả cầu lớn đặt chính giữa.

“Thật không ngờ năm nay được hẳn hai người thông qua khảo hạch vào luân Chí Tôn Điện.” Một người trong đó nói.

“Năm ngoái cũng chỉ được có một người.” Lão nhân ngồi bên tay phải cảm thán.

“Còn hơn năm kia không được ai.” Lão nhân bên trái phản bác lại.

“Cô bé kia là ai?” lão nhân ngồi ở giữa lên tiếng, giọng nói tôn nghiêm có chút nghi hoặc mang trong đó tia hưng phấn khó nhận ra.

Ba người này là ba lão nhân đứng đầu Thiên Long học viện. Người ngồi bên phải là viện trưởng, người ngồi bên trái là viện phó, còn người ngồi ở chính giữa là người có quyền lực cao nhất, Hắc là cố viện trưởng trước đây nhưng do muốn tập trung tu luyện mà nhường lại chức viện trưởng cho đồ đệ của mình, mọi người thường gọi hắc là lão tổ tông, nhưng không biết tại sao hôm nay lại xuất hiện ở đây.

Ba người cùng đặt sự chú ý lại lên trên quả cầu, Nhìn hai người trẻ đang nói chuyện.

“Nàng là công chúa của Mạc Vũ quốc, Vũ An Ninh... thực sự là một người tài” viện trưởng cung kính trả lời.

Hắc nhìn cô bé mới mười năm tuổi có thể làm được như vậy, thực sự là rất tài giỏi rồi. Đó là một mầm non hiếm có, nếu bồi dưỡng tốt có lẽ sẽ làm dậy sóng toàn đại lục.

Hắc cũng sẽ không ngờ ý nghĩ của hắc hôm nay lại là tiên đoán sau này cho số phận trên đại lục, nếu không hắc cũng muốn đổi nghề đi làm bói toán rồi.

Trầm ngâm một lúc “.. Vậy sao, hóa ra ngày đó mà cũng đã đến lúc rồi.... ..” Câu nói của lão tổ tông khiến hai người còn lại không hiểu gì. Cô bé đó có gì đặc biệt sao?

“Trận đấu ba ngày sau ta sẽ tới.” Nói xong không để ý tới vẻ ngạc nhiên của hai người còn lại mà biến mất.

Hai người ngờ ngác nhìn nhau gần như không thể tin vào tai mình, mấy năm nay lão tổ tông gần như không để tâm tới chuyện trong học viện vậy mà hôm nay lại quan tâm tới một cô bé như vậy khiến họ có chút tò mò.

Cuối cùng lão viện trưởng cũng kịp hoàn hồn: “đi đón bọn họ thôi.” Lập tức hai người bọn họ liền biến mất

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ý chí

Ngồi một mình trong gian phòng nhỏ An Ninh đánh giá căn phòng lại một lượt, đối với một người từ khi sinh ra tới giờ luôn sống trong nhung lụa thì căn phòng này quả thực rất bình thường.

Căn phòng này gồm bốn gian nhỏ được ngăn ra, một phòng ngủ, một phòng tắm, phòng khách và một phòng trống không có gì bên trong, ban đầu nàng nghĩ là phòng để đồ nhưng nghĩ lại lúc nấy khi đứng ở đại sảnh một ánh sáng lóe lên nàng đã thấy mình đứng ở nơi đây vậy thì thấy nơi đây có lẽ là truyền tông trận để đi lại trong học viện.

không chỉ vậy nàng còn phát hiện ở đây có bản đồ của học viện, cùng một tờ giấy thông báo.

Ba ngày sau sẽ có một cuộc khảo nghiệm giữa các thành viên của Chí Tôn điện nhưng cũng có thể cho học viên khác lên thi đấu người thắng sẽ có một xuất đặc biệt vào Chí Tôn điện, mục đích để nâng cao thực lực cũng như để cho mọi người cùng học hỏi kinh nghiệm chiến đấu. Là một thành viên mới nhưng nàng vẫn phải tham gia, nhưng có một đặc quyền nàng có thể tự khiêu chiến với người nàng muốn, đây là một lợi thế rất lớn cho nàng.

Nghe nói nếu trong buổi tỷ thí này nếu có thể thể hiện tốt nàng có thể tiến vào cấm địa Hắc thần luyện tập, nơi đó có lượng thiên khí rất đậm giúp cho việc tu luyện cũng như có rất nhiều ma thú, nhưng hàng năm mỗi học viện chỉ có năm người được tiến vào nên tỉ lệ cạnh tranh khá lớn.

Nhưng ở trong đó hàng năm có rất nhiều người không thể trở về vì thể nàng phải chuyển bị kĩ càng. Dù vậy tất cả mọi người đều mong tiến vào, đó vừa là vinh dự vừa là cơ hội tốt để tu luyện nâng cao tu vi của bản thân vậy lên đối với người tu luyện ma nói không gì có thể ngăn cản họ tu luyện, dù cho có mất mạng đi nữa.

Nghĩ tới đây nàng có chút mong chờ, đến đây lâu như vậy nhưng nàng chưa được thực sự đấu với cao thủ bao giờ. Nàng biết nếu mình muốn trở lên cường đại thì nhất định phải có thực chiến nhưng do phụ hoàng không cho phép nên nàng không được tham dự vào những cuộc so tài trong thành. Nhưng giờ thì tốt rồi!

không muốn lãng phí một phút giây nào An Ninh lập tức tiến vào không gian luyện tập.

Sau năm năm không gian đã lớn hơn rất nhiều, trong đó cũng được nài bổ sung rất đầy đủ giống như một mảnh đại lục thu nhỏ vậy.

Trong ao đã được thả rất nhiều loài cá màu sắc rực rỡ, sen Tịnh để nở rộ phủ kín một nửa ao (Tịnh Đế hay còn được gọi là Tịnh Đế Liên, là loài hoa sen nở trên cùng một cuống, Sen là loài hoa đứng đầu về sự thanh tao, thuần khiết và quý hiếm, và xưa kia dành để tiến vua nên mới có tên "Tịnh Đế")

Trong mảnh vườn trồng một nửa năng trồng được liệu, bởi lẽ năng luyện đan cần rất nhiều dược liệu, may mắn là nơi đây thực vật phát triển một cách vượt bậc nhiều khi chỉ cần một hai canh giờ đã có thể thu hoạch và cây cũng tự sinh sôi nảy nở không cần chăm sóc gì cả. Một nửa năng trồng các loại hoa quả chỉ có ở hiện đại, cũng may chỉ cần hạt cây gì cũng có thể mọc được.

trong rừng năng cũng thả khá nhiều động vật làm cho khung cảnh nơi đó thực phong phú, bất cứ lúc nào tâm trạng không tốt năng sẽ vào đó thiên nhiên tươi đẹp có thể giúp cho tâm trạng năng thoải mái hơn rất nhiều.

Bốn tháng trước trước căn phòng đầu tiên trên tầng hai cũng đã được mở, trong căn phòng đó là nơi luyện tập, không gian nơi đó tạo ra vô số ảo ảnh giúp cho người tu luyện nâng cao tốc độ và khả năng chiến đấu. Ở trong đó năng gặp những ma thú có cấp bậc ngang bằng mình và càng ngày càng tăng lên, năng đánh thắng một con thì lần sau số lượng sẽ tăng lên một con cho tới tận khi thắng cấp lại lập lại quá trình đó. Có lẽ đó cũng là lý do tại sao phải đạt đến nhân giai căn phòng đó mới được mở.

Thay một bộ đồ chiến đấu gọn gàng năng tiến vào trong gian phòng đó, trước mắt lập tức hiện lên bốn con thú một sừng cùng cấp độ nhị nhân giai. Còn nhớ lần đầu tiên khi mới chiến đấu tại đây năng máu me đầy mình mất nguyên một ngày một đêm để giết được một con, sau khi ra khỏi năng có cảm giác cơ thể đã không còn là của mình nữa. Vậy mà lần sau tới lại thấy hãn hai con năng đột nhiên muốn bỏ chạy nhưng cuối cùng vì mối hận trong lòng năng cố gắng một lần không được, hai lần thất bại, ba lần thương tích đầy mình.. năng không có bỏ cuộc cuối cùng năng đã làm được. Cảm giác mỗi lần thành công đó thực sự không gì có thể diễn tả thành lời, năng tự nhủ năng đã làm được đã vượt qua được chính mình, năng đã không còn là Tuyết Ly nhu nhược ngu ngốc, giờ năng là An Ninh đại công chúa, trên vai năng là cá đất nước, là nỗi đau của phụ hoàng là mối thù của mẫu hậu. Năng bắt buộc phải cường đại, bắt buộc phải làm được dù cho phải bất chấp tất cả!

Vận khí trên tay năng lập tức hiện lên một thanh kiếm bằng băng, bị bốn ma thú vây quanh năng không có sợ hãi chỉ có kiên định, chỉ có sát ý tưởng như không có một sức mạnh nào có thể đánh bại năng, năng là chúa tể khiến vạn vật kính phục.

Không có lập tức tiến lên, người ta thường nói biết định biết ta trăm trận trăm thắng năng đang quan sát điểm yếu của chúng. Trong lần thất bại trước đây năng nhận ra điểm mạnh nhất của ma thú một sừng là ở đầu sừng có thể phóng ra tia lửa đánh tới năng cùng bộ móng vuốt vô cùng sắc bén, nhưng bộ sừng cũng chính là điểm yếu của chúng đầu sừng rất cứng rắn và nguy hiểm nhưng phần tiếp nối của sừng và đầu khá mềm yếu có thể cắt đứt cũng như cắt được nó ma thú sẽ gần như mất hết sức chiến đấu, nhưng không có nghĩa đó là kết thúc bởi lẽ nếu không giết được nó nhanh chóng sừng sẽ nhanh chóng mọc lại và ma thú sẽ còn mạnh hơn trước. vì thế tốc độ của năng phải thật nhanh chóng.

Vận dụng vô ảnh thuật thoát một cái năng đã xuất hiện trên đầu ma thú gần nhất, khi ma thú chưa kịp phản ứng nhanh chóng chặt đứt sừng cùng lúc đó dùng kiếm đâm sâu vào chỗ sừng vừa cắt đó, bộ da của ma thú này rất cứng tựa như một lớp áo giáp đao kiếm không thể đâm thủng nên chỉ có thể có một cách này.

Thấy đồng bạn của mình nhanh chóng bị giết chết ba con ma thú còn lại rất phần lộ, nhân loại nhỏ bé này đang coi thường sức mạnh cùng tôn nghiêm của bọn chúng, ba con đồng loạt tiến lên tấn công năng.

Đừng nghĩ chúng to lớn thì chậm chạp, chúng có tốc độ thực sự kinh khủng hoàn toàn tỉ lệ thuận với cân nặng của mình.

Nhanh chóng vận dụng vô ảnh thuật chạy thoát nhưng vẫn bị lửa làm thương một chút. Vô ảnh thuật là một trong những vũ kỹ của không gian, nó được gọi là vô ảnh thuật là vì tốc độ của nó, không chỉ làm cho tốc độ người tu luyện tăng lên mà dần dần có thể đạt đến vô hình vô ảnh, có thể nhảy mất một cái đi hàng ngàn dặm. tuy tu luyện chưa đạt đến cấp độ cao nhất đó nhưng tốc độ của năng bây giờ cho dù là địa giai cũng không chắc có thể đuổi kịp năng.

Không có thời gian thất thần, năng nhanh chóng tạo ra những quả cầu nước chặn lại tia lửa đồng thời tìm cách đóng băng ma thú làm giảm tốc độ của chúng cũng như có thể sử lý từng con một.

"Đóng băng thuật."

Nhanh chóng xuất hiện sau con ma thú ở xa nhất năng dùng dị năng đóng băng hai chân sau của nó. Ma thú điên cuồng dấy giữa băng có điểm bị nứt rạn, không có thời gian năng nhanh chóng chặt đứt sừng của nó rồi vận dụng vô ảnh thuật tránh thoát hai con thú còn lại.

"Kiếm băng tâm."

bay lên giữa không trung không đợi ba con ma thú kịp phản ứng năng nhanh chóng phi thân xuống đâm thẳng vào vết thương năng vừa cắt, Nhưng chưa kịp đâm xuống năng đã bị một móng vuốt sắc bén cào một vết khá sâu đằng sau lưng, máu tươi nhanh chóng đổ xuống, trong móng vuốt đó có chất làm cho con mồi tê liệt, năng có cảm giác như cơ thể dần không thể cử động.

Không thèm để ý đến vết thương sau lưng, từ trong nhẫn trữ vật năng lấy ra một viên Hóa Ngưng đan nuốt vào, đây là đan dược cấp sáu năng mới luyện ra được, lần trước thất bại cũng vì như vậy nên năng đã luyện nó. Hóa Ngưng đan giúp cho máu trong cơ thể lưu thông nhanh hơn, cường ép cho đầu óc tỉnh táo khiến cho toàn bộ mê được không có tác dụng, nhưng cũng có điểm có hại, sau một thời gian nó sẽ khiến tinh thần căng thẳng vô cùng mệt mỏi,

vì vậy không thể sử dụng nhiều.

Tinh táo lại nàng lại tiếp tục chen đấu, lần lượt từng ma thú ngã xuống rồi lại từng đợt xuất hiện. Cuộc chiến của nàng vừa mới bắt đầu lần sau dài hơn lần trước, lần sau khó khăn hơn trước nhưng nàng không thể dừng lại, bởi dừng lại là nàng đang bỏ cuộc, là con đường nàng phải đi càng gian nan gấp bội.

Vậy nên nàng chỉ có thể cố gắng, cũng chỉ có thể một mình chịu đựng, không cần ai quan tâm cũng không cần ai giúp đỡ chia sẻ và càng không có ai có thể ngăn cản được nàng bước tới thành công.

Cứ như vậy thời gian trôi qua không một mòi, ý chí chiến đấu chỉ có tăng lên mà không hề giảm đi. Thoát một cái đã tới ngày tỷ thí võ thuật.

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đại hội khai mạc

Ngày tỉ thí tới mọi người nhanh chóng tiến về phía võ đài.

Diễn võ trường này đã trải qua ngàn năm, từ bên trong xuất hiện không biết bao nhiêu lớp thiên tài.

Diễn võ trường được xây dựng lộ thiên, khi đi vào bên trong, liếc mắt nhìn lại, có một võ đài lớn ở chính giữa, đây chính là lõi đài dùng để thi đấu trong đại hội lần này. Bên trên cùng là chỗ ngồi của các chương lão, thấp hơn một chút ở hai bên là chỗ ngồi của các thành viên Chí Tôn điện, phía dưới võ đài là nơi của các học viên.

Theo số người đi vào trong này càng lúc càng nhiều, đoàn người nhanh chóng tìm được vị trí của mình.

Rất khó có cơ hội được nhìn thấy đàn anh đàn chị trong Chí Tôn điện vậy lên ai cũng tập trung nhìn lên đài mong có thể thấy được thần tượng của mình.

Ra khỏi không gian An Ninh thay một bộ cẩm bào màu trắng có in hoa văn hồ điệp, búi tóc đơn giản cài thêm một cây châm ngọc. Một tiên tử yêu kiều hiện lên trong gương.

Nàng đến sớm nên hầu hết các cao thủ Chí Tôn điện vẫn chưa tới đầy đủ.

Trong Chí Tôn điện có mười người ở nhân giai, hai người ở địa giai. Còn lại ở thiên giai có ba người là lão tổ tông quy ẩn từ lâu, lão viện trưởng và một lão già kì lạ thường không mấy nhìn.

Đi tới chỗ ngồi của mình, An Ninh bỗng dừng lại vì nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

"An Ninh". Từ xa Từ phong vội vàng chạy lại.

"Hoàng huynh, huynh bình tĩnh một chút." sao lớn như vậy huynh ấy vẫn hấp tấp như vậy chứ.

"Có thể bình tĩnh được à." Từ phong làm bộ tức giận. "muội còn dám nói, muội tới đây ba ngày rồi mà không thèm để ý tới huynh. Huynh còn tưởng muội quên mất còn có hoàng huynh này rồi. hừ.hừ" Lúc biết An Ninh có thể vào thẳng Chí Tôn điện hẳn thực vui mừng không tả được, ngày ngày mong chờ có thể nhìn thấy cô, ấy thế mà cô không thấy đâu cả. Đúng là tức chết hần.

An Ninh ngượng ngùng cúi đầu, mãi tu luyện nàng quên mất.

"Từ Phong đây là?" An Ninh bây giờ mới để ý bên cạnh hoàng huynh còn có một nam nhân khác. (t/g: cuối cùng ta cũng thấy con trai ta)

Đập vào mắt nàng chính là một khuôn mặt nam nhân xa lạ. Đó là một khuôn mặt tinh xảo vô song, xinh đẹp, sống mũi cao ngạo, cánh môi nhỏ bé mê người, trên môi có màu phớt hồng. Rõ ràng là một khuôn mặt xinh đẹp, một khắc trước còn tốt đẹp đến làm cho người mê say, song sau một khắc liền trở nên sắc bén. Cặp mắt đen thâm thúy cùng trông mắt như cùng loại với hồ, mang theo hơi thở cướp đoạt, toàn thân hần tản ra khí thế cuồng vọng cùng bá đạo không ai bì nổi, hơi thở âm hàn càng khiến người ta kinh người.

Thanh âm của hần thật giống như gió thổi lá trúc vì vu, dễ nghe vô cùng.

"Áy quên mất giới thiệu với huynh đây là muội muội của ta, An Ninh. Còn đây là người được mệnh danh là Chiến Thần của Hiến Viên quốc Lãnh Diệp sư

huynh.

An Ninh không nói gì chỉ hơi mỉm cười nhẹ nhàng. Nàng không muốn nói chuyện với người lạ.

Thấy nụ cười bình thản nhưng lại xa cách của nàng Lãnh Diệp hơi có chút ngoài ý muốn. Trước đây các cô gái nhìn thấy hần nếu không ngưỡng mộ thêm muốn thì cũng là sợ hãi chưa từng có ai như vậy cả.

Thực ra hần không biết nàng bình thản như vậy là vì thực ra nàng cũng không biết hần. Nàng mấy năm nay chỉ tập chung tập võ không có biết nhiều những chuyện xảy ra bên ngoài. Nếu mà nàng biết chỉ vì phản ứng hôm nay của nàng mà khiến hần chú ý đem đến cho nàng một đồng việc ngoài ý muốn đảm bảo sẽ tức chết nàng.

Từ phong còn đang định nói gì đó nữa thì một tiếng trống vang lên thông báo đã đến giờ thi đấu, hần đành ngậm ngùi trở lại chỗ ngồi của mình.

Lãnh Diệp cũng đi trở về chỗ của mình, trước khi đi còn để lại cho An Ninh một ánh mắt thâm thúy khiến cô ngẩn cả người.

Thật ngạc nhiên, An Ninh không thể ngờ được người vừa đứng đây với mình lại ngồi ở hàng đầu tiên phía bên trái, vậy có nghĩa hần là học sinh mạnh nhất của học viện.

An Ninh đi đến chiếc ghế gần cuối bên phải ngồi xuống, đây là chỗ của những tân học viên mới vào học viện. Cùng những người là học sinh trong các được vào chí tôn điện.

“Như chúng ta đã biết hàng năm luôn có một cuộc tỷ thí giữa các học viên trong Chí Tôn điện với nhau” Phó viện trưởng mở đầu. “Nhưng năm nay chúng ta có một sự khác biệt, đó là tất cả mọi người sẽ cùng khiêu chiến với đối thủ mà mình muốn mà không phải là chỉ tân học viên mới như mọi năm.”

Thực ra hần cũng thật ngạc nhiên khi nghe quyết định này của lão tổ tông, không phải như vậy sẽ rất khó để tìm ra năm người xuất sắc nhất sao? Nhưng cũng không thể phản đối hần chỉ có thể thông báo như vậy.

“Được rồi, ta cũng không muốn nói nhiều các ngươi có thể lập tức bắt đầu trận đấu của mình.”

Phó viện trưởng vừa dứt lời, một thanh y nam tử đã đứng dậy.

“Từ Phong huynh xin được chỉ giáo.” Không phải chứ, sư huynh được chào đón như vậy cơ à.

Có thể nhìn thấy hoàng huynh thi đấu An Ninh rất mong chờ, lo lắng, cũng có chút nghi hoặc tại sao người đó lại muốn khiêu chiến với hoàng huynh.

“Người muốn khiêu chiến với hoàng huynh nàng là Thiên Khánh Vũ, là nhị thiếu của Thiên Thánh cốc” một giọng nói giải thích nghi hoặc cho cô.

Thiên Thánh cốc là một môn phái cổ xưa, không hiểu vì sao luôn đối đầu với hoàng tộc Mặc Vũ quốc, nhiều năm nay cũng không ai biết lý do cụ thể cả, nhưng nàng nghĩ cái chết của mẫu thân có liên quan đến họ, nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ của nàng những bí mật phía sau nàng nhất định có thể tìm ra.

Nam Cung Mặc mấy hôm nay luôn muốn gặp lại An Ninh, hần luôn muốn nhìn lại tiên tử trong lòng hần.

An Ninh không để ý tới hần nàng không cảm thấy có gì cần phải nói với một người xa lạ cả.

Trên võ đài hai người đã bắt đầu cuộc tỷ thí.

“Từ Phong hôm nay ta nhất định sẽ đánh bại ngươi.” Khánh Vũ ngông cuồng tuyên bố.

“Nếu ngươi có thể.” Trên võ đài Từ Phong đã không còn là một người hi hi ha ha cười đùa, không còn là một người luôn bị muội muội bắt nạt không dám phản kháng mà là một người đầy tự tin và cũng thật cường đại.

Thiên Khánh Vũ mặc một thân hoàng y mà xanh lam cao quý, khuôn mặt tinh xảo hoàn toàn không phù hợp với sát khí trên người, không hiểu tại sao trên người hần nàng thấy cả sự hận thù trong đó.

Vận chuyển thiên khí xuống cánh tay, Từ Vũ truyền hàn khí vào thanh kiếm trong tay, kiếm trên tay khẽ nghiêng, phản chiếu ánh sáng chói lóa, hàn quang lạnh lạnh.

Hoàng y nam tử nhấc kiếm, hư ảnh nhoáng lên, phút chốc từ mặt đất bay lên mấy trượng, trên trời cao, kiếm ảnh lóe ra ánh sáng, hần thoáng chốc đánh xuống! Một kiếm kia nương theo gió mà trăm, thế không thể đỡ.

Kiếm dài trong tay Từ Phong tức khắc chém, mũi nhọn màu bạc lóe ra, chắn lại kinh phong vô hình.

Hai luồng khí va vào nhau, nổ lớn, màu xanh cùng màu bạc bén nhọn quấn lấy nhau. Gió vô hình thổi, không khí giống như bị xé rách.

Thân thể Từ Phong khẽ động, rất nhanh biến mất khỏi vị trí ban đầu. Giữa trời cao, nương theo làn gió, thiên khí của hần ngưng tụ, cường địa quét ngang, không gian phát ra tiếng nổ, toàn lực hướng về phía đối phương mà đánh tới.

Ánh mắt của hoàng y nam tử khẽ biến, một chiêu kia hần biết trận đấu này hần hoàn toàn đã khinh địch. Hần cũng không dám ngông cuồng khinh địch nữa.

Hần nở nụ cười thâm độc, cũng đồng dạng mạnh mẽ một ánh sáng xanh cũng hiện ra như một lá chắn chống lại ánh sáng bạc kia.

Hai Nhân giai cao thủ giao tranh, mọi người dưới đài đều thấy không khí như đang đứt đoạn. Họ không ai lên tiếng mà đều tập trung hết mình không muốn bỏ lỡ một giây một phút nào của trận đấu, có thể thấy được một cuộc đấu như vậy, rất phấn khích.

“Thực lực của hoàng huynh rất cao a.” An Ninh cảm khái là Nhân giai phong đỉnh đó.

“Muội cũng rất tài giỏi mà.” Nam Cung Mặc xen vào.

An Ninh Nhìn Hấn một cái không nói gì, tiếp tục xem chận đấu. Bất ngờ nàng nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của Hiên Viên Lãnh Diệp đang nhìn mình, nàng vội vàng quay đi không hiểu sao nàng luôn cảm thấy ánh mắt đó thật nguy hiểm.

Lúc này ở trên võ đài bóng dáng Tử Phong vút bay lên trên cao, kiếm trong tay chọt lóe.

Hoàng y nam tử kinh sợ ngẩn đầu, trong thoáng chốc, không khí dường như ngừng chuyển động làm hấn cảm thấy thật khó thở.

Sát khí nồng đậm quét qua, hai tay Tử Phong dồn thiên khí vào thanh kiếm, nâng lên cao, mang theo hàn khí cùng sát khí sắc bén, hướng về Thiên Khánh Vũ. Tử phong kịch liệt lao xuống, bóng dáng ngày càng nhanh tốc độ hoàn toàn vượt qua tốc độ người thường có thể tưởng tượng. Đương nhiên vì đây là vũ kỹ An Ninh dạy hấn đã học được tốt lắm.

Đồng tử của hoàng y nam tử phút chốc co rút lại, không kịp vận thiên khí chống đỡ, kiếm trên đỉnh đầu đã gần như kề sát hấn, hấn chỉ có thể nhanh chóng đưa kiếm lên!

keng ! Một ánh hào quang màu bạc chém thẳng vào lá chắn màu xanh của hấn, trong nháy mắt, hấn dùng hết sức lực truyền xuống đôi chân, dùng tốc độ nhanh nhất vội vàng tránh né nhưng tốc độ của hấn làm sao có thể so sánh. Hấn chỉ thấy máu trên cổ thể như đang chảy ngược muốn thoát ra ngoài, trong miệng bắt đầu có vị mặn mặn.

Một đạo kiếm bạc khiến cho thanh kiếm của hấn gãy tan, thân hình bắn xa ra vài trượng rơi khỏi võ đài.

Trận chiến cứ như vậy kết thúc, Thiên Khánh Vũ có chút không cam lòng, không thể ngờ hấn lại thua trong tay Tử Phong, thua một lần không có nghĩa là hấn bỏ cuộc nhất định sẽ khiến Vũ tộc của ngươi diệt vong quý dưới chân của ta, hấn thâm độc nghĩ trở về đường thương.

"ta tuyên bố Tử Phong chiến thắng," quản lý vội hoàn hồn thông báo kết quả.

Sau trận chiến Tử Phong hoàn toàn không để ý đến kẻ thất bại kia mà nháy mắt với An Ninh cứ như kiểu người vừa tràn đầy sát khí, tràn đầy sức mạnh kia không phải là hấn vậy.

An Ninh cũng nở nụ cười đáp trả, Thấy hoàng huynh chiến thắng nàng rất vui hoàn toàn không để ý tới nụ cười của nàng đã cướp mất bao nhiêu trái tim non nớt của các chàng trai nơi đây.

Ở một nơi không xa chỗ ngồi của An Ninh , một cô gái dùng ánh mắt tràn đầy ghen tị và thâm độc nhìn về phía nàng.

Nguyệt Sắc cảm thấy cực kỳ tức giận, nàng luôn nghĩ mình là người tài giỏi nhất, đẹp nhất, nàng luôn luôn là tâm điểm chú ý của mọi người , nhưng hôm nay nàng lại thấy An Ninh đang cướp hết hào quang của nàng ta, nhất là khi này nàng để ý thấy Lãnh Diệp sư huynh cũng thoáng ngậy người khi thấy nàng ta cười.

“Thật là hồ ly tinh dụ dỗ đàn ông.”

“Nguyệt sắc tỷ tỷ cô ta thật là đáng ghét, tỷ tài giỏi như vậy hãy cho cô ta biết tay đi.” Luôn luôn nịnh nọt đi đằng sau Nguyệt Sắc, Mông hi thâm độc nói.

“Đừng vậy! Ta làm cho cô ta bẽ mặt xem nàng ta còn có thể quyết rũ Lãnh Diệp ca ca của ta nữa hay không” Nguyệt sắc tuyệt đối sẽ không để ai đến gần người đàn ông mà nàng đã lựa chọn.

Lấy lại một bộ mặt dịu dàng giả tạo, nàng ta bước đi về phía An Ninh.

“An Ninh muội muội nghe nói muội có thể trực tiếp vào Chí Tôn điện ta nghĩ muội hẳn là rất tài giỏi chúng ta thử so tài một chút được chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cuồng vũ khuynh tâm

Câu nói của Nguyệt Sắc vừa thốt ra khiến toàn thể hội trường chấn động.

Đùa hả! Ai chẳng biết Nguyệt Sắc đã là Nhân giai Tam phẩm từ rất lâu sắp bước sang Nhân giai tứ phẩm, còn An Ninh ba ngày trước mới chỉ là Nhân giai Nhị phẩm. Tuy rằng chỉ cách nhau một cấp nhưng đó là cả một sự khác biệt rất lớn. Nói như vậy không phải là đang cố tình làm khó An Ninh sao?

"Không được. Ta không đồng ý." Từ Phong lập tức phản đối, hẳn tuyệt đối không để cho muội muội yêu quý của mình rơi vào nguy hiểm. Dù thế nào cũng không được!

"Đúng vậy, Đây không phải cố tình làm khó Ninh muội muội sao?" Nam Cung Mặc cũng lập tức xen vào. Đùa hả ' tiên tử ' mà bị thương hẳn sẽ đau lòng chết mất. Nhìn nàng mỏng manh như vậy làm sao mà đấu chứ.

"An Ninh muội thấy thế nào." Nguyệt Sắc cũng không thêm đề ý tới lời phản đối của bọn họ. Nếu nàng ta nhất gan không giám nhận lời thách đấu thì có gì đáng cho nàng phải lo sợ cô ta chứ. Cô ta hoàn toàn không phải là đối thủ của nàng.

Nhìn cô gái đang khiêu chiến với nàng An Ninh có chút không biết phải nói gì. Hôm nay là ngày gì vậy sao ai cũng nhắm vào huynh muội bọn họ, nàng đắc tội với cô ta bao giờ vậy? sao nàng lại nhìn thấy sát khí trong mắt cô ta.

"An Ninh!" Từ Phong lo lắng nói.

"Huynh, muội không sao." An Ninh mỉm cười. Nàng biết hoàng huynh lo lắng nhưng nàng không có yếu đuối như vậy.

"Nhưng..."

"Chẳng phải chỉ là tỷ thí thôi sao." không đợi Từ Phong nói hết An Ninh đã ngắt lời." Sư tỷ xin mời."

Nói xong nàng đã bước lên võ đài.

Nguyệt Sắc thấy vậy khinh thường nở nụ cười.

Ngưng tụ thần khí xung quanh sao động, áp lực tạo ra khiến cho những học sinh bình thường có chút run sợ. Nhân giai tam phẩm đỉnh nha, bọn họ khéo khi tu cả đời cũng chẳng đạt được.

Thấy phải ứng của bọn họ Nguyệt sắc thấy rất thỏa mãn.

An Ninh trong hoàn cảnh như vậy lại hoàn toàn không có chút sợ hãi nào. Nâng tay lên một luồng sức mạnh màu trắng lan tỏa, cả hội trường càng chấn động.

"Nhân giai ...tam. phẩm? không phải chứ." Nam Cung Mặc hoàn toàn bị đã kích nặc nê. Sao càng ngày hắn càng cách xa nàng vậy. Ba ngày trước nàng chỉ là nhân giai nhị phẩm thôi mà.

Từ Phong thì lại đặc biệt tự hào không hổ là muội muội của hắn.

Riêng Lãnh Diệp trong mắt lại hiện lên vài tia thâm thúy không ai hiểu được.

không lãng phí thời gian hai người cùng ngưng tụ thiên khí lao vào nhau.

Ầm! Ầm!

Hai tiếng nổ lớn, giữa không trung, hai luồng khí kinh mãnh liệt chạm vào nhau, tạo nên một trận sóng khí cuồng phong.

Đội sóng khí tiêu tán, hai nhân vật chính lại xuất hiện trước mắt mọi người, trong hai người, sắc mặt An Ninh vẫn còn nguyên vẻ bình thản, còn nguyệt sắc hình như cũng không thương tổn gì.

Hai người vẫn không dừng lại, cùng nhau triển khai đấu khí, mỗi người một quyền đánh qua đánh lại.

Đám đông bên dưới thấy họ vừa lên đài đã triển khai công kích mãnh liệt như vậy, nhất thời có chút sợ hãi.

Hai luồng sức mạnh cường đại bất ngờ chạm vào nhau, không xuất hiện tiếng nổ kinh thiên động địa như người ta tưởng tượng, An Ninh đẩy mạnh cánh tay, nắm đấm đập vào bụng nguyệt sắc. Nhưng đồng thời nàng cũng bị chúng một quyền vào ngực.

Trúng một đòn mãnh liệt, đấu khí trong người An Ninh khựng lại, hai chân lùi liền mấy bước.

Đấu khí tiêu tan, Nguyệt sắc cũng phải lùi hơn mười bước mới miễn cưỡng đứng vững được, lúc này khóe miệng cô đang rỉ máu, mặt trắng bệch, nhìn An Ninh mắt ánh lên một tia khó tin.

"ta đã coi nhẹ người rồi!"

Nguyệt Sắc lấy tay lau vết máu trên miệng, gượng gạo nói tiếp.

Mọi người cũng bị sự bất ngờ này làm cho giật mình, Lúc này hai bên còn ngang tài ngang sức, sao đột nhiên Nguyệt sắc lại nói vậy, hơn nữa thương thế

của nàng có vẻ nặng hơn.

Thực ra mọi người không biết, An Ninh có một lúc bốn nguyên tố, lại đồng thời tu luyện tốc độ trong không gian đã khiến nàng có sức mạnh vượt qua cấp bậc của nàng rất nhiều.

Trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, một luồng khí tức cường đại hơn không ngừng trào ra từ cơ thể Nguyệt Sắc.

Nam Cung Mặc đang ngồi trên bục thấy vậy đứng bật dậy.

Từ Phong này giờ chuyên chú quan sát hai người, thần sắc lúc này càng căng thẳng, nói:

"Không ổn, Nguyệt sắc sử dụng tuyệt chiêu rồi." Như vậy An Ninh của hắn sẽ gặp nguy hiểm

"Muốn đánh bại ta, đâu có dễ như vậy."

Những người có mặt đều cảm nhận được khí tức cường đại không ngừng trào ra từ người Nguyệt Sắc.

Vừa hay lúc đó, Nguyệt Sắc lại mơ hồ nhìn thấy một tia cười lạnh trên khóe miệng An Ninh trong lòng đột nhiên có cảm giác bị coi thường.

Với tính cách hiếu thắng của cô, sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

An Ninh cũng không chậm trễ thêm nữa, quát lên một tiếng, đầu khí điên cuồng vận chuyển.

Thân hình Nguyệt Sắc không ngừng chuyển biến, tới khi mọi người cảm thấy nguồn sức mạnh không còn tăng lên nữa, nàng đập mạnh cánh tay ngà ngọc về phía An Ninh, một đường năng lượng nóng bỏng như hỏa diễm bắn mạnh ra từ cánh tay của cô.

Năng lượng biến thành một dãy hơn chục ngọn lửa mỹ lệ giữa không trung.

Hỏa đăng lưu quang.

Khí tức mạnh quá.

Hỏa Đăng lưu quang vừa xuất thủ, mọi người lập tức cảm nhận được khí tức bá đạo ẩn hàm trong năng lượng hỏa diễm đó, nhất thời vô cùng kinh ngạc.

An Ninh cũng không lúng túng, một loạt khẩu huyết không ngừng từ trong miệng cô thoát ra, cách tay lưu loát tạo ra một vài ký hiệu. Đến khi cô đọc xong thì một luồng sức mạnh từ cơ thể cô tỏa ra xung quanh, khiến cho mọi người không tự chủ được mà lạnh run người.

Một loạt băng tuyết hiện ra như vũ bão đánh về phía đối thủ.

"Cuồng vũ khuyh tâm"

giữa không trung An Ninh khiến cho người nhìn có cảm giác như lọt vào chốn tiên cảnh của bà chúa tuyết mà nàng là tiên tử xinh đẹp cao quý nhất nơi đó. Tất cả trong mắt bọn họ chỉ còn lại hình ảnh của nàng lúc này, nó khắc sâu trong lòng bọn họ: nàng là vị nữ thần mà họ tôn thờ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tử Phong đau lòng

Mông Hi nhìn cảnh tượng trên võ đài cười lạnh.

"Nguyệt Sắc ơi là Nguyệt Sắc, nói người ngu ngốc người còn không tin... ha ha để xem hôm nay đắc tội với Tử Phong ác ma đó người sẽ thế nào, tiếp theo ta lên đối phó với người như thế nào đây? Ta đang rất chờ đợi, đợi đến khi người quỳ dưới chân ta, đến khi người mất hết tất cả, ta nhất định sẽ cho người nếm chãi những gì ta phải trải qua." Cô nói không sai, tại học viện này Tử Phong vốn là một ác ma hắn tuyệt đối không nương tay với bất cứ kẻ nào trừ muội muội của hắn. Có lẽ hắn vì thế mới có thể làm thành huynh đệ với Hiên Viên Lãnh Diệp.

Mông Hi nói rất nhỏ nên chỉ một mình nàng nghe thấy.

Lúc này, mọi người cũng đang bị hai nhân vật chính trên võ đài thu hút sự chú ý.

Nguyệt Sắc biết hiệu quả của hỏa đăng chỉ duy trì được một lúc, nên vừa bắt đầu đã công kích, tay xuất chiêu liên tục, khí tức cường đại không ngừng bạo phát.

Chỉ có điều, dần dần Nguyệt Sắc phát hiện bất luận mình thay đổi phương thức tấn công thế nào cũng không thể gây nhiều thương tổn cho An Ninh.

Phát hiện này làm cho nàng ta có chút sợ hãi.

Sự bất an trong lòng Nguyệt sắc lúc này càng thêm mãnh liệt, cô không hiểu tại sao cô lại có cảm giác này. Cô luôn sống trong sự tôn thờ ngưỡng mộ của mọi người, không có ai mà cô không thể loại bỏ, không có ai là không thần phục cô.

Một người như cô lẽ ra không thể sợ hãi bất luận thứ gì mới đúng.

Nhưng ngay khi màn cuồng vũ kia vừa xuất hiện, nội tâm cô lại cảm thấy bất an.

Đây là chuyện tuyệt đối không nên xảy ra. Với tính cách của Nguyệt Sắc sẽ không cho phép bất kỳ thứ gì uy hiếp đến quyền lực của cô.

Nghĩ vậy, Nguyệt Sắc lập tức xuất thủ, từ khí lại một lần nữa tập trung trong tay so với trước càng thêm nồng đậm hơn, ngọn lửa mạnh mẽ công kích về phía An Ninh.

Dưới công kích của Nguyệt Sắc, màn tuyết như đang bị thiêu cháy, một vài lớp băng ở ngoài dường như vỡ vụn.

Nhưng khi lớp băng ngoài vừa vỡ thì bạch quang quanh người An Ninh càng thêm chói mắt, bão tuyết như càng thêm mạnh mẽ.

An Ninh cũng là lần đầu tiên sử dụng chiêu thức này, đây là chiêu đầu tiên trong Băng tuyết vạn thiên, khi luyện chiêu thức này nàng phải mất gần một ngày luyện trong băng tuyết lạnh giá, cũng may trong không gian có thể thay đổi ngày đêm hay bốn mùa theo ý muốn nếu không nàng cũng sẽ không biết làm sao.

Lúc này nàng cảm thấy cơ thể như đang không ngừng căng ra tràn đầy hơi lạnh, thiên khí xung quanh không ngừng trào vào trong từng tế bào.

Đến khi nàng cảm thấy không thể dung nạp thêm bất cứ một nguồn năng lượng nào khác nữa, vung mạnh cánh tay ngọc ngà, băng tuyết xung quanh dần ngưng tụ lại thành một quả cầu lớn. Đây mạnh cánh tay một lần nữa quả cầu nhanh chóng xoáy nhanh chuyển động với tốc độ chóng mặt về phía đối thủ.

Thấy nguồn năng lượng lớn mạnh lao về phía mình Nguyệt Sắc có chút sợ hãi, nhiều hơn là không thể tin được, rõ ràng cô ta không mạnh bằng nàng tại sao lại có sức mạnh to lớn như vậy.

không có nhiều thời gian, Nguyệt Sắc nhanh chóng vận chuyển thiên khí chống đỡ.

Khi nguồn sức mạnh đến gần Nguyệt Sắc có cảm giác không thể thở được, hoả điểm của nàng dần dần bị sự lạnh giá bao trùm. Cuối cùng một đợt tuyết sắc lạnh như đâm sâu vào tận sâu trong da thịt nàng, máu tươi đầm đìa. Trước khi mất đi ý thức nàng thấy không cam lòng còn có niềm hận thù sâu sắc, mỗi nhục ngày hôm nay nhất định nàng sẽ đòi lại gấp trăm ngàn lần.

Thấy cảnh này cả hội trường lại một lần nữa chấn động.

Kết quả này khiến rất nhiều người không thể tin vào mắt mình, ai có thể nói cho họ biết chuyện gì đang xảy ra không vậy.

Nam Cung Mặc vừa vui mừng vừa chán nản, nàng càng tài giỏi hần càng cách nàng càng xa. Chán nản cúi đầu hần nở nụ cười bất đắc dĩ.

Từ Phong thì thờ phào nhẹ nhõm, hần không quan tâm kết quả chỉ cần nàng bình yên là được.

Mọi người đang tập trung lên võ đài không ai nhìn thấy niềm hi vọng cùng vui sướng trong mắt lão tổ tông.

"Hai ngày nữa đưa nàng đến gặp ta." Lão đột nhiên nói.

Viện trưởng từng người một lát mới hiểu lão tổ tông đang nói gì, hần thực sự rất tò mò tại sao một người cái gì cũng không quan tâm như người lại đặc biệt chú ý tới một cô gái như vậy, chẳng lẽ nàng ta có gì đặc biệt sao?

Nhìn kĩ cô gái chiến thắng dưới đài một lượt, tuy cô có chút chật vật nhưng không làm mất đi được vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành của mình, hào quang chiến thắng lại càng khiến cô trở lên rực rỡ. Cô gái đó quả thực rất tài giỏi mới mười năm tuổi đã đạt đến nhân giai tam phẩm, phải biết rằng nhiều người tồn cả đời chưa chắc đã có thể làm được như vậy, nhưng... chẳng lẽ cô gái này chính là.... nghĩ tới đây hần hoàn toàn sững sờ không thể tin được, hần không khỏi nhìn lại cô bé dưới đài một lượt, trong mắt hoàn toàn là nghi vấn cùng kinh hi đan xen chút lo lắng. Ngày đó rồi cũng sắp đến... hần háo hức mong chờ.

Dưới đài An Ninh hoàn toàn không biết đến những ý nghĩ của hai bậc đức cao vọng trọng nhất trong học viện. Sau khi đánh bại đối thủ, cô chỉ thấy cả người đau nhức, vì chưa quen không chế sức mạnh nên quả cầu đó gần như lấy đi hoàn toàn sức lực của cô.

Nghe trọng tài tuyên bố chiến thắng, cô vui sướng quay lại nở nụ cười với Từ Phong. sau đó một dòng máu đỏ tươi tràn ra từ trong miệng cô, lần này cô sẽ bị hoàn huynh mắng chết rồi, đó là ý nghĩ cuối cùng của cô trước khi mất đi ý thức.

Thấy An Ninh dần mất đi ý thức, bao nhiêu vui sướng nãy giờ của Từ phong nhanh chóng chôn vùi.

Chết tiệt, hần lại để muội muội bị thương, đau lòng cùng phần nợ tràn ngập trong lòng. Nhanh chóng phi thân lên đỡ lấy An Ninh đã mất đi ý thức, nhìn

cô yếu ớt như vậy khiến hắn lại nhớ đến nàng khi còn nhỏ. sẽ không lại giống như hồi nhỏ một lần nữa chứ. không cần! Hắn nhanh chóng lắc đầu gạt đi những điều không may đó qua một bên.

Hắn nhất định phải giáo huấn nàng một trận, sao nàng lúc nào cũng khiến hắn không yên lòng hết vậy. Tức chết hắn, biết vậy hắn đã không để cho nàng tham gia trận đấu này.

"Cho cô ấy nuốt cái này." một cánh tay đưa ra trước mặt Tử Phong.

Nhìn viên thuốc trong tay Lãnh Diệp, Tử Phong mới chợt nhớ ra phải nhanh chóng chữa thương cho An Ninh.

"Cảm ơn huynh." Nhận viên thuốc hắn nhanh chóng cho An Ninh nuốt vào. Hắn biết đây là thiên hỏa đan, là đan dược cấp bảy rất quý hiếm không phải ai cũng có được, chuyên dùng để bổ sung nguyên khí, chữa trị nội thương.

"Không cần khách khí!" Hắn không hiểu tại sao lại thấy đau lòng khi thấy nàng như vậy. Nhanh chóng áp chế những cảm xúc trong lòng Lãnh Diệp thờ dài.

Cho An Ninh uống thuốc, Tử Phong nhìn về phía Nguyệt Sắc đang được đưa đi đôi mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn, có gan khiêu chiến cùng muội muội này thì phải có gan nhận kết quả, một công chúa Minh U quốc còn chưa đáng để hắn để hắn để vào mắt, nếu nàng đã không muốn sống tốt đẹp như vậy thì hắn sẽ thanh toán cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tử Phong ác ma

Đặt An Ninh lên giường ngủ, Tử Phong nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc tán loạn của cô, hắn từ nhỏ luôn yêu chiều muội muội này, cô muốn gì hắn đều có thể làm cho nàng. Nhưng không hiểu tại sao từ sau năm cô mười tuổi đã không còn thân cận với hắn như trước. Là hắn nghĩ nhiều rồi sao. Nàng trở lên mạnh mẽ, có thể khỏe mạnh như vậy lý ra hắn phải vui mừng mới đúng nhưng không hiểu sao hắn lại thấy mất mát và lo sợ. Không hiểu sao thấy muội muội như vậy hắn không hề vui vẻ gì mà chỉ thấy bất an, cô càng tỏa sáng hắn càng sợ hãi, sợ hãi cô sẽ gặp nguy hiểm, điều này lại là hắn lo lắng vô văn sao.

Mặc kệ dù có là thật hay không nhưng hắn nhất định phải loại bỏ những mối nguy hiểm xung quanh An Ninh, tuyệt đối không để nàng gặp phải nguy hiểm.

Vì thế kẻ thù đầu tiên của hắn là U Nguyệt Sắc, trong trận đấu hắn đã thấy được sát ý của nàng ta với An Ninh, nếu đã như vậy thì nàng ta không cần tồn tại nữa. Còn có tên Nam Cung Mặc hôm nay xuất hiện bên cạnh muội muội, hắn chẳng phải dạng tốt đẹp gì, không biết tiếp cận cô với ý tốt hay xấu, nhưng cũng vẫn phải đề phòng. (tội nghiệp anh năm không cũng trúng đạn).

Phân phó người chăm sóc cho An Ninh xong hắn bước ra ngoài, Hắn còn có việc phải xử lý.

Bên trong một căn phòng lớn có ba người đang đứng và một người ngồi trên ghế tựa được trải một lớp lông dày êm ái. Hắn bình thần uống trà nhưng vẫn không khỏi khiến cho ba người đứng bên cạnh đổ mồ hôi ròng ròng.

Người đó không ai hết chính là Tử Phong, trong mắt muội muội hắn là một người suốt ngày chỉ biết ha ha hi hi cười, nhưng trước mặt người khác hắn và sư huynh Hiên Viên Lãnh Diệp là hai tên ác ma chính cống, chỉ cần đứng từ xa thôi cũng làm cho người ta rét run.

Nhưng có một điểm khác biệt giữa họ, đó là Tử Phong thích dùng độc, không ai có thể hiểu hắn làm như thế nào nhưng họ lại biết một điều, nếu đấu với hắn người đó sẽ có một kết cục sống không bằng chết, vô cùng thâm hiểm. Cũng giống như một chiều kia của hắn với Thiên Khánh Vũ nhất định có thể khiến cho đối thủ nằm một chỗ cả tháng trời.

Còn đối với Lãnh Diệp hắn không có tâm lý hơi chút biến thái này, hắn là “Chiến Thần” trong mắt mọi người, sự uy nghiêm cùng tài giỏi của hắn có thể làm cho người ta ngưỡng mộ nhưng lại không giám đến gần. Nghe đồn rằng, trước kia Hiên Viên quốc có một quận chúa vốn là đệ nhất mỹ nhân đem lòng yêu thương hắn, nhưng khi vừa định chạm vào hắn thì bị đánh bay ra ngoài khuôn mặt bị thiên khí phá hủy, may mắn tìm được Tiên Dung đan mới có thể bảo vệ dung mạo của mình. Rồi cho đến kỳ nữ đệ nhất kinh thành muốn hiến thân cho hắn, không ai biết nàng ta có thành công hay không chỉ biết hôm sau người ta phát hiện xác nàng trong ngõ, bị cường bạo luôn phen mà chết. Từ đó về sau với danh tiếng của hắn không có ai giám đến gần, đùa à, ai muốn mất mạng thì cứ tự nhiên còn tụi ta không cần.

“Thế nào rồi?” một câu không đầu không đuôi của Tử Phong khiến cho ba người giật mình.

“Bẩm chủ nhân mọi chuyện đã được làm xong rồi ạ.” Tử Thần cung kính nói.

Cũng giống như Ly Tâm Hân cùng Tử Thái và Tử Lâm là ám vệ của Tử Phong. Bọn họ cũng có thực lực hơn người từ nhỏ đã được huấn luyện để bảo vệ thái tử.

Vào trong học viện không thể làm ám vệ được bọn hắn ở nơi đây giúp chủ nhân tạo lập một tổ chức, tạo dựng một thế lực lớn mà mục đích chỉ có một, đó là: bảo vệ đại công chúa. Nói đúng hơn là Tử Phong hẳn lập lên tổ chức này cũng chỉ vì muốn giúp đỡ muội muội không hiểu sao Tử Phong luôn thấy việc này rất cần thiết.

Trong học viện này có năm tổ chức, cũng chính là năm các được tạo dựng, do viện trưởng khuyến khích mọi người tạo dựng lên môn phái riêng còn nói cái gì mà cạnh tranh là khởi nguồn của sự phát triển chính vì thế các tổ chức mới không ngừng lớn mạnh như vậy.

“Hi vọng là vậy.” Tử Phong đưa mắt nhìn mấy người Tử Thần, bọn họ đi theo hắn từ khi còn nhỏ nên hắn rất tin tưởng bọn họ.

“Chủ nhân Ly Tâm cũng theo công chúa vào trong học viện, cô bé đó...” Tử Lâm đột nhiên nói.

“Ta biết rồi, ta sẽ đưa nàng đến chỗ người.” Tử Phong thoải mái đồng ý, hắn biết Tử Lâm để ý cô gái đó, mặc dù là ám vệ không được phép có tình cảm nhưng hắn cũng không làm khó thuộc hạ của mình, chỉ cần không làm gì quá đà hắn sẽ không quản,

“Đa tạ chủ nhân.” Tử Lâm vô cùng kích động nói, hắn biết mình làm không đúng nhưng hắn không kim lòng được, hắn yêu nàng, muốn nàng ở bên cạnh dù có bị chủ nhân trừng phạt hắn cũng cam lòng.

Tử Thần cùng Tử Thái đồng loạt thờ dài nhìn hắn không nói, họ không hiểu cái gì là tình yêu nên cũng đành mặc kệ hắn.

Thấy chủ nhân không còn gì dặn dò nữa bọn họ lui ra ngoài, bọn họ cũng rất bận nha.

Lúc An Ninh tỉnh lại đã là sáng ngày hôm sau. Nhìn thấy Tử Phong trong phòng nàng đang định chào hỏi, nhưng thấy ánh mắt toàn lửa giận của hắn thì đành nhanh chóng nuốt vào. Hoàng huynh mà tức giận sẽ rất đáng sợ.

“Muội tỉnh rồi, có thấy chỗ nào khó chịu không.” Tử Phong quan tâm hỏi nhưng giọng nói vẫn không giấu được sự tức giận.

Nhanh chóng bày ra vẻ mặt ăn năn hối lỗi An Ninh trả lời: “Muội không sao rồi, chỉ là hơi quá sức một chút thôi.”

“Cái gì hơi quá sức một chút thôi, muội muốn ta tức chết có phải không hả.” Nghe An Ninh nói vậy hắn càng bức mình. “nếu không may bị thương nặng hơn thì sao, muội còn muốn như thế nào mới là có sao nữa.” Tức chết hắn, nàng có hiểu hắn lo lắng thế nào không hả?

Thấy hoàng huynh tức giận thành như vậy An Ninh nhanh chóng rút cổ lại, hu hu nàng mới nói có một câu thôi mà sao lại bị quát rồi.

Nhìn thấy bộ dạng ảm ức sắp khóc của nàng bao nhiêu lời tức giận bỗng nhiên không sao nói ra lời. Đành chịu thôi, bao năm qua hắn không sợ trời không sợ đất chỉ sợ nhất có chiều này của nàng.

“Muội đúng là, lần sau không được như vậy nữa.” Hắn nhỏ giọng lại “Muội có biết là hù chết huynh rồi không hả.”

“Muội xin lỗi, lần sau không dám nữa.” Nghe thấy giọng của Tử Phong đã dịu đi rất nhiều An Ninh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Còn có lần sau nữa.” Tử Phong nghe vậy âm thầm trợn mắt.

“không có, tuyệt đối không có.” An Ninh vội vàng cam đoan rồi lại giả bộ ủy khuất: “huynh lại hung dữ với muội.”

“Ta có đâu.” Có trời làm chứng hắn làm sao dám hung dữ với nàng chứ.

“Vừa mới đây thôi.” Thế ai vừa mới to tiếng ở đây vậy.

“Được rồi huynh sai rồi được chưa.” Sai thì sai hắn tuyệt đối không keo kiệt một lời nói với nàng.

“ukm, muội nhận lời xin lỗi của huynh.” Nàng vui vẻ nở nụ cười

Sao nói qua nói lại rồi trở thành hắn là người có lỗi vậy trời, rõ ràng là muốn giáo huấn nàng thế mà cuối cùng lại trở thành người bị giáo huấn ngược lại vậy. Hắn đành nhìn trời cảm thán ! thôi vậy. Nhìn muội muội vui vẻ như vậy hắn cũng thật vui vẻ.

“Mà viện trưởng vừa cho người tới bảo muội mai tới chỗ ông ấy.” Tử phong nói.

“Tại sao?” An Ninh nghi hoặc hỏi lại.

“Ta cũng không biết, người đó không có nói.” Hắn cũng rất lo lắng hi vọng không phải là chuyện xấu.

“chắc không có gì đâu, muội là học viên mới của Chí Tôn Điện đương nhiên phải đi gặp viện trưởng một lần rồi,” Thấy Tử Phong lo lắng An Ninh cười an ủi.

“ukm” Từ Phong cười nhưng vẫn thật lo lắng, hần lúc mới tới cũng không có như vậy. Chẳng nhẽ là do những gì muội muội thể hiện trên đài quá xuất sắc sao?

Nhưng dù lo lắng hần cũng chỉ có thể để trong lòng, hi vọng muội muội ứng phó được

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hồng đào tương tư

Mang theo tâm trạng có chút lo lắng An Ninh bước vào viện riêng của Viện trưởng, hôm qua lúc biết được viện trưởng muốn gặp nàng, nàng thực sự cũng rất tò mò, nàng rất muốn biết lý do tại sao.

Nơi ở của viện trưởng được xây dựng giữa một rừng phong, hai bên đường nhỏ được trải sỏi rơi đầy lá cây, có lẽ đã rất lâu không được thu dọn.

Đi tới cuối con đường là một tòa viện nhỏ mang theo phong vị cổ xưa, nàng cảm nhận được nơi này có thiên khí khá đậm không thua kém bao nhiêu so với không gian của nàng.

Đẩy ra cửa bằng gỗ có vẻ cũ nát, nàng bước vào bên trong, trong phòng cũng chẳng có gì đặc biệt tất cả đều gói gọn trong hai chữ “đơn giản”.

“Tới rồi à!” Nhìn thấy An Ninh bước vào viện trưởng lên tiếng.

“Vâng, An Ninh ra mắt viện trưởng.” Nàng cúi người hành lễ.

Lúc nàng tiến vào viện thực ra lão đã biết, chỉ là hỏi vậy thôi, trong viện này có thiết lập trận pháp là hần cho nàng vào nếu không có lẽ giờ này nàng đã không còn thoải mái đứng ở đây rồi.

Thấy thái độ bình thản của nàng khi đối diện với mình của An Ninh, viện trưởng gật đầu hài lòng, rất ít học viên có thể làm được như nàng: “Ngồi đi.”

Thấy lão viện trưởng đánh giá mình An Ninh có chút không tự nhiên, nhưng trên mặt vẫn không nhìn ra cảm xúc gì.

“Đa tạ viện trưởng.” Nàng đáp lại rồi ngồi xuống ghế bên tay phải viện trưởng.

Ngừng đầu nhìn lão viện trưởng ngồi ở chính giữa, nàng không mở lời trước, nàng biết viện trưởng có chuyện gì đó đặc biệt muốn nói với nàng.

Đánh giá cô gái ngồi phía dưới một lượt, lão không khỏi than thở: hôm nay nàng mặc một bộ váy ngắn tay màu xanh nhạt, bên trên có mặc áo choàng mỏng thêu hoa văn hình hồ điệp, nàng hình như luôn thêu trên quần áo hình hồ điệp. Gương mặt thon nhỏ không chút son phấn nhưng làn da lại vô cùng trắng trẻo mịn màng, tóc được búi lại đơn giản bằng một cây trâm nhỏ hình phượng hoàng, mỗi lần di chuyển các tua nhỏ va vào nhau phát ra tiếng kêu thanh thúy. Thực sự vẻ đẹp của cô khiến một lão già như hần cũng phải nhìn lại vài lần, không biết bây giờ đã vậy vài năm nữa sẽ yêu nghiệt tới mức nào.

“hôm nay ta gọi ngươi đến vì lão tổ tông muốn gặp ngươi.” Nói xong hần lại tiếp tục quan sát phản ứng của nàng, nhưng ngoài một nét ngạc nhiên thoáng qua hần không nhìn ra được gì nữa đôi mắt của nàng vẫn trong trẻo như hồ nước mùa thu vậy không một tia dao động.

Hơi ngạc nhiên với phản ứng của nàng, hần hỏi lại:

“Ngươi không tò mò sao?”

“Lão tổ tông muốn gặp ta, tự nhiên có lý do của ngài, có gì phải ngạc nhiên?” An Ninh bình tĩnh hỏi lại.

Trên mặt không có biểu hiện gì nhưng trong lòng nàng đang bùng bùng dậy sóng. Tại sao nàng vào học viện được có mấy ngày mà lại có một đồng phiền phức như vậy, nàng nói tiếng vậy cơ à, hết bị thách đấu rồi lại đến gặp mặt.

“ha..ha thực không hồ là người được chọn.. rất tốt.” Viện trưởng khuôn mặt sáng ngời, ha ha cười khi nghe câu trả lời của nàng.

“đi thôi.” Nói xong lão xoay quả cầu trên tay ghế một chút, một ánh sáng lóe lên. Đến khi ánh sáng màu vàng tán đi nàng đã thấy mình ở trong một khu vườn lớn trồng đầy hồng đào, nhìn qua những cây hồng đào này được chăm sóc rất tốt, trước mặt là một lão nhân khoảng hơn trăm tuổi râu tóc bạc trắng ngồi trước bàn đá nở nụ cười từ ái với nàng.

“Mau ngồi đi.” Thấy nàng định hành lễ hần vội nói.

Nàng ngồi xuống phía đối diện, một nha đầu vội tiến lên châm trà cho nàng rồi lui ra ngoài.

“Rất đẹp phải không?” lão tổ tông nhìn về cảnh đào trước mặt bất ngờ hỏi.

“vâng đúng là rất đẹp.” Nàng nhớ phụ vương cũng có một vườn đào như vậy, người nói đây là loài hoa mẫu hậu khi còn sống thích nhất, vườn đào đó là hai người tự tay vun trồng khi mẫu hậu mang thai nàng, người nói rằng đợi nàng sinh ra sẽ cùng nhau đến đó thưởng hoa, nhưng thật không ngờ hoa còn chưa nhìn lấy một lần mẫu hậu đã ra đi.

Mãi nhìn vườn hoa đào phía trước lão tổ tông hoàn toàn không để ý tới sự thất thần của nàng.

“Ngươi thực sự rất giống con bé.” Ngừng một chút lão nói tiếp.

Vừa hoàn hồn trở lại nàng bị câu nói này của viện trưởng làm cho sững người.

Phụ hoàng nói nàng lớn lên rất giống mẫu hậu, vậy chẳng nhẽ ‘con bé’ ở đây là mẫu hậu nàng sao?

Không để ý đến những nghi hoặc của nàng, lão tổ tông nói tiếp: “Lần đầu tiên ta nhìn thấy con bé, nó bị người ta bỏ rơi trong rừng đào, hôm đó khi nhìn thấy con bé ta đã nghĩ nó là thiên thần ông trời ban xuống cho ta.”

Cả đời lão cũng chẳng thể nào quên được ngày hôm đó, hôm đó là ngày gia đình lão bị người ta thâm sát, là do hắn đi ra ngoài bàn công chuyện nên mới tránh được một kiếp. Khi hắn về tới nhà vợ con của hắn đã chẳng còn một ai sống sót, quá đau lòng hắn như điên như dại chạy đi, chợt bất ngờ nghe được tiếng khóc nỉ non của một đứa trẻ. đến gần hắn mới phát hiện đây là một bé gái thực sự rất đáng yêu, nhìn thấy hắn cô bé ngừng khóc mà nở nụ cười, chính nụ cười ấy đã mang lại ánh sáng cho hắn, hắn nhận nuôi cô, trao lại chức viện trưởng cho đồ đệ một mình lánh đời tìm một nơi nuôi dưỡng cô bé. Cô càng lớn lên càng xinh đẹp, vẻ đẹp của cô đã lấy mất không biết bao nhiêu trái tim của những chàng trai trong học viện Thiên Long này, trong đó có phụ vương của An Ninh thất hoàng tử Vũ Thiên Tuyệt, hai bọn họ yêu nhau, khi Thất hoàng tử lên ngôi cô trở thành hoàng hậu của Mạc Vũ quốc, những tưởng hắn sẽ được thấy cô sống hạnh phúc nhưng thật không ngờ cô lại bị hãm hại mà mất, mười năm nay hắn luôn chờ đợi ngày hôm nay.

Mãi suy nghĩ hắn dường như quên mất An Ninh đang ngồi bên cạnh, nàng cũng không lên tiếng nàng cũng hướng mắt nhìn về phía đào trước mắt chìm trong những suy nghĩ của chính mình.

Bỏ mặc thời gian quý báu cứ thế trôi đi

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Băng Na - không gian truyền thừa

Thời gian cứ như vậy trôi đi!

Chẳng biết đã qua bao nhiêu lâu Lão tổ tông mới hoàn hồn phát hiện mình lơ đãng, cười gượng gạo nhìn An Ninh.

“Ngươi cũng đang nghĩ về nàng đúng không?” lão đặt câu hỏi.

“Không, ta nghĩ về phụ hoàng của ta.” An Ninh trả lời.

“Vậy sao? Hắn thực ra cũng là một người rất tốt...” ngừng một chút lão nhân nói tiếp “chỉ là quá bảo thủ, quá cố chấp.”

Nàng không đáp lại, nàng không muốn nghe người khác bình luận về người thân của mình.

“thôi, chắc ngươi cũng không muốn nghe lão già như ta lải nhải.” Lão nhân tự giễu cười.

“Hôm nay ta gọi ngươi tới đây là để đưa cho ngươi một thứ.” Nói xong từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một chiếc hộp nhỏ.

Trên hộp có khắc hoa văn cổ kì lạ nàng nhìn không hiểu, ở giữa có một hình mặt trăng khuyết đỏ như máu. Chiếc hộp khá cũ kỹ, có lẽ đã có từ rất lâu rồi.

“Nó có tên gọi là ‘Nguyệt Thiên’, là vật truyền lại từ ngàn năm trước.” Nói xong nhìn An Ninh vẫn đang nghi hoặc nhìn chiếc hộp, mỉm cười nói tiếp: “Theo truyền thuyết kể lại khi, vị thần tạo ra đại lục này là Băng Na, con gái của thần băng, nàng xinh đẹp tài giỏi nhưng luôn sống trong cô độc, trái tim của nàng bị băng tuyết bao phủ không biết đến cái gì gọi là tình cảm. Nàng từ nhỏ luôn sống trong vùng đất băng giá, hoàn toàn không có sự sống cho tới một ngày nàng gặp hoàng tử Ngân Hóa, sự ấm áp của chàng khiến cho trái tim vốn băng giá của nàng dần tan chảy. Nhưng không được sự chấp thuận của mọi người họ bỏ trốn tạo nên nơi đây, cuối cùng vẫn không thể chống lại số phận, nàng vì cách xa vùng đất quá lâu mà dần càng suy yếu, cuối cùng nàng chết đi.”

Nghe đến đây An Ninh càng nghi hoặc, chuyện này có liên quan gì sao?

“Chiếc hộp này là thứ duy nhất Băng Na để lại, nghe nói trong đó có chứa lời chúc phúc tình yêu cùng sức mạnh của nàng, nhưng chỉ người là truyền nhân của nàng mới có thể mở ra.” Nói xong Lão nhân lại nhìn nàng một lát.

“Trên tay phải của ngươi có phải cũng có một vết bớt hình trăng khuyết không?”

“Ân.” Nàng càng nghi hoặc tại sao Lão nhân trước mắt lại biết được, ngoài phụ hoàng, hoàng huynh cùng ba tỷ nữ của nàng thì vốn không có ai biết mới đúng. Chẳng lẽ...

“Đúng vậy là Phụ hoàng của ngươi nói cho ta.” Còn một vài điều hần chưa nói cho nàng, điều đó có thể thay đổi cả cuộc sống của nàng về sau vậy nên bây giờ vẫn chưa phải là lúc cô cần biết.

“Nhưng điều đó có quan hệ gì đến nhau, không lẽ ta là truyền nhân đó.” An Ninh có chút bất ngờ với suy nghĩ của mình.

“Đúng vậy, bây giờ nó là của ngươi.” Lão nhân giả mỉm cười hòa ái.

“Ta phải làm sao.” Nàng hỏi lại.

“Hãy nhỏ máu của ngươi lên biểu tượng mặt trăng đỏ để nhận chủ, còn về sau phải phụ thuộc vào cơ duyên của ngươi.” Đó là tất cả những gì hần biết, có nhận được truyền thừa hay không phải dựa vào chính năng lực của nàng.

An Ninh nhỏ ba giọt máu của mình vào mặt trăng đỏ một cách kỳ lạ đó, chiếc hộp vốn cũ nát bắt đầu phát ra những tia sáng màu bạc chói mắt, ánh sáng đó dần dần bao phủ lấy nàng.

Khi nguồn ánh sáng dần bao phủ lấy nàng An Ninh chỉ thấy toàn thân lạnh buốt dần dần mất đi tri giác.

Chứng kiến cảnh tượng này giờ Lão tổ tông cũng có chút giật mình, đỡ lấy An Ninh đã ngất đi, hần nhìn chiếc hộp đã mất đi ánh sáng trở lại như ban đầu.

Lúc An Ninh tỉnh lại thấy mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, đây là đâu?

Nhìn màn tuyết trắng xóa không thấy điểm kết thúc trước mắt nàng có chút ngỡ ngàng. Không hiểu tại sao nàng lại thấy nơi này quen thuộc như vậy.

“Cuối cùng thì ngươi cũng đã tới.” Một giọng nói đột ngột vang lên, nàng định thần nhìn lại chỉ thấy lớp tuyết trước mắt đang dần nhô lên, từ đó xuất hiện một cô gái, nàng mặc bộ váy màu trắng phiêu dật mỏng manh, trên khuôn mặt xinh đẹp có một dấu ấn hình bông tuyết giữa trán, nhìn kỹ lại thấy giống biểu tượng trên ngọc bội của nàng phát hiện điều này khiến An Ninh hơi bất ngờ. Nhưng càng bất ngờ hơn khi An Ninh nhìn thấy dung mạo của nàng..

“Ngạc nhiên vì ta rất giống ngươi sao?” giọng của cô gái đó cũng thật nhẹ nhàng, khiến cho người nghe có cảm giác ấm áp.

Không đợi An Ninh trả lời nàng nói tiếp: “Đương nhiên là phải giống nhau ngươi là một nửa linh hồn của ta.”

Điều này khiến An Ninh càng ngỡ ngàng, một nửa linh hồn. “tại sao?”

“Bởi vì ta không cam lòng, ta muốn có thể tìm thấy tình yêu mà ta không thể có, ngươi tồn tại là vì giúp ta làm tiếp những điều ta chưa thể hoàn thành. Còn có..”

Không đợi nàng nói xong An Ninh đã ngắt lời: “Điều đó là không thể” nàng không cần thứ tình yêu vớ vẩn đó.

“Ha.. Ha...Ha.. thực sự sao? Ngươi vốn là không thể tránh khỏi được. Người đó nhất định sẽ khiến ngươi thay đổi suy nghĩ đó.” Băng Na cười nói. “Nhưng đó không phải là điều quan trọng, điều ta muốn ngươi làm không chỉ có việc đó.” Lấy lại vẻ nghiêm túc nàng nói một cách lo lắng: “Ngươi ở nơi này vì để bảo vệ đại lục này, đây là nơi đã chứng kiến tình yêu của ta, là âm áp duy nhất của ta, ta không thể để ai phá hủy nó.”

“Ý ngươi là sao? Tại sao đại lục này cần ta bảo vệ?” Càng nói nàng càng không hiểu. “Ngươi chính là Băng Na đó.” nghĩ đến điều này nàng có chút không tiếp nhận được.

“Điều đó thời gian sẽ nói cho ngươi biết, điều ngươi phải làm bây giờ là biến mình trở nên cường đại, ngươi quá yếu. còn ta là ai đối với ngươi không quan trọng ngươi chỉ cần nhớ điều mình phải làm là được.” Nàng không chút kiêng kỵ nói.

“Ta biết.” An Ninh biết mình vẫn rất yếu, sức mạnh của nàng chẳng là gì trong thế giới cường giả này. Cường đại là điều nàng luôn hướng tới từ khi sống lại tới giờ, nàng nhất định sẽ làm được. “Vậy ngươi thì sao?”

“Ta vốn đã chết, cái ngươi thấy được chỉ là một phần sức mạnh ta để lại mà thôi. thế giới này dành phụ thuộc vào ngươi rồi” Nàng cười nói.

An Ninh nhìn nàng không nói.

“Đã đến lúc rồi! Hi vọng ngươi có thể chịu đựng được.” Nói xong nàng liền biến thành một luồng năng lượng màu trắng nhập vào trong cơ thể An Ninh.

Chương 12: Mãi mãi

Nguồn năng lượng màu trắng không ngừng được cơ thể An Ninh hấp thụ hoàn toàn không nằm trong sự kiểm soát của nàng, khí lạnh đó giống như đang cắt vào da thịt của nàng, toàn cơ thể gần như đã đông băng lại.

Đau đớn khiến cô không thể đứng vững, cuối cùng ngã xuống màn băng tuyết lạnh giá.

Đây là tại sao? Tại sao lại lạnh như vậy? Thần trí của nàng dần mơ hồ. Không gian gần như trở nên mờ ảo.

“kiếp sau chúng ta có thể ở bên nhau sao.” Một giọng nữ mơ hồ truyền vào tai nàng.

“Có thể.” Một giọng nam nhẹ nhàng trả lời.

“Vậy chàng sẽ yêu ta mãi mãi sao?” Cô gái có vẻ yếu đuối, giọng nói trở nên vô lực.

“Mãi mãi!” giọng nam cũng trở nên khàn khàn.

“Vậy...” cô gái dường như còn muốn hỏi gì đó nhưng chàng trai đã ngắt lời “Băng Na nàng sẽ không sao đâu, ta sẽ luôn ở bên nàng dù có ra sao đi nữa.” Ta tuyệt đối không để nàng ra đi một mình, dù địa phủ có lạnh lẽo đến đâu ta cũng luôn ở cạnh để sưởi ấm cho nàng.

Cô gái mỉm cười nhẹ nhàng không đáp đôi mắt cô khép dần lại để chảy ra một giọt nước mắt trong suốt rơi vào tay của chàng. Thân thể cô dần dần tan chảy hòa vào màn tuyết trắng xóa.

“Băng Na, Băng Na...” giọng nam trở lên thảm thiết, tuyệt vọng gọi tên cô gái.

“Băng Na...” có lẽ chàng cũng không còn đủ sức lực để gọi nữa, giọng chàng nhỏ dần “nàng nhất định phải đợi ta... kiếp sau ta sẽ lại ở bên nhau...ta sẽ lại ở nơi đây chờ nàng” Nàng muốn ta một mình sống thật tốt, nhưng mà Băng Na nàng biết không nàng như vậy thật quá vô tâm, nàng muốn ta một mình sống trên đời này chờ đợi ngàn năm để gặp nàng. Ta làm không được! Không cần bỏ ta một mình trên đời này...! Không có nàng thì dù có sống cũng có khác gì đã chết đâu!

Xin lỗi! Cho ta ích kỷ thêm một lần này nữa thôi, ta không thể chứng kiến nàng ở bên cạnh ai khác trong một ngàn năm, vậy nên hãy để ta đi cùng nàng, được chứ!

Chàng đặt giọt nước mắt của nàng lên trái tim mình, giọt nước nhẹ nhàng thấm vào trong trái tim chàng, chàng cũng dần dần biến mất trong tuyết, nơi chẳng biết mất mọc lên một loài hoa kì lạ có sáu cánh nở rộ giống như bông tuyết trắng, nhưng điều kỳ lạ là giữa cánh hoa đó e ấp một ngọn lửa đỏ như máu, ngọn lửa cháy bùng giữa mưa tuyết nhưng không hề tắt mà lại càng thêm reo vui rực rỡ, bông hoa tưởng chừng mỏng manh đó lại có thể một mình chống đỡ với bão tuyết. Cứ như vậy qua ngàn năm nó vẫn ở đó vẫn nở rộ, vẫn là tia sáng ấm áp nhất trong bạt ngàn mưa tuyết, vẫn cứ ở đó chứng minh cho tình yêu vĩnh hằng của họ luôn luôn tồn tại với trời đất.

Đây là đâu? Là ai đang nói? Tại sao lại thân quen như vậy? Tại sao nghe giọng người nam nhân đó trái tim của cô lại đau như vậy?

Ai có thể giải thích cho cô, ai có thể nói cho cô biết đây...?

Ở nơi đây lạnh quá, ai có thể sưởi ấm cho cô đây?

Trái tim đau quá, Phải làm sao đây?

“Mãi mãi... mãi mãi.” Là ai đang nói vậy, tại sao nghe lại thảm thiết như vậy.

“Ngân hóa...” Từ miệng An Ninh phát ra cái tên xa lạ. Nước mắt không biết tại sao lại trào ra... vừa ra khỏi hàng lông mi đang run rẩy lập tức hóa thành băng, nó đọng lại nơi khóe mắt của nàng không có rơi xuống, đôi mắt đau nhói không mở ra được.

“Đừng khóc... ta luôn ở đây.” Không phải? Người nói dối.. nói dối... trong đầu An Ninh không ngừng gào thét!

“không có... ta không có nói dối... ta luôn ở đây...” giọng nói trở lên bi thương, tuyệt vọng “ta luôn ở đây... quay lại đi... ta vẫn luôn chờ nàng...mãi mãi.”

Mãi mãi...mãi mãi!

Hai từ đó không ngừng quay cuồng trong đầu nàng, không! Đau quá!.. không... không cần nói nữa...

An Ninh cảm thấy đầu của mình như dần nổ tung, đau quá, nguoi là ai? Tại sao lại đau đớn như vậy... tại sao chàng lại bị thương như vậy?... là tại ta sao?... không cần... ta không cần chàng đau đớn như vậy... không cần..

“A. .a..a” An Ninh hét lên thảm thiết, dường như đau đớn đã vượt xa sức chịu đựng của nàng.

Những giọng nói đầy thương tâm đó không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu An Ninh, cuối cùng nàng ngất đi không còn nghe thấy gì nữa, chỉ có điều hai hàng lông mày vẫn luôn nhúu chặt lại chứng tỏ nỗi đau của nàng chưa từng kết thúc.

Nhìn An Ninh đang nhúu chặt hai hàng lông mày, lão tổ tông có chút lo lắng, sẽ không có chuyện gì đi?

Đúng lúc lão nhân không biết phải làm sao thì thấy trên trán An Ninh xuất hiện một luồng ánh sáng kỳ lạ, ánh sáng chói mắt khiến cho hắn không thể không nhắm mắt lại.

Đến khi mở mắt ra Lão Tổ tông thấy trên trán cô đã xuất hiện một dấu ấn hình hoa tuyết, chính giữa có hình ngọn lửa đỏ như máu sống động như thật vậy.

Nếu An Ninh tỉnh dậy ngay lúc này chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên, bởi lẽ nó giống hệt với bông hoa trong giấc mơ của cô.

Lão tổ tông quan sát kỹ nàng một lượt chắc chắn nàng không có nguy hiểm gì nữa mới có thể thở phào nhẹ nhõm, đồng thời nở nụ cười vui mừng.

Cuối cùng mọi thứ cũng đã bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Một lần nữa mở mắt ra An Ninh đã thấy mình ở trong một căn phòng xa lạ. Căn phòng được lấy màu ngọc bích làm chủ đạo, rèm treo tung bay trong gió, bên ngoài cửa sổ chính là rừng hồng đào kia, trong nắng sớm thơm ngát một mùi hương nhẹ nhàng, từng cánh hoa tung bay trong gió tựa như chồn bông lại tiên cảnh.

Đây là đâu?

A! Đau quá!

An Ninh cảm thấy trong đầu như đang chứa hàng ngàn con sâu nhỏ không ngừng ngo ngoáy đòi chui ra, tại sao lại đau như vậy? Không đúng tại sao trong đầu nàng lại có thêm một đoạn ký ức kỳ lạ như vậy?

“Dậy rồi sao?” giọng nói lão tổ tông từ ngoài cửa vọng vào.

Nàng nhìn về phía cửa, Lão tổ tông đang bung vào một cái khay, để lên mặt bàn.

“Ta đã bảo người hãy cẩn thận cho người.” Lão cười nói.

“đạ tạ.” Nàng cười đáp lại rồi hỏi. “ta ngủ bao lâu rồi?”

“hai ngày.”

“vậy sao.” Nàng còn tưởng đã ngủ rất lâu rồi.

“Người cảm thấy thế nào rồi?” Lão lo lắng hỏi.

“Không sao, chỉ là có điểm đau đầu.” Có lẽ là do đoạn ký ức kia mang đến.

Không đúng, tại sao nàng cảm thấy khí tức trong cơ thể có chút khác biệt.

Ngưng tụ thiên khí trong cơ thể, đến khi thiên khí hoàn toàn dừng lại nàng phát hiện thiên khí trong cơ thể đã tăng lên rất nhiều.

Phát hiện này khiến nàng mừng rỡ như điên.

Nàng tấn thức.

Hai hôm trước nàng vừa mới ở nhân giai tam phẩm vậy mà hôm nay đã là nhân giai thất phẩm.

Một lần tăng bốn cấp, là bốn cấp của nhân giai đó.

“ngươi... ngươi thăng cấp..” Lão tổ tông dường như cũng phát hiện ra điều này, giọng của hắn có chút run run vì kích động.

“ukm” Một người bình thường muốn thăng một cấp nhân giai khéo khi mất cả năm trời, vậy mà nàng chỉ mất có hai ngày thăng liền bốn cấp, nói điều này ra có ai tin được chứ, cũng quá may mắn rồi.

Lão tổ tông thực sự rất vui mừng, như vậy cơ hội chiến thắng của bọn họ sẽ càng cao. “có lẽ là nhờ ấn ký trên trán ngươi.” Thấy nàng nghi hoặc hắn thử đưa ra một lý do.

“Ấn ký gì?” nghe lão tổ tông nói vậy nàng thực ngạc nhiên. Trên trán của nàng có cái gì sao.

“hôm qua mới hiện ra.” Hắn giải thích.

Nói xong hắn đưa gương đồng cho nàng.

Sờ ấn ký hình hoa tuyết kỳ lạ trên trán, nàng hết hoảng, đây không phải là bông hoa đặc biệt nàng đã thấy trong giấc mơ sao. Vậy những gì Băng Na nói là sự thật sao? Không cần, nàng mới không cần cái gọi là cái chân tình ngàn năm đó, nàng tuyệt đối sẽ không để người đó xuất hiện, dù có thế nào đi nữa.

“đó là số mệnh của ngươi.” Một giọng nói lại bỗng hiện ra trong đầu nàng.

Số mệnh gì lại kỳ lạ như vậy, nàng đã tổn thương một lần tuyệt đối không để có lần thứ hai.

“ngươi biết đó là gì sao.” Nhìn thấy vẻ đau đớn trong mắt nàng lão tổ tông giật mình, một cô gái mới mười năm tuổi tại sao lại có vẻ từng trải và đau đớn như vậy chứ, có ai đã khiến nàng chịu ủy khuất gì sao.

Không đúng trong đó hắn còn thấy một tia hận thù, không lẽ hắn nhìn nhầm, nàng từ nhỏ là công chúa cao quý có ai dám làm gì nàng chứ. Cô bé này thật khiến hắn nhìn không thấu được, đằng sau nàng còn có những bí mật gì hắn không biết đây?

“không có gì.” Nàng không định nói cho ai biết những điều này.

Biết nàng không muốn nói lão cũng không ép hỏi: “nào, lại đây ăn một chút đi, ngươi đã hai ngày không ăn gì chắc đói rồi, để lâu nguội sẽ không ngon nữa.”

Nàng nhìn hắn không nói gì, bắt đầu ăn. Lão tổ tông này thực sự rất kỳ lạ.

“đây là đâu?” nàng bỗng nhiên hỏi.

“là phong trước đây của Thanh An” lão nói nhỏ.

Thanh An đây không phải là mẫu hậu sao, bắt chợt nàng nhớ tới câu chuyện lão kể trong rừng đào, vậy chẳng nhẽ hắn là người đã nuôi dưỡng mẫu hậu sao. Nếu thế hắn là ngoại công của nàng.

Biết nàng đang suy nghĩ điều gì hắn chỉ cười không nói, nhìn nàng đặt câu hỏi:

“ngươi biết Thanh An tại sao mất không?”

“biết.” Là bị chính tỷ muội thân cận nhất của mình phản bội, cuối cùng vì sinh non mà mất.

“Vậy ngươi định làm sao?”lão hỏi.

“Báo thù.” Đó là mục tiêu của nàng khi vào học viện này, nàng muốn đủ cường đại để chống lại những người đó.

“tốt, vậy ngươi có muốn trở nên mạnh hơn không.” Lão lấy giọng nghiêm túc nhất nói “ dù có chịu một nhọc đau đớn.” Quá trình tu luyện mà hắn muốn nàng học không phải những người bình thường có thể chịu được. “ngươi vẫn sẽ không bỏ cuộc chứ.”

“không bỏ cuộc.” Trong mắt nàng chỉ có sự kiên định, để có thể đạt được mục đích của mình nàng có thể chịu đựng tất cả, không có gì có thể ngăn cản nàng làm điều nàng muốn.

“ vậy là được rồi” Đối với biểu hiện của nàng, hắn thực sự rất vừa lòng, không hổ là người được chọn: “ngươi nghỉ ngơi đi mai sẽ bắt đầu.” Nói xong hắn thu dọn bát đĩa, mỉm cười bước ra ngoài.

Để lại An Ninh một mình trong phòng với quyết tâm và suy nghĩ của chính mình, nàng nhanh chóng lại chìm vào giấc ngủ mệt mỏi.

Chương 14: Chỉ một khắc đánh mất trái tim

Nhìn cô gái trong vườn đào Lãnh Diệp thoáng ngáy người, nàng mặc một bộ váy màu hồng nhẹ nhàng bên trên có thêu những cánh đào đỏ thắm sống động như thật, dây lưng được buộc lại thả xuống nhẹ bay trong gió, mái tóc không búi lại cầu kỳ mà chỉ được bện lại hai bên rồi buộc ra đằng sau bởi một cái nơ màu trắng nhỏ(kiểu bện công chúa ấy) mái tóc đen nhánh khẽ động theo từng bước đi uyển chuyển.

Nàng đang múa, điệu múa của nàng tiên trong ngày hội, không so với các nàng tiên còn đẹp hơn. Theo điệu múa của nàng từng cánh hoa xoay chuyển tự hội lại như một dải lụa nhẹ nhàng vắt qua cơ thể nàng, nàng rực rỡ như một đóa hoa kiêu diễm khiến cho đàn bướm cũng bay đến rập rờn xung quanh, chúng bay lượn xung quanh nàng như tạo thành đôi cánh cho nàng, đôi chân nàng nhẹ nhàng dường như không chạm đất, hẳn tự hỏi hẳn hoa mất nên nhìn thấy tiên từ hạ phàm hay không.

Nhưng càng bất ngờ hơn khi hắn nhìn thấy khuôn mặt của nàng, khuôn mặt của nàng giống như là tác phẩm điêu khắc của tạo hóa, đẹp đến hoa ghen liễu hờn, đôi môi đỏ mọng, hai hàng mi dài cong vút khẽ lay động bao quanh đôi mắt trong suốt như pha lê không nhiễm một chút bụi trần, đặc biệt là ấn ký trên trán nàng – đó không phải là ký hiệu chỉ thuộc về tiên từ đi, nhưng về xa cách trên người nàng càng khiến nàng thêm cao quý, nàng không phải là thực thể, nàng là tiên nữ là ảo ảnh về vị thần xinh đẹp cất giữ trong trái tim mỗi người.

Hắn không dám động đây, đến đôi mắt cũng không dám chớp, hắn sợ tiếng ồn của hắn làm tiên từ giật mình, lại càng sợ hơn khi nhắm mắt rồi tiên từ trước mắt chỉ là ảo ảnh bay đi, và càng sợ hơn sẽ bỏ qua mất dù chỉ là một động tác của nàng. Hắn sợ.... đến chính hắn cũng không hiểu cảm giác lúc này của mình là gì nữa, nhưng hắn chỉ biết một điều, hắn đã đánh mất trái tim vô cảm bao năm nay chỉ vì hình ảnh một khắc này.

Những cảm xúc rối loạn trong lòng của Lãnh Diệp An Ninh hoàn toàn không hay biết, nàng đang tập trung tất cả theo động tác của mình, hoàn toàn thả lỏng cơ thể theo thiên nhiên để cảm nhận và tiếp thu thiên khí nồng đậm từ thiên nhiên mang lại. Đương nhiên nàng cũng không phải là đang múa như Lãnh Diệp nghĩ, nàng không có nhân rồi như vậy, nàng chỉ là đang tập luyện vũ kỹ chỉ có điều nàng không biết trong lúc này nàng dịu dàng uyển chuyển giống như đang bay nhảy trong gió vậy. Thực sự trên đời này không có gì đẹp hơn nàng lúc này.

Vũ kỹ nàng đang luyện là “Nhật Nguyệt Khuynh Vũ” nó cũng giống như tên của mình vậy, là một điệu múa trong đó có cả nhật nguyệt, thiên nhiên đất trời như đang hòa với nàng thành một khối. Vũ kỹ này giúp cho người tu luyện hấp thụ thiên khí một cách hiệu quả nhất, còn cách nào có thể tiếp thu thiên khí thiên nhiên khi đem bản thân hòa cùng một khối với nó. Vận dụng đạo lý này ‘Nhật Nguyệt Khuynh Vũ’ được tạo lên.

Nàng cũng mới chỉ tu luyện được một thời gian ngắn nên động tác còn chưa thành thực lắm, nhưng nàng bây giờ có thể thoải mái điều khiển thiên nhiên vạn vật không chỉ vậy cách tu luyện này còn khiến hệ phong của nàng tiến bộ rất nhiều.

“Rất đẹp đúng không?” giọng nói của lão tổ tông bất ngờ vang lên.

Lãnh Diệp giật mình, hắn lúc này mới phát hiện ra từ nãy đến giờ mãi nhìn theo An Ninh hắn đã quên mất cả thời gian, hoàn toàn không có phát hiện lão tổ tông đã đứng bên cạnh từ bao giờ.

“Sư phụ.” Hắn cung kính hành lễ.

Trên đời này hắn không sợ trời không sợ đất chỉ duy nhất đối với sư phụ này thật lòng kính trọng.

“Sao ngươi lại tới đây.” Lão tổ tông hỏi nhỏ, dường như hắn cũng không muốn làm phiền đến An Ninh. Cảnh đẹp như vậy khiến cho ngay cả một lão già như hắn cũng phải động lòng, hoàn toàn không muốn làm ảnh hưởng tới An Ninh.

Nhìn An Ninh như vậy hắn bất giác nhớ tới Thanh An, con bé cũng rất thích đứng dưới hoa đào múa hát, tuy rằng không làm được như An Ninh nhưng cũng làm sao động không biết bao nhiêu người. Lúc đó nhị đệ tử của hắn Vũ Ninh Thành cũng chính là phụ vương An Ninh bây giờ cũng chính là giống hệt Lãnh Diệp bây giờ - chỉ một khắc đánh mất trái tim mình. Thật không ngờ bây giờ đồ đệ thứ ba của mình cũng phản ứng như vậy, đúng là không còn gì để nói mà.

“Đồ đệ chỉ là có một vài vấn đề muốn thỉnh giáo sư phụ.” Lãnh Diệp nói.

Nhưng đáp lại hắn chỉ là sự yên lặng, ngược lên nhìn sư phụ của hắn hình như không có nghe thấy mà nhìn về phía An Ninh trong vườn đào, trong mắt lóe lên vẻ đau lòng khiến cho hắn nghi hoặc.

Nếu hắn nhớ không nhầm, cô gái đang múa kia là An Ninh em gái của Từ Phong đệ đệ, ấn tượng ban đầu của hắn với nàng rất đặc biệt nên chỉ vừa nhìn hắn đã nhận ra, nhưng tại sao nàng lại ở đây, chẳng phải năm hôm trước nàng vừa bị thương sao? Càng kỳ lạ hơn dấu ấn trên trán nàng là gì tại sao hắn lại thấy quen thuộc như vậy, tựa như hắn đã thấy ở đâu đó rồi vậy nhưng lại chẳng thể nào nhớ ra được.

Trong lúc hắn nghi hoặc An Ninh cũng đã tập xong Vũ Kỹ của mình, nhẹ nhàng phất đi cánh hoa vương trên áo, phất nhẹ tay cho đàn bướm bay đi, nàng nhẹ nhàng đi đến chỗ hai người bọn họ đang đứng.

Phát hiện ra Lãnh Diệp cũng đang ở đây nàng khẽ giật mình nhưng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, hần là đồ đệ của lão tổ tông ở đây cũng chẳng có gì lạ.

“lão tổ tông, sư huynh.” Nàng cúi người hành lễ. Đối với lão tổ tông nàng vẫn không có ý định gọi hần là ngoại công, không phải ai cũng có thể dễ dàng thân cận với nàng.

“đều là người nhà con không cần phải làm như vậy.” Đối với sự xa cách của nàng hần cũng không biết phải làm sao cả.

“Ân.” Nàng khẽ gật đầu.

Sáng nay dậy sớm, nhìn thấy vườn đào nơi đây nàng bỗng nhiên muốn luyện lại vũ kỹ một chút không ngờ vừa mới đây đã nhanh như vậy rồi.

“Nếu ta không nhầm, con không phải chỉ có một loại dị năng.” Hần không hỏi và là khẳng định.

An Ninh cũng không ngạc nhiên, hần không nhận ra nàng mới càng thấy lạ.

“Ân, là tứ hệ.” Nàng cũng không định giấu giếm, nàng biết hần sẽ không làm hại nàng.

Lời nàng vừa nói ra khiến cho cả hai người sững sốt.

Lão tổ tông thực sự rất vui mừng, hần là đang vui thay cho nàng.

Còn Lãnh Diệp thì sững sốt, sau đó lại cười cười tự giễu, hần còn tưởng hần có ba hệ đã là đặc biệt lắm rồi, bây giờ hần mới biết hần vẫn thua kém cô bé tưởng chừng mỏng manh trước mặt này.

“là hệ gì?” nên lại kích động lão tổ tông hỏi.

“Băng, phong, thủy còn có hệ quang.” An Ninh đáp.

Nghe đáp án của nàng lão tổ tông giống như đi từ bất ngờ này tới bất ngờ khác, thôi được rồi nàng là người kế nhiệm của nữ thần nên đây chẳng có gì là lạ cả.

“vậy, lúc này ngươi tu luyện hệ phong sao?” hần cũng không nghĩ nàng sẽ nhảy múa vui đùa trong hoàn cảnh này.

“vâng.” Nàng biết với trình độ của hần có thể nhìn ra.

“Vậy ngươi tiếp tục nâng cao các hệ còn lại đi.” Nhìn hệ phong của nàng có lẽ không cần tu luyện nữa, nàng đã làm rất tốt rồi.”vậy thì tu luyện hệ thủy trước đi, ngươi phải tu luyện cho thành thục dị năng của mình trước khi tu luyện những cái khác.”

An Ninh gật đầu, cái này thì nàng cũng biết, chỉ là đôi khi không biết phải làm sao thôi.

“Vậy thì liền bắt đầu đi.” Hần hoàn toàn quên mất Lãnh Diệp bên cạnh.

Lãnh Diệp thấy sư phụ không nhắc gì tới mình chỉ biết cười khổ, đành bước theo sư phụ tới nơi luyện tập của An Ninh. Thôi cơ hội nhìn thấy người đẹp luyện tập ngàn năm có một này hần cũng không muốn bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lại tấn thức(1)

Đi theo lão tổ tông một đoạn khá xa, ba người bọn họ tới một thác nước lớn.

Tại nơi đây An Ninh cảm nhận được luồng linh khí rất mạnh tỏa ra từ trong thác nước, dòng nước âm âm đổ từ trên cao xuống, nước chảy siết như muốn cuốn đi tất cả mọi thứ.

Thác nước hùng vĩ khiến cho người ta trầm trồ sợ hãi nhưng cảnh đẹp hai bên lại thơ mộng tươi mát đến kỳ lạ. Hai bên là những hàng anh đào nở rộ, những cánh hoa nhẹ nhàng vui múa trong bàn tay gió, từng thảm cỏ xanh trải ra dọc theo hai bên bờ, trong không gian cũng thoang thoảng mùi thơm nhẹ nhàng của hoa cỏ, khiến cho tâm hồn con người thêm thư thái, hoàn toàn thả lỏng tâm hồn theo mây trời.

An Ninh trong lòng thầm cảm khái, nơi này mà ở hiện đại phát triển du lịch sẽ có rất nhiều tiền. Tuy đã nhìn rất nhiều cảnh đẹp trên đời nhưng cô vẫn không khỏi bị đắm chìm trong đó.

"Nhìn thác nước phía trước! Mục đích của con nằm trong đó" lão tổ tông lấy tay chỉ về thác nước phía trước nói.

An Ninh nghi hoặc trong đó thì có cái gì? Chà nhẽ....

"Không phải!" dường như nhìn thấu được suy nghĩ của cô "linh khí nơi đây là tự nhiên hình thành không phải do bảo vật." thực sự là có nhưng đó là bảo vật trấn giữ Thanh Long học viện làm sao mà cho cô được.

An Ninh sờ sờ mũi cô chỉ nghĩ thôi mà, dù sao cô cũng biết nếu mà có thì đã chẳng đến lượt cô.

"cái ta muốn là con sẽ tu luyện dưới thác nước đó." ngừng một chút lão nói tiếp.

Giờ! An Ninh giật mình, luyện tập dưới thác nước sao? Tuy bây giờ đã sang đầu xuân nhưng thời tiết vẫn còn se lạnh bảo cô luyện tập như vậy nghĩ thôi cũng đã thấy lạnh run người.

"sao vậy? Con sợ sao?" lão hỏi.

ngay cả Lãnh Diệp cũng không khỏi quay ra nhìn cô. Hắn mới gặp nàng hai lần, không hiểu rõ được con người cô.

Lúc đầu gặp hắn thấy cô thực mỏng manh yếu đuối, tuy cô thực xinh đẹp có thể nói là xinh đẹp nhất mà hắn thấy nhưng cũng chỉ thế bởi người như hắn cũng gặp không ít người đẹp, mỹ nhân đối với hắn chẳng là gì cả. Nhìn thấy cô tự tin nhận lời thách đấu, mạnh mẽ đánh trả đối thủ mạnh hơn mình hắn lại đối với nàng thực tán thưởng không phải ai cũng làm được như nàng. Lần thứ hai nhìn thấy nàng hắn có cảm giác đã đánh mất chính mình, một người luôn thanh tâm quán đức không bao giờ chú ý tới một cô gái nào như hắn lại động lòng nhìn cô hắn chỉ muốn đem cô bỏ vào túi để chỉ có một mình hắn được chiêm ngưỡng giữ cô cho riêng mình. Cô gái này luôn gây ra hứng thú cho hắn tìm hiểu, làm cho hắn không thể thoát ra khỏi hình bóng nàng....nếu đã như vậy hắn nhất định phải tìm hiểu rõ nàng, biến nàng thành của một mình hắn, trên đời này không có gì hắn không làm được.

An Ninh ngẩng lên nhìn lão tổ tông không nói.

sợ sao? đã rất lâu nàng không còn nhớ tới cảm giác này, sợ hãi- nàng gần như đã quên mất nàng có thể sợ hãi, cuộc sống của nàng những năm nay đều chỉ có cố gắng, làm hết tất cả để mình trở lên mạnh mẽ hơn, nàng không cho mình sợ hãi, không cho mình chùn bước... sợ hãi...nàng đã không có quyền nhắc tới từ khi muốn đạt mục đích của mình.

Trong mắt nàng không có sợ hãi chỉ có kiên định, đôi mắt nàng vẫn trong veo giống như hồ nước trời thu không một tia gợn sóng. Ánh mắt này khiến tim Lãnh Diệp đập lỡ một nhịp, thật đẹp!

lão tổ tông hiền từ cười, trong mắt càng thêm vui mừng:" vậy thì bắt đầu thôi." nói xong lão đưa cho nàng một quyển sách nhơ trông có vẻ rất cổ xưa.

Thủy liên hoa.

"Đây là phương pháp tu luyện thủy hệ do sư tổ học viên lưu lại..hi vọng con vận dụng được tốt nhất.." nói xong lão cười ha ha đi về tòa viện.

An Ninh mở quyển sách ra đọc, phát hiện đây là bí pháp vận chuyển thiên khí, ngưng tụ thiên khí thiên nhiên tu bổ cho bản thân, tuy có thể tu luyện rất nhanh nhưng lại rất nguy hiểm, rất có thể sẽ bị phản hệ làm nguy hại chân khí trong cơ thể, làm thiên khí trong cơ thể trở lên hỗn loạn tính mạng có thể sẽ gặp nguy hiểm

nhưng An Ninh không hề sợ hãi, nàng có thể làm được, nhất định!

"cẩn thận nhé." Thấy An Ninh bước về phía thác nước không hiểu sao trong lòng Lãnh Diệp lại hồi hộp lo lắng, câu nói không tự chủ được thoát ra khỏi miệng.

An Ninh quay đầu nhìn lại, thấy Lãnh Diệp nhẹ nhàng mỉm cười nói, trong mắt có chút lo lắng, tâm nàng không khỏi chấn động.

Hắn lo lắng cho nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Lại tấn thức (2)

Hắn lo lắng cho nàng sao?

đúng vậy! trong mắt của hắn nàng có thể thấy sự lo lắng quan tâm

Nhưng tại sao?

Một người mới chỉ gặp nàng hai lần vậy mà lại quan tâm đến nàng, điều này khiến trái tim băng giá nhiều năm của nàng có chút ấm áp.

"Ân" nàng mỉm cười đáp lại.

nói xong nàng quay người tiếp tục đi về phía thác nước, không hiểu sao thấy nụ cười của hân nàng thấy trong lòng có một cảm xúc kì lạ, bước chân không tự chủ được nhanh hơn... nàng không muốn quán tâm đến cảm giác xa lạ này.

Sao lại xa như vậy? không hiểu tại sao nhìn cô gái đang ở ngay trước mặt Lãnh Diệp lại thấy xa vời như vậy, chỉ vài bước chân nhưng hân lại thấy như là cách cả một thế giới vậy. Rõ ràng nàng nở nụ cười tươi tắn đến như vậy, dịu dàng như vậy nhưng tại sao hân lại thấy nó thật lạnh nhạt, trong mắt của nàng cũng chỉ là sự xa cách không mong muốn người khác đến gần.

Tại sao?

Tại sao ở một cô gái mới mười năm tuổi lại có sự lạnh giá cùng cô độc như vậy? nàng rốt cuộc đã trải qua những gì?

Hàng loạt những suy nghĩ hiện ra khiến hân quên mất mục đích mình đến đây, hân cứ đứng đó dõi theo bóng hình mỏng manh của cô gái phía trước. nàng mỏng manh như vậy, tưởng như dòng nước có thể cuốn nàng đi bất cứ lúc nào, nhưng nàng lại kiên định mạnh mẽ khiến cho dòng nước cũng phải cúi mình. Thực là một 'tiên nữ' đặc biệt.

những cảm xúc rối loạn của Lãnh Diệp An Ninh hoàn toàn không hay biết. bởi lẽ hoàn cảnh nàng đối mặt không còn thời gian cho nàng suy nghĩ tới những điều đó.

Lạnh!

Trong đầu nàng thực giờ chỉ có một cảm giác này. dòng nước thấm vào da thịt giống như đang cửa từng nhát vào da thịt mỏng manh của nàng, đau buốt. Dòng nước chảy siết giống như có thể cuốn nàng đi bất cứ lúc nào, từng tảng đá trơn bóng dưới chân càng khiến nàng cẩn thận hết sức mình.

Đi tới trung tâm thác nước nàng hít một hơi thật sâu chấn định ngồi xuống bắt đầu vận chuyển tâm pháp, dòng nước trên đầu ầm ầm đổ xuống khiến nàng có cảm giác như mình đang gánh trên vai sức nặng ngàn cân chỉ một phút lơ là thôi cũng có thể đè nàng ra thành thật nhiều mảnh nhỏ, chỉ cần một chút thôi nàng cũng có thể bị dòng nước này cuốn đi.

Việc vận chuyển tâm pháp của nàng trở nên rất khó khăn, lượng thiên khí trong thiên nhiên rất đậm tuy rằng tốt cho việc tu luyện nhưng trong hoàn cảnh mới bắt đầu tu luyện như nàng thì lại là một bất lợi lớn, càng cần khống chế để lượng thiên khí không hấp thu quá nhiều nếu không nhất định nàng sẽ bị lượng thiên khí quá lớn này làm vỡ kinh mạch, như vậy nếu nàng không chết thì cũng tàn phế, mà nếu bị tàn phế nàng thì chết còn hơn.

Có gắng hết mình! nàng hoàn toàn có thể làm được!

tập trung mọi suy nghĩ vào việc tu luyện phía trước nàng cố gắng từng chút một vận chuyển thiên khí trên người. Từng chút, từng chút một, dù có khó khăn đến mấy nàng nhất định có thể vượt qua.

Mang theo quyết tâm của mình nàng hoàn toàn không còn để ý tới vạn vật, thời gian cứ thế trôi đi trong sự lãng quên của con người.

Mặt trời trên cao đang lặn dần xuống phía Tây, mang đến một mảng ráng hồng rực rỡ, tầng tầng lớp lớp mây chiết xạ nhau biến thành nhiều màu chói lọi ở phía xa.

Thác nước đổ xuống, nước tầng tầng đổ theo, bên trong, có một bóng dáng mảnh mai đang ngồi trên cự thạch, thấy không rõ dung mạo của nàng, cũng chẳng thấy rõ ánh mắt của nàng, chỉ có thể nhìn thấy muôn vàn cột nước đang hướng nàng trút xuống, tựa như muốn đem bóng dáng nhỏ bé đó ép chặt.

An Ninh một bên niệm theo tâm pháp, lưu chuyển thiên khí, một bên ngăn cản luồng nước cuồng đại đang cuộn cuộn một lần lại một lần hướng nàng đánh tới.

Nàng cảm thấy eo và lưng dường như muốn vỡ vụn, nhất là ở bả vai, hứng chịu dòng nước mạnh mẽ. Cấn chặt hàm răng, nàng thấy vai mình dường như tê dại, từng đợt đau nhức chạy thẳng vào tâm. Cổ tay kịch liệt đau đớn, thân mình bị ép cong như nhũn ra, thiếu chút nữa chống đỡ không được sẽ bị dòng nước đè bẹp !

Nàng vội vàng chuyển chú vận chuyển một phần thiên khí bên trong cơ thể, một lần rồi lại một lần.

An Ninh rõ ràng cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể được tăng lên nhiều hơn, thiên khí lập tức hướng về mọi góc ngách trong cơ thể. Chúng nó vui sướng chảy qua bả vai, tâm mạch cùng huyết vị, chậm rãi thấm vào bên trong cơ thể, lặng lẽ tăng cường sức mạnh cho nàng.

Cảm nhận được cơ mạnh hơn một chút, An Ninh lại càng thêm chú tâm vận chuyển chân khí, mỗi lúc mỗi lúc lại nhiều hơn, chậm rãi lập đi lập lại. Nàng chợt phát hiện khi mọi sự chú ý đều tập trung vào cơ thể, ngoại lực cuồng đại dường như không còn ảnh hưởng đến tri giác. Đây là cảnh giới khi nhập

định sao? Thân mình thon gầy của nàng cũng dần dần duỗi thẳng, huyền khí màu trắng trong cơ thể nàng cũng phiêu tán ra bên ngoài, một tầng bạch khí mỏng manh tạo thành vòng bảo hộ, đem nàng che chở trong đó. Tầng khí bảo hộ mỏng manh đó sau một thời gian thì dần mở rộng, cho đến khi đủ kiên cường chống đỡ ngoại lực, như biến thành một cái kén ngăn cách toàn bộ dòng nước bên ngoài.

Cách thác nước không xa Lãnh Diệp vẫn luôn đứng đó, đôi mắt nghiêm nghị nhìn theo bóng dáng nho nhỏ ở giữa thác nước, hai tay lặng lẽ nắm chặt.

Nàng nhất định sẽ thành công.

Không biết tại sao nhìn nàng một mình hứng chịu tất cả tâm hấn lại thấy đau như vậy, dù đối mặt với bao nhiêu kẻ địch cường đại, với chiến tranh khốc liệt hấn cũng chưa từng lo lắng như vậy, nhưng người con gái này lại khiến tâm hấn như lăm chặt lại, mắt cũng không dám rời nàng một chút. Hấn sợ! sợ nàng sẽ gặp nguy hiểm, sợ hấn sẽ mất đi nàng! sợ hãi như đang cuốn chặt lấy hấn, khiến hấn cũng không thể thoát ra được.

Đây là yêu sao?

Nếu không là yêu tại sao hấn lại thấy lo sợ sẽ mất đi nàng như vậy?

Còn nếu là yêu thì tại hấn phải làm những gì?

Phải giữ nàng bên cạnh sao?... Đúng vậy... không cần quan tâm đó có phải là tình yêu không nhưng nếu đã lo lắng cho nàng như vậy... hấn nhất định phải giữ nàng ở bên cạnh mình, hấn sẽ bảo vệ nàng, tuyệt đối sẽ không để nàng một mình đối mặt với nguy hiểm, chỉ có như vậy hấn mới không phải lo lắng căng thẳng như vậy.

Đúng vậy!

Nhất định phải làm như vậy!

Giống như vừa chút được gánh nặng hấn thờ phào nhẹ nhõm, hấn lại tập trung nhìn về phía trước, ngăn chặn trường hợp xấu nhất xảy ra.

Lượng thiên khí An Ninh hấp thu vào trong cơ thể ngày một lớn mạnh, thiên khí xung quanh như đang bị quả cầu xung quanh hút lấy, cuộn cuộn cuốn về tập trung vào một chỗ.

oành!

Một tiếng nổ lớn đổ ra, dòng nước theo đó mà bắn vọt lên tung tóe bay trên không trung, mọi cảnh vật trong thác nước trở lên mờ ảo không rõ ràng. Dòng nước như nhấn chìm người con gái nhỏ bé trong đó.

Lãnh Diệp thấy bản thân mình vội đến sắp điên rồi, người con gái hấn muốn bảo vệ vẫn còn đang ở trong đó, bảo hấn làm sao có thể bình tĩnh được đây. hấn vội vàng chuyển bị phi thân về phía thác nước, thì đúng lúc ấy một bóng hồng xé rách màn nước bay ra.

là nàng! Nhìn thấy nàng an toàn xuất hiện Lãnh Diệp cảm thấy hơi sức của mình như bị cạn sạch, ngơ ngác nhìn theo bóng dáng mỏng manh đó.

Phi thân ra từ trong thác nước, Thấy Lãnh Diệp vẫn đứng đó An Ninh cảm thấy rất bất ngờ sao hấn vẫn còn ở đây? tuy nàng không biết chính xác đã qua bao lâu nhưng nàng giám khẳng định đã rất lâu rồi. Lại gần chỗ Lãnh Diệp An Ninh lại thấy rõ sự lo lắng chưa rút hết cùng vui sướng không che giấu trong mắt hấn, thấy ánh mắt đó nàng thực rất bất ngờ sau đó lại cảm thấy thật ấm áp.

"Sao huynh còn ở đây?" An Ninh nghi hoặc hỏi.

"Muội đoán xem." Lãnh điệp hỏi lại nàng. hấn định tiến lên một chút ôm nàng vào lòng, không hiểu tại sao hấn thực sự lúc này rất muốn bao bọc lấy nàng che chở cho nàng, cũng như để bình ổn những cảm xúc trong lòng lúc này.

Nhưng vừa tiến lên một bước, hấn bỗng không giữ nổi trọng tâm lao về phía trước. Không phải hấn cố ý mà là do đứng quá lâu cùng lo lắng hấn lúc này cảm thấy chân tê rần, giống như không phải là của mình nữa.

Thấy hấn bất ngờ ngã về phía trước, An Ninh vội vàng đưa tay ra đỡ. nhưng nàng hoàn toàn quên mất bản thân mình cũng chẳng khá hơn là bao, nàng vừa tu luyện xong, bây giờ nàng thực rất yếu không đỡ nổi một người đàn ông to lớn như hấn.

Vì thế bị kịch bất ngờ xảy ra, hấn ngã đè lên nàng, mặt của hấn và nàng chỉ cách nhau một hai phân, chỉ cần một chút thôi có thể chạm đến nhau. An Ninh bỗng cảm thấy tim đập nhanh bất thường, hoàn toàn không còn không còn quy luật vốn có của nó. Nhìn người con Gái ngay bên dưới thân mình Lãnh Diệp cũng cảm thấy thực khản trương, nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng hấn thực sự muốn cắn một chút, chỉ một chút thôi nếm vị ngọt nào trong đó.

Nhưng trời vốn không chiều lòng người, bỗng nhiên hai tiếng ho khan cắt đứt không khí mờ ám ấy. An Ninh vội vàng đẩy Lãnh Diệp đứng lên, đôi má vì ngượng ngùng đỏ ửng, trong ánh sáng nhạt nhòa của hoàng hôn càng thêm mê người.

Lão tổ tông nghe thấy tiếng nổ vội vàng chạy tới đây thì thấy cảnh hai người như vậy, không khỏi ho khan hai tiếng. Tụi trẻ ngày nay thật là, muốn làm gì cũng phải tìm nơi kín đáo một chút chứ, giữa thanh thiên bạch nhật thế này hoàn toàn coi nhà ông là nơi hoang vu không bóng người à.

Thấy An Ninh ngượng ngùng cúi đầu còn Lãnh Diệp thì nhìn nàng không chớp mắt lão không khỏi cười khỏ nói:

"An Ninh chúc mừng! con lại tấn thức."

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bắt đầu xao động

"An Ninh chúc mừng! con lại tấn thức rồi."

Nghe thấy lời lão tổ tông hai người cùng ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn.

Lãnh Diệp ngạc nhiên nhìn An Ninh, hắn nhớ mấy hôm trước tại lần tỉ thí nàng vừa tấn thức từ nhân giai nhị phẩm lên tam phẩm, nay lại tấn thức, đây là tốc độ gì vậy?

Không đúng, khí tức trên người nàng không phải là nhân giai tứ phẩm mà là nhân giai bát phẩm. Không thể nào! chỉ trong mấy ngày nàng thăng liền năm cấp.

Nếu để cho nhiều người biết được việc này chắc họ sẽ tự tử vì bản thân mình thấp kém quá... ngay cả hắn cũng không khỏi cảm khái. "Tiên tử" của hắn đúng là không thể so sánh với người thường.

Thấy Lãnh Diệp nhìn mình chăm chú, An Ninh không khỏi ngưng ngừng nói.

"Chỉ là may mắn thôi".

Không hiểu sao nói chuyện với Lãnh Diệp nàng luôn có cảm giác không tự nhiên, đặc biệt là qua sự việc ban nãy nàng càng cảm thấy xấu hổ. Lần sau nếu có thể nàng nhất định phải tránh xa Lãnh Diệp ra, nàng không muốn những cảm xúc xao động này làm ảnh hưởng tới mục đích của mình. Nếu biết những suy nghĩ của An Ninh bây giờ chắc Lãnh Diệp nhất định sẽ kêu oan uống, hắn có làm gì đâu, hắn mới là người bị ảnh hưởng nhiều nhất đây này, đánh mất luôn cả trái tim mình vậy mà...

Nhưng đương nhiên là Lãnh Diệp không biết những điều đó, hắn bây giờ đang vô cùng vui mừng, không ngờ người con gái hắn chọn lại tài giỏi như vậy. Hắn với nàng đúng là một đôi trời sinh mà.

"Không! Nó hoàn toàn xứng đáng với tài năng của muội." Hắn vừa cười nói vừa âm thầm nhắc nhở bản thân mình phải nhanh luyện tập nếu không cứ với tốc độ này nàng nhất định sẽ rất nhanh đuổi kịp hắn.

"Lãnh Diệp nói đúng đó.. đó hoàn toàn là công sức của con." Lão tổ tông cũng không khỏi cảm khái, muốn tu luyện thành tâm pháp này ít nhất cũng mất cả tuần, vậy mà nàng chỉ mất chưa đầy một ngày, thực đến bản thân ông cũng có chút chấp nhận không được. "An Ninh con nhanh về nghỉ ngơi đi, mệt mỏi cả ngày rồi."

Nghe lão tổ tông nói vậy An Ninh mới nhớ tới hoàn cảnh của mình. Ban nãy vì bất ngờ nàng hoàn toàn quên mất nàng vừa từ dưới nước lên, quần áo của nàng ướt đầm thấm vào da thịt thực sự rất khó chịu, đã vậy đầu tóc cũng lộn xộn như vậy, sống hai kiếp nàng luôn quan tâm đến ngoại hình nay lại như vậy nàng có chút quần bách. Nàng không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng này của nàng, đặc biệt là Lãnh Diệp, nàng đối với hắn luôn có một cảm giác đặc biệt nên càng không muốn. Không, không phải mà là vì hắn là người lạ nên nàng mới để ý nhiều như vậy, không phải vì hắn là người đặc biệt.

"Ân." gật đầu với lão tổ tông nàng vội vàng vận chuyển tâm pháp đi về phòng của mình.

Nhìn bóng dáng An Ninh vội vàng biến mất, Lãnh Diệp không khỏi cười to một tiếng. Nàng hoàn toàn không biết bộ dáng của nàng lúc đó có cỡ nào mê người, quần áo của nàng dính sát vào cơ thể khiến cho cơ thể đầy đặn của nàng hiện ra một cách rõ nét, từng đường cong uyển chuyển, vòng eo nhỏ tưởng chừng một nắm tay có thể ôm hết, gương mặt ửng hồng, đôi môi đỏ mọng khẽ khép mở, đôi mắt trong vắt như phát sáng... chỉ cần nhìn thôi cũng đủ biết có cỡ nào mê người, đặc biệt là nàng ngưng ngừng như vậy là vì hắn khiến Lãnh Diệp rất có cảm giác thành tựu.

"Nó đã đi lâu rồi." Nhìn Lãnh Diệp thất thần nhìn theo bóng dáng An Ninh biến mất lão tổ không khỏi bất đắc dĩ lên tiếng.

Lãnh Diệp là đồ đệ mà hắn tâm đắc nhất, hắn luôn làm việc cẩn thận, phong thái trầm ổn, võ công siêu việt, luôn là một người thần bí không thích bày lộ cảm xúc của mình cho người khác biết, nhưng thật không ngờ hôm nay lại hành động lỗ mãng như vậy... hừ, thôi việc của giới trẻ một lão già như hắn không quản được, đành thuận theo tự nhiên thôi.

"Rốt cuộc hôm nay mục đích con đến đây làm gì vậy?"

nghe thấy lão tổ tông nói vậy Lãnh Diệp mới phục hồi tinh thần, hắn hôm nay đúng là đã quá khác thường rồi. Lắc lắc đầu, An Ninh đúng là khác tính của đời hắn, nàng vừa xuất hiện đã khiến hắn quên hết mọi việc cần làm của mình.

"Sur phụ.. con đến để thảo luận với người về việc tuyển chọn những người tiến vào cấm địa hắc thần", hắn lấy lại dáng vẻ lạnh lùng, bình thản của mình trả

lời lão tổ tông.

Do lần thí này tỏ chức khác biệt nên hẳn cùng lão viện trưởng không biết phải làm sao đành phải hẳn tới hỏi ý lão tổ tông.

Lão tổ tông sâu xa liếc nhìn Lãnh Diệp một cái, sau đó quay đi nói:

"Con đi theo ta."

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tình yêu là phải biết tranh thủ

"Con thấy lần này nên cử ai đi?" Lão tổ tông nhìn Lãnh Diệp hỏi, từ trước đến giờ ông luôn tin tưởng cái nhìn của hẳn.

"Ân, trong lần thí này có một vài người rất nổi bật. " Ngẫm nghĩ một chút hẳn nói tiếp. "Sư huynh Nguyệt Trục không tham gia trận thí này, Vũ Từ Phong là nhân giai phong đỉnh, Ngọc Cẩn là nhân giai lục phẩm, con nghĩ họ đều là những người xuất sắc."

Nguyệt Trục tên đầy đủ là Hiên Viên Nguyệt Trục là đại hoàng huynh của Lãnh Diệp cũng là đại sư huynh tại Thanh Long học viện, là người rất tôn kính ở học viện này, năm năm trước đã đạt đến địa giai nhưng từ khi đạt đến địa giai liền bế quan không biết mấy năm nay đã đạt đến cấp độ gì rồi.

Minh U Ngọc Cẩn mới vào trong học viện ba năm nhưng rất có danh tiếng, hẳn là thế tử của Minh U quốc.

Từ Phong cũng mới vào trong học viện nhưng đã có thể tự lập nên môn phái của mình, môn phái đó phát triển khá lớn mạnh. Hẳn ở trong học viện được rất nhiều người tín nhiệm cùng ngưỡng mộ.

Cả ba người họ đều rất thích hợp cho lần đề cử này.

"Chẳng phải Nguyệt Trục đang bế quan sao?" Lão tổ tông hỏi lại.

"Huynh ấy ngày hôm qua đã xuất quan rồi ạ, con cũng đã nói với huynh ấy, huynh ấy cũng đã đồng ý." Lãnh Diệp và đại hoàng huynh quan hệ rất tốt, vậy nên khi hẳn nói Nguyệt Trục đã đồng ý, dù sao nhiều năm bế quan như vậy Nguyệt Trục cũng cần đi trải nghiệm một chút.

"Vậy là được rồi." Đối với việc làm của Lãnh Diệp lão vẫn luôn rất tin tưởng. "Vậy còn hai vị trí còn lại để con và An Ninh đi." lão cũng muốn để cho Nguyệt Trục đi khảo nghiệm một chút, con bé thiếu kinh nghiệm thực tế.

Lão tổ tông nghĩ tới An Ninh là đại công chúa được cưng chiều chưa từng phải chịu khổ bao giờ nên không có kinh nghiệm chiến đấu, nhưng lão tổ tông hoàn toàn không biết rằng An Ninh gần như hôm nào cũng một mình luyện tập đến máu me đầm đìa trong không gian.

Nghe lão tổ tông nói vậy Lãnh Diệp có chút giật mình, hẳn chưa từng có ý định tiến vào đó luyện tập, không phải là vì không muốn luyện tập mà là vì nơi đó đông người, hẳn không thích nơi nhộn nhạo tạp nham đó. Nhưng nay nghe lão tổ tông nói muốn cho hẳn cùng An Ninh tiến vào hẳn lại cảm thấy rất vui mừng, hẳn ở trong đó không phải là có thể tiếp xúc với An Ninh nhiều hơn sao. Như vậy dù có đông người hơn đi nữa hẳn cũng sẽ đi. An Ninh của hẳn nổi bật như vậy đi đến đâu cũng sẽ trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, cho nàng đi vào giữa một đám đàn ông đó hẳn thấy rất nguy hiểm. Thực sự hẳn bây giờ rất muốn bỏ nàng vào hộp sắt đi để không ai có thể nhìn thấy được, nàng mãi mãi chỉ có thể là của hẳn mà thôi.

Tình yêu là phải biết tranh thủ, nếu hẳn đã xác định yêu nàng vậy thì hẳn nhất định phải cố gắng đạt được, nàng là của hẳn ai cũng đừng hòng cướp đi.

Suy nghĩ kỹ hẳn gật đầu đáp ứng.

"Ân, đồ đệ nghe theo sự chỉ dạy của sư phụ."

Lão tổ tông nghe thấy Lãnh Diệp nói như vậy không khỏi ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, hẳn cũng chỉ nói qua loa vậy thôi, không ngờ Lãnh Diệp lại thực sự đáp ứng. Đây là tại sao a? bao nhiêu năm nay dù có thuyết phục thế nào Lãnh Diệp cũng không chịu vào đó luyện tập, bây giờ lại thoải mái đồng ý như vậy. Lão có phải già rồi nên nghe nhầm không vậy. Không đúng, tính lực của hẳn vẫn rất tốt mà... nghĩ lại một chút lão cũng hiểu ra. Hải anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà, nếu hẳn là Lãnh Diệp dù có là núi đao biển lửa cũng sẽ không từ mà nhảy vào.

Mà nói đến An Ninh, lúc đầu với giai cấp của nàng hẳn hoàn toàn không có ý cho nàng tiến vào, nhưng mà bây giờ với Nhân giai bát phẩm của nàng thực sự không tìm được ai thích hợp hơn nàng. Nói như vậy việc tu luyện của nàng đành phải hoãn lại vậy. Mà thôi dụng tốc bất đạt hẳn còn nhiều thời gian về sau, mọi việc chỉ có thể thuận theo tự nhiên vậy.

"Vậy con về chuẩn bị đi, ta đi tìm An Ninh nói chuyện." Nói xong hẳn phát tay bước ra khỏi phòng để mặc Lãnh Diệp đứng đó.

Thực sự Lãnh Diệp có chút quần bách, thế này là sao a, sao hôm nay lần nào hẳn cũng bị sư phụ bỏ mặc không để ý a, cái này có được coi là trọng sắc

khinh đồ không vậy? thật là! hấn đành một mình đi về chuẩn bị, hấn cũng phải chuẩn bị nhiều thứ một chút để tạo ấn tượng tốt trước mặt An Ninh, cơ hội ngàn năm có một này hấn nhất định phải tận dụng tốt nhất.

An Ninh về phòng thay quần áo, mặt vẫn không khỏi ửng hồng ngượng ngùng, hôm nay nàng không hiểu tại sao luôn không khống chế được cảm xúc của mình. Cứ nghĩ đến hoàn cảnh chiều nay nàng không khỏi ảo não lắc đầu, đúng là quá mất mặt.

Nhắc ly cafe lên uống, nàng bình ổn lại tâm trạng của mình. Đến đây đã năm năm nhưng nàng vẫn không thích uống trà, nàng ở hiện đại uống cafe quen rồi không thể bỏ được, cũng may ở trong không gian nàng vẫn có thể tự trồng, không chỉ trồng được mà hương vị còn thơm ngon hơn hẳn.

Nhắc tới không gian nàng mới nhớ, trong đó có vài dược liệu nàng cần đi thu thập mà chưa có thời gian, có lẽ nàng cần dành ra một buổi ra ngoài thu thập mọi thứ thôi, đến đây lâu như vậy mà nàng vẫn chưa được ra ngoài lần nào, cũng nên đi ra ngoài nhìn ngắm một chút.

Đang thưởng thức hương cafe thơm phức, nàng lại thấy lão tổ tông bước từ ngoài cửa vào. Lại phải tập luyện nữa sao? Nàng từ sáng tới giờ còn chưa được ăn gì đâu, thực sự rất đói.

"Lão tổ tông." Không còn cánh nào nàng đành đứng lên tiếp đón.

"Mau ngồi đi." Lão thực sự không thích sự xa cách của An Ninh.

"Ân", nàng cũng thuận theo ngồi xuống ghế, bị thác nước đè nén cả một ngày nàng hiện giờ thấy rất mệt mỏi, chân tay cũng đang có cảm giác mỏi nhừ có lẽ nàng phải tiến vào trong không gian tiên hành trị liệu lại thôi.

"Con đang uống cái gì vậy." Lão tổ tông chỉ vào thứ đen ngòm trên mặt bàn. Tuy rằng rất thơm nhưng mà sao trông cứ như thuốc độc vậy. Hay là con bé ngâm nước cả một ngày nên đun thuốc uống, con bé mỏng manh thế này cơ mà, mệt mỏi như vậy có lẽ cần bồi bổ.

" Là cafe ạ." An Ninh cười trả lời.

" Cafe sao? là cái gì vậy? tên một loại thuốc sao?" sao lão sống cả đời người rồi mà chưa từng nghe cái tên lạ như vậy nhỉ.

"Không, là một loại nước uống, cũng giống như trà vậy nó có thể giúp lưu thông mạch máu, giảm đau đầu ngoài ra còn giúp con người tỉnh táo hơn." Thực ra còn nhiều tác dụng hơn nhưng có nói ra lão tổ tông chắc cũng không hiểu nên nàng không nói.

" Thật sao?" lão nghi hoặc hỏi lại, cái thứ đen ngòm này thực là nước uống lại có tác dụng như vậy.

" Ân, người có muốn thử một chút không ạ." An Ninh rót một ly đưa cho lão tổ tông.

"Ân", lão tổ tông nhận lấy, hít một hơi cảm thấy rất thơm, hương thơm này đúng là làm người ta thấy thoải mái. Mà chiếc cốc đựng này cũng thật đặc biệt chế tạo rất tinh xảo, không hổ là công chúa được sủng ái nhất, những thứ tốt trong thiên hạ nàng đều có cả. Hài, hấn nhiều khi cũng thấy thực ghen tỵ mà. Nhưng mà chỉ thế thôi bởi vì nàng càng nổi bật hấn sẽ càng vui mừng.

Lão tổ tông học theo An Ninh nhắc ly uống một ngụm. Sau khi uống một hớp vào, khuôn mặt lão tổ tông muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi, lão ngâm trong miệng nuốt chẳng được mà muốn phun ra cũng chẳng xong. Sao mà đắng như vậy? Cố gắng động viên hấn nuốt vào, thực sự chẳng khác nào tra tấn cả.

Thấy vẻ mặt lúc xanh lúc trắng của lão tổ tông An Ninh không khỏi buồn cười. Nàng quên mất nàng chỉ uống cafe đen không sữa không đường bảo sao lão tổ tông không uống được.

" Không phải như vậy đâu, phải cho thêm sữa và đường vào mới được." Nàng mỉm cười nói, sau đó giúp lão tổ tông bỏ thêm một ít sữa cùng hai viên đường vào trong. " Người uống thử lại đi."

Lão tổ tông nghi hoặc bưng lên uống một chút, đúng là hương vị có khá hơn nhưng mà hấn vẫn thấy khó uống quá. Thôi người già cả như hấn không nên học theo giới trẻ mà vẫn nên uống trà của mình tốt hơn.

Đặt ly cafe sang bên cạnh hấn nghiêm túc nhìn An Ninh nói.

" Ta có một việc muốn thương lượng với con. "

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Vạn bách đan

"Ta có một việc muốn thương lượng với con."

"Ân", An Ninh nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn đồng thời đặt cốc cafe sang một bên, nghiêm túc lắng nghe.

"Ta muốn lần này con tiến vào Cẩm Địa Hắc Thần, cùng với mọi người học tập". Nhìn An Ninh một chút lão nói tiếp: "Con phải biết nơi đó rất hỗn tạp, độ nguy hiểm cũng rất cao, hàng năm có rất nhiều anh tài mất mạng trong đó, vì vậy con nên cân nhắc kỹ lưỡng một chút".

Cẩm Địa Hắc Thần có từ ngàn năm nay, trong đó có rất nhiều ma thú cùng những cạm bẫy nguy hiểm, không chỉ vậy trong đó con người hoàn toàn không có ai quản lý có thể thoải mái hại chết đối thủ. Kẻ mạnh luôn giữ vị trí độc tôn, vậy nên hàng năm số người vào đó rất nhiều nhưng rất ít người có thể ra khỏi đó.

Suy nghĩ một chút, An Ninh biết với trình độ của bản thân bây giờ vào trong đó độ nguy hiểm sẽ rất cao, nhưng đây là một cơ hội tốt để nâng cao tu giai, cũng như ở trong đó có rất nhiều không gian truyền thừa từ cổ xưa, biết đâu vào trong đó nàng có thể tìm thấy những điều bí mật về đại lục này cũng như những việc mà Băng Na nói. Nàng cũng muốn nhanh chóng giải đáp ẩn ký trên trán mình, từ khi có nó nàng luôn thường xuyên mơ đến giấc mơ lần trước, trong đầu nàng luôn vang lên tiếng gọi thăm thiết tuyệt vọng của chàng trai đó, mỗi lần như vậy nàng luôn có cảm giác tìm mình đau nhói, đau đến không thờ nổi.

Nếu đã muốn biết kết quả vậy thì chỉ còn cách bắt chấp nguy hiểm đi, thực ra nàng còn có không gian nếu khẩn cấp có thể tiến vào trong đó không sợ nguy hiểm.

"Con sẽ đi, dù sao trước sau gì con cũng phải tiến vào". Thanh Long học viện có quy định những học sinh bước vào Chí Tôn điện bắt buộc phải bước vào cẩm địa Hắc Thần một lần, vậy thì đành chịu đi, không sớm thì muộn, cho nên cứ để nó thuận theo tự nhiên đi, dù sao cũng đã chết một lần chẳng nhẽ nàng lại sợ chết sao?

Thấy An Ninh thần nhiên đón nhận cùng với quyết tâm như vậy lão tổ tông thực cao hứng, không hổ là người kỳ vọng của cả đại lục, nàng đủ tài giỏi, đủ mạnh mẽ, chỉ riêng sự tự tin đã có thể khiến người ta kính ngưỡng khâm phục tận đáy lòng. Nàng còn không phải là người trẻ tuổi nhất tiến vào cẩm địa Hắc Thần đâu, năm nay nàng mới mười lăm tuổi, với độ tuổi như vậy mà đạt được nhân giai bát phẩm thực sự là thiên tài trong thiên tài. Nghĩ đến đây ánh mắt lão nhìn An Ninh càng thêm từ ái, tự hào. Đây là cháu ngoại của lão đó!

"Vậy ba ngày nữa chúng ta sẽ xuất phát, con cần chuẩn bị những gì thì có thể nói với ta". Lão tổ tông hào phóng nói.

"Con muốn chuẩn bị một chút dược liệu." An Ninh cũng không khách khí nói.

"Dược liệu sao?" Lão nhìn kỹ An Ninh một lượt. "Tại sao không phải là đan dược...con là luyện đan sư sao?" Không phải chứ... con bé mới mười lăm tuổi có thể đạt được cấp mấy đây. Nhất là khi An Ninh còn tu luyện đấu khí tới trình độ này lấy đâu ra thời gian luyện đan. Phải biết rằng luyện đan sư thiên tài nhất bây giờ lúc mười lăm tuổi cũng chỉ đạt tới tứ cấp, như vậy thì nàng có thể luyện được vài đan dược đơn giản thôi, có thực sự phải tốn thời gian như vậy không?

"Ân", An Ninh không hề né tránh cái nhìn của lão tổ tông, nàng không nói cho lão biết bên trong không gian một ngày trong đó bằng hai ngày ở bên ngoài, tuy rằng nàng chỉ buổi tối mới tiến vào nhưng nàng hoàn toàn có đủ thời gian luyện tập.

"Con đã luyện tới cấp mấy?" Không phải lão khinh thường An Ninh mà chỉ là tò mò, một thiên tài trong thiên tài như nàng có thể tạo ra bao nhiêu bất ngờ đây.

Nhẹ nhàng mỉm cười An Ninh trả lời:

"Cấp bảy ạ!" Nàng sao không hiểu suy nghĩ trong lòng lão tổ tông chứ, nhưng vậy thì đã sao, đẳng cấp là do con người tự tạo ra có gì mà làm không được chứ.

Lần này thì lão tổ tông hoàn toàn chết đứng, cấp bảy... Lão không có nghe nhầm nữa chứ, lão đoán cùng lắm là nàng cũng chỉ đạt đến tứ cấp thôi thật không ngờ lại là cấp bảy, hơn hẳn ba cấp so với luyện dược sư thiên tài của đại lục. Cứ thế này cái thân già của hắn không chịu nổi mất. Ôi trời! nàng đúng không phải là người mà.

Đúng là nàng không phải là người thường- nàng là chuyển kiếp của thần, mang trong mình sức mạnh bí ẩn chưa khai phá hết, đợi đến khi nàng thực sự tìm ra bí mật của ẩn ký trên trán thì cũng là lúc tài năng của nàng bộc lộ khiến toàn đại lục chấn động, nàng sẽ là người viết nên cả một trang lịch sử mới cho đại lục này... Nhưng tất cả những điều này sau này mới có thể biết được còn bây giờ lão tổ tông chỉ có thể bất ngờ mà tiếp nhận những lời nói của An Ninh thôi.

"Hazz" lão thờ dài, đúng là già rồi không thể theo kịp giới trẻ nữa". Được rồi ta sẽ thông báo với viện trưởng, con có thể đến Dược sư Các lấy dược liệu cần thiết, ngoài ra con có thể lấy trong đó những đan dược con cần, đừng để bản thân mình quá mệt." Luyện dược sư là nghề được tôn kính nhất trên đại lục nhưng đồng nghĩa với nó đây là việc tốn nhiều công sức cùng nguy hiểm nhất. Chỉ còn ba ngày nữa làm sao có thể chế tạo được nhiều chứ.

"Uh, con hiểu". Nàng biết lão tổ tông thực lòng quan tâm nàng, nàng thực cũng rất quý trọng điều đó. Thực ra nàng đã chế tạo rất nhiều dược liệu rồi, không cần thêm nữa chỉ là nàng cần một vài dược liệu mang về trồng, nàng muốn luyện đan dược cấp tám, tuy nhiên những điều này không thể nói cho lão tổ tông được, nàng không muốn không gian của mình bị phát hiện, như vậy đối với nàng rất nguy hiểm. Không gian thực sự là tấm bùa hộ mệnh của nàng.

"Nhắc đan dược mới nhớ, ta cũng có đan dược muốn đưa cho con". Thực ra đan dược này lão chuẩn bị vì sợ An Ninh tu luyện Thủy Liên Hoa thất bại

có thể giúp An Ninh hồi phục.

Nói rồi lão tử trong nhấn trữ vật lấy ra một viên đan được đưa cho An Ninh.

"Vạn Bách Đan". Nhìn viên Đan được trong tay An Ninh giật mình.

Vạn Bách Đan là đan được cấp chín rất quý hiếm, nó có thể phát ra ánh sáng nhàn nhạt trong đêm tối, chỉ cần ngửi mùi thơm thoai cũng đủ thấy được nó quý hiếm bậc nào. Vạn Bách Đan là đan được giúp trị thương hiệu quả nhất, nó có thể giúp hồi phục kinh mạch, cũng như một phần thiên khí trên người, chỉ cần ngửi thôi đã đủ hiểu nó có bao nhiêu quý báu, đối với một cường giả tu luyện mà nói nó là thần dược tái sinh.

"Đúng vậy", nếu nàng đã là luyện đan sư nhận ra viên đan này cũng không có gì bất ngờ cả. "Con giữ lấy phòng khi cần thiết".

"Không được, nó quá quý hiếm". Không có công không hưởng lộc, nàng không thể tự tiện nhận viên đan được quý hiếm như vậy được.

"Con cứ nhận đi, ta bây giờ cũng không dùng đến, để ở chỗ ta cũng vô dụng". Lão là cao thủ thiên cấp còn ai có thể làm khó được chứ, với lại nếu nàng muốn cái mạng già này của lão cũng có thể cho nàng chứ đừng nói một viên đan được. Vật chất chỉ là vật ngoài thân, con người mới là chí tôn, không có gì có thể đem so sánh với tầm quan trọng của nàng với đại lục này.

Thấy lão tử tông quyết tâm như vậy An Ninh cũng không từ chối, dù sao thực sự bây giờ nàng cũng rất cần viên đan được này.

"Ân", nói xong nàng thu viên đan được vào trong nhấn trữ vật. Nhấn này là phụ hoàng cho nàng sợ nàng ở bên ngoài chịu khổ, bên trong có rất nhiều tiền bạc, đan được, đồ trang sức... Thực rất nhiều, dù sao đây cũng là nhấn trữ vật có không gian lớn nhất. Nàng thường dùng nó để che mắt người khác.

Thực ra nàng không phải cho vào nhấn trữ vật mà là bỏ luôn vào trong không gian, những đồ trong nhấn hầu hết nàng đều bỏ trong không gian, như vậy đối với nàng thực an toàn hơn.

Thấy An Ninh nhận viên đan lão tử tông thật vừa lòng, nàng cuối cùng đã chịu nhận tấm lòng của hắn, có nghĩa là nàng không còn coi hắn là người ngoài nữa, đừng nói một viên đan được, có cần gì hắn cũng đều bằng lòng.

"Thôi, con mau nghỉ đi, ta đi trước". Nói xong lão đứng lên ung dung đi về phía vườn đào.

"Ân". Thực bây giờ nàng rất mệt mỏi chỉ muốn tiến vào ôn tuyền nằm một chút, tu luyện cả ngày rồi nàng rất khó chịu.

Thôi, những cái khác để ngày mai hãy tính.

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bóng ai nơi ánh sáng nhạt nhòa

Sáng sớm hôm sau An Ninh đã thức dậy chuẩn bị đi đến Dược Sư Các. Sau một đêm ngâm mình trong ôn tuyền nàng khỏe mạnh hơn vài phần, những chỗ bầm tím hôm qua do áp suất của nước cũng biến mất hẳn, thay vào đó là làn da mịn màng, trắng nõn khiến người người ghen tị.

Khoác lên mình chiếc váy thon dài màu trắng nhẹ nhàng, váy được thiết kế ôm gọn lấy từng đường cong trên cơ thể, chân váy thiết kế theo kiểu công chúa xòe ra bồng bềnh, bộ váy không có tay áo mà chỉ được giữ cố định bằng chiếc nơ nhỏ vòng từ trước ra sau. Đây là chiếc váy được thiết kế riêng cho cô ở kiếp trước, và là một trong những chiếc váy cô thích nhất thuộc hàng thời trang Chanel (đứng thứ hai trong những mẫu thời trang xa xỉ nhất). Cái tên Chanel được biết đến như một nhãn hiệu thời trang cao cấp đáng tự hào nhất của ngành công nghiệp thời trang nước Pháp. Hơn bất kì nhãn hiệu nào, Chanel mang trọn vẹn nhiều tinh hoa của ngành thời trang cổ điển thời đại trước.

Thật đáng tiếc là bây giờ nếu mặc thể này ra đường sẽ bị coi là đòi phong bại tục, không hiểu lễ nghi cũng không có đạo đức, phẩm hạnh... còn một đồng bình luận không tốt nữa vậy nên nàng cũng đành chịu không thể mặc như vậy được. Nàng khoác thêm bên ngoài một chiếc áo choàng mỏng, bên trên có thêu hình hoa cỏ nhẹ nhàng, mỗi lần đi chuyển tà áo như một làn hoa lay động theo gió, vô cùng đặc biệt.

Đối với đồ trang sức cổ đại, An Ninh không thích lắm, nàng có cảm giác đeo lên rất nặng đầu, chọn một chiếc châm nhỏ hình hoa anh đào nàng búi gọn lên một nửa mái tóc, phần còn lại để tung bay trong gió, An Ninh cũng không muốn đeo nhiều thứ quý giá cầu kỳ mà chọn bộ trang sức bằng kim cương có hình hồ điệp nhỏ. Khuôn mặt hoàn toàn không chút son phấn, da của nàng ngâm nhiều trong ôn tuyền nên rất mịn cảm không chịu nổi những thứ đó, chỉ cần bôi một chút thôi có thể làm nàng bị dị ứng.

Tuy nàng không phấn son gì nhưng khi nàng đặt chân bước vào Dược Sư Các cũng không khỏi khiến cho tất cả mọi người ngạc nhiên ngược nhìn, có hâm mộ, có ngỡ ngàng, có ghen tỵ... nhưng tất cả cũng không hề khiến nàng quan tâm, dù sao sống bao nhiêu năm nay nàng đã hoàn toàn trở nên vô cảm đối với những người không liên quan đó.

"Cần gì"? Người trông coi Dược Sư Các là một lão già kỳ cục, hoàn toàn khác với mọi người. Lão nhìn thấy An Ninh cũng hoàn toàn vô cảm không có biểu hiện gì đặc biệt.

Thấy lão như vậy An Ninh có chút giật mình, lần đầu tiên có người dùng ánh mắt vô cảm như vậy tiếp đón nàng, khiến nàng không khỏi có chút ngỡ ngàng, dù sao từ khi sinh ra tới giờ mọi người đối với nàng không phải ghen tỵ ngưỡng mộ thì cũng là lấy lòng, hoàn toàn không có ai dám dùng thái độ như vậy với nàng.

Nghĩ vậy An Ninh không khỏi lắc đầu mỉm cười, nàng bây giờ không còn là tiểu thư giàu có, cũng không phải là công chúa cao quý mà cũng chỉ là một học viên mà thôi việc gì lão phải lấy lòng nàng chứ, nàng đúng là bị chiều đến hư hỏng mất rồi.

"Ta theo lời lão tổ tông tới lấy dược liệu". Nàng nhẹ nhàng đáp.

Nghe thấy An Ninh nói vậy Lâm Tuyên không khỏi ngược lên đánh giá nàng từ trên xuống dưới, quả thực mà nói lão sống cả đời người cũng chưa từng thấy ai đặc biệt như nàng, nàng không chỉ xinh đẹp hơn người mà còn thanh cao nhẹ nhàng nhưng lại xa cách đến kỳ lạ. Lão không phải đối với nàng không có thái độ gì mà chỉ là bao nhiêu năm sống gió đã biến khuôn mặt lão trở lên vô cảm, hoàn toàn không nhìn được ra thái độ gì.

"Đi theo ta!" Lão đáp lại bằng giọng vô cảm, sau đó quay bước đi.

Hôm qua lão tổ tông đã cho người tới thông báo cho hắn nên hắn cũng không tính hỏi thêm gì nàng.

An Ninh thấy vậy cũng không nói gì mà nhẹ nhàng bước theo. Nếu người ta đã không muốn nói gì thì nàng cũng thuận theo tự nhiên thôi, dù sao nàng cũng không muốn nói chuyện nhiều.

Đi qua một dãy hành lang dài, Lâm Tuyên dẫn nàng đến trước một cánh cửa gỗ đặc biệt, bên trên có khắc hình trăng khuyết. Không đợi nàng thắc mắc lão đã lấy một mảnh kim loại hình trăng khuyết khác áp lên cánh cửa, sau đó quay đi để lại chìa khóa và một mình nàng ở đó.

Người này thật là quái gở. Cứ này mà làm tiếp tân ở hiện đại thế nào cũng bị đuổi việc cho mà xem.

Đẩy cánh cửa bước vào trong, đập vào mắt nàng là một biển dược mênh mông. Trời đất! Nhiều thế này làm sao nàng tìm a. Nàng nhìn qua một lượt mới giật mình phát hiện ra nơi đây toàn là dược liệu quý hiếm, lão già quái gở kia vậy mà có thể thoải mái để mình nàng ở lại, không sợ nàng đem dược liệu ở đây lấy hết à.

Tuy nghĩ vậy nhưng nàng cũng không có ý làm vậy, mỗi loại nàng chỉ định lấy một gốc về trồng, ở trong không gian của nàng cũng không thiếu dược liệu, năm năm nay phụ hoàng không biết đã tìm kiếm không biết bao nhiêu dược liệu tới cho nàng. Chỉ là lần này nàng cũng muốn điều chế đan dược cấp tám cùng một ít độc dược nhưng còn thiếu dược

liệu, mà độc dược thì phụ hoàng không cho nàng động vào nên nàng mới không có đủ.

Nhìn một chút những dược liệu này An Ninh chợt phát hiện một bóng dáng

ở phía trước.

Anh sáng ban mai làm nổi bật nên khuôn mặt hoàn mỹ tựa tiên vẽ - khuôn mặt đó khiến cho vạn vật xung quanh trở nên lu mờ, một bộ đồ màu đỏ rực nổi bật, ba ngàn sợi tóc đen buông xuống nhẹ nhàng bay theo gió sớm, trên tay cầm một đóa hoa tím nhỏ, do đứng ngược ánh sáng nên nàng nhìn không rõ đó là loài hoa gì nhưng nàng lại bị cuốn hút không tự chủ được, phải nhìn kỹ một chút.

Hình như người đó cũng phát hiện ra ánh mắt của nàng, bất chợt quay lại mỉm cười với nàng, nụ cười tỏa rạng trên khuôn mặt yêu nghiệt đó khiến An Ninh bỗng chốc ngây người, trái tim bỗng nhiên thảng thốt đập mạnh như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Thật đẹp!

Nếu trên đời này thực sự có thiên sứ chỉ sợ cũng không đẹp được như vậy.

Nụ cười ấy rực rỡ hơn cả ánh nắng ban mai, giống như tỏa ra ánh sáng chiếu rọi vào vạn vật xung quanh cũng chiếu rọi vào con tim mỏng manh của nàng để rồi bao nhiêu năm về sau trái tim nhỏ bé của nàng vẫn rạo rực khi nghĩ về hình ảnh đó.

Đây chính là hình ảnh thiên sứ tiên cảnh trong lòng nàng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Hoa cánh thảo

Beta: Thực Quỳnh.

Hiên Viên Nguyệt Trục đang mãi nhìn bông hoa trên tay thì cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình, liền buồn bực quay đầu lại. Hắn cứ nghĩ là người quản lý được viện này nhưng khi quay đầu hắn lại thấy một cô bé chừng mười bốn mười lăm tuổi đang nghi hoặc nhìn bông hoa trên tay mình. Chắc cô bé mới được cử tới chăm sóc được liệu nơi đây, nghĩ như

vậy hắn quay lại nở nụ cười nhẹ nhàng chào hỏi.

"Muội là người chăm sóc mới ở nơi đây à." Nguyệt Trục nhẹ nhàng bắt chuyện. Cô bé này nhỏ tuổi như vậy mà đã có thể được chăm sóc khu được liệu cao cấp nhất như thế này thì đúng là đặc biệt, không chỉ vậy xét riêng nhan sắc khuynh thành của nàng cũng đã khiến hắn ngỡ ngàng muốn làm quen.

Nghe thấy giọng trầm ấm vang lên bên tai An Ninh mới giật mình thoát ra khỏi suy nghĩ. Lại thấy Nguyệt Trục không biết đã đứng trước mặt mình từ bao giờ nên có chút xấu hổ cúi đầu. Trong lòng nàng thầm phi nhỏ bản thân: không biết đã nhìn thấy bao nhiêu trai đẹp rồi mà còn vì mê trai mà gây người lâu như vậy, thật là đáng xấu hổ chết người.

Nguyệt Trục Thấy An Ninh xấu hổ cúi đầu không khỏi bật cười một tiếng, cô bé này cũng thật thú vị, xem ra hắn đến đây hôm nay cũng không xem là uổng phí.

Nghe thấy tiếng cười An Ninh tròn mắt nhìn lên, "Không cho cười!"

Trông thấy An Ninh đáng yêu như vậy hắn lại càng cười thành tiếng, không hiểu sao hắn càng nhìn càng thích cô bé vừa mới gặp lần đầu này.

Đôi mắt đỏ hồng tức giận phồng lên thực khiến người ta muốn cắn một cái, đôi mắt long lanh lay động khiến hắn càng nhìn càng thấy yêu thích, lại càng làm cho người ta muốn trêu chọc.

Thấy Nguyệt Trục cười An Ninh nghĩ hình như mình có chút luống cuống rồi thì phải, nàng đúng là bị trai đẹp mê muội hết đầu óc mà.

"Hoa này là hoa gì vậy." Giả như không nghe thấy tiếng cười của Nguyệt Trục, An Ninh vội vàng chuyển đề tài.

Khụ... khứ... họ khan hai tiếng Nguyệt Trục thu lại ý cười, không biết hắn đã không cười thoải mái như vậy bao lâu rồi nhỉ? có lẽ đã rất lâu rồi, lâu đến nỗi chính hắn cũng không nhớ rõ nữa.

"Là hoa Cánh Thảo." Hắn trả lời.

"Cánh Thảo sao?" An Ninh có chút không thể tin được nhìn đóa hoa nhỏ bé trên tay Nguyệt Trục.

Hoa cánh thảo là loài hoa đứng tốp đầu trong những loài hoa quý hiếm nhất, nó là loài hoa thường chỉ mọc ở trên những tảng đá thiên khí lớn, năm năm mới nở hoa một lần, khi nở hoa một canh giờ sau nếu không hái nhanh thì cả hoa và cây sẽ bị chết héo vô tác dụng, mà dù có hái xuống cũng chỉ để được trong mười hai canh giờ, nếu không luyện chế ngay thì cũng vẫn sẽ trở thành đồ bỏ đi, vô cùng quý hiếm.

Hoa Cánh Thảo có màu tím nhạt, nhị hoa trong đêm tối có thể phát ra ánh sáng, thường dùng để điều chế Linh Hoa đan (Đan được cấp tám có thể giúp cho người ở nhân giai ăn vào thăng hần một cấp). Cũng chỉ vì thế mà càng ngày nó càng trở nên quý hiếm. Thật không ngờ hôm nay nàng có thể gặp được a. Chỉ đáng tiếc nó không phải của nàng.

"Muội cũng biết về loài hoa này sao." Thấy An Ninh lại tiếp tục chăm chú nhìn bông hoa mà bỏ quên mình Nguyệt Trục có chút bất mãn, chả nhẽ hắn không bằng một bông hoa sao? Tuy rằng mắt năm năm nuôi trồng lại xuất quan chỉ vì đi hái nó vậy mà giờ này chỉ vì một cái nhìn của người đẹp mà hắn lại thấy muốn vứt cái bông hoa chẳng có tác dụng gì với hắn này đi, chẳng thèm quan tâm nó quý hiếm bậc nào.

Nói thực đúng là Linh Hoa đan là đan được cấp tám lại còn có tỷ lệ thất bại rất cao nên chục bông hoa mới được một viên, nhưng hắn bây giờ đã ở địa cấp nên nó không còn tác dụng gì với hắn nữa, trồng nó cũng chỉ vì tò mò cùng may mắn có được hạt giống thôi.

"Ân." An Ninh gật đầu, mắt vẫn không ngừng nghiên cứu bông hoa nhỏ này. Nói đùa, trong không gian của nàng sách dược liệu nào mà chả có, không có loại dược liệu nào mà nàng không biết chỉ là nàng có tìm được hay không mà thôi. Nếu bây giờ bông hoa này mà là của nàng thì tốt rồi, nàng có thể bỏ vào không gian trồng, chỉ một bông thôi nàng sẽ có thêm hàng trăm ngàn bông khác mà đảm bảo không bao giờ héo, lại còn thời gian mất vài canh giờ là cùng, đó cũng là một trong những lợi thế của không gian. Nghĩ thế An Ninh lại thờ dãi.

"Nếu muội thích thì giữ lại mà dùng." Nguyệt Trục thoải mái nói, hắn không muốn nhìn thấy vẻ buồn phiền của nàng.

"Sao có thể không biết điều như vậy chứ!" Nghe vậy An Ninh giật mình, xưa nay đều có đạo lý vô công bất thụ lộc, nàng với hắn hoàn toàn không biết nhau, nhận món quà quý giá như vậy biết đâu lại là việc xấu mặc dù nàng trông hắn không giống người xấu gì.

"Không sao dù gì nó đối với ta cũng vô dụng." Thấy nàng từ chối Nguyệt Trục vội đáp.

An Ninh nghi hoặc ngẩng đầu lên, nàng không dò xét được giai phẩm của hắn, vậy có nghĩa là giai phẩm của hắn ở bên trên nàng, không chỉ vậy với lượng thiên khí lớn hơn nàng nhiều như vậy chắc là đã bước vào địa cấp.

Lúc An Ninh đang thăm dò giai phẩm của Nguyệt Trục thì cùng lúc đó Nguyệt Trục cũng giật nảy mình. Nhân giai Bát phẩm - nàng còn nhỏ mà tu giai đã

cao như vậy, thực sự hấn cũng khó mà chấp nhận được. Nguyệt Trục hấn năm nay 27 tuổi mới đạt đến Địa giai tứ phẩm nói như vậy cũng chỉ hơn nàng 6 cấp, nói ra thật là xấu hổ.

"Nếu đã vậy muội cũng không khách khí nữa." An Ninh thấy bông hoa thực vô dụng với hấn mà nàng thực đang cần gấp vậy nên cũng không từ chối, sau này nàng tìm cơ hội bù lại cho hấn là được.

"Vây mới đúng." Thấy An Ninh chịu nhận Nguyệt Trục cũng thấy thư thả nhiều, không có lấy một chút tiếc nuối. Nàng nhận vậy có nghĩa là quan hệ của hấn và nàng tiến thêm được một bậc, ít nhất cũng có thể trở thành bằng hữu, chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến trong lòng hấn nở hoa rạo rực. Như vậy là hấn có thể quang minh chính đại theo đuổi nàng.

Thực là tốt!

"Nói chuyện lâu như vậy mà muội vẫn chưa biết cao danh quý tính của huynh đâu?" Không biết tên tuổi làm sao sau này nàng có thể trả lại cho hấn được.

"Ta tên Nguyệt Trục muội cứ gọi ta là Nguyệt ca ca là được." Nguyệt Trục trả lời.

Nguyệt Trục - Đuổi ánh trăng đi sao? Thật đúng, người đẹp như vậy ánh trăng cũng phải lu mờ.

"Muội tên Vũ An Ninh, huynh gọi muội là An Ninh là được."

"Ninh muội muội." Hấn vẫn cảm thấy gọi như vậy thân thiết hơn An Ninh nhiều.

Cũng may bây giờ mọi sự tập trung của An Ninh đều tập trung trên bông hoa không để ý đến tâm tư đen tối của hấn, nếu không thì thật lâu hấn mới có thể thoải mái gọi như vậy, nàng vốn không thích thân cận với mọi người mà.

"Muội hôm nay đến đây làm gì vậy?" Lúc đầu hấn nghĩ nàng là người chăm sóc dược liệu nơi đây nhưng giờ thì xem ra không phải rồi.

An Ninh giả bộ thu hoa vào trong nhẫn trữ vật, đồng thời đem bông hoa vào trong không gian gieo trồng, có lẽ từ giờ tới lúc về nàng sẽ có đủ hoa để điều chế dược liệu.

"Muội muốn tìm một ít dược liệu, nhưng chưa biết phải tìm ở đâu." Nơi đây rộng như vậy, bắt nàng tìm chắc một chết nàng mất.

"Vây sao? ta rất thông thuộc nơi này để ta đưa mọi đi nhá." Hấn rất thích trồng dược liệu nên thường xuyên tới đây, cho nên hấn rất thông thuộc địa hình, dẫn nàng đi chắc không vấn đề gì.

"Vây làm phiền huynh rồi." An Ninh không giả bộ từ chối, có người dẫn đi mà từ chối thì đúng là đồ ngốc.

Cứ thế hai người vừa đi vừa nói về dược liệu rất nhanh trở nên thân quen.

Ta cũng có đôi lời muốn nói:

Các nàng có ai muốn nhìn thấy anh nam9 của chúng ta sẽ ăn giấm chua thế nào không a?

Chắc là rất khó nuốt rồi. Vây thì mọi người cùng đón đợi chương sau với mình nha.. ha.. ha...

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Anh hùng cứu mỹ nhân (1)

Lãnh Diệp hôm nay vốn là định đi thăm sư phụ, nhưng khi nghe nói một mình An Ninh tới Dược Sư Các hấn có chút lo lắng nên tới xem, dù sao trong Dược Sư Các cũng rất hỗn loạn, kẻ ra người vào rất nhiều. Nhưng thật không ngờ khi hấn tới lại thấy nàng cùng đại hoàng huynh vui vẻ cười nói với nhau. Thấy hình ảnh hài hòa như vậy lòng hấn có hàng vạn con kiến bò qua vô cùng ngứa ngáy khó chịu.

Chết tiệt! Nàng rõ ràng là của hấn vậy mà chỉ một lát thôi nàng đã có thể cười nói bên người đàn ông khác, mặc dù đó có là đại hoàng huynh của hấn thì cũng không được.

Lãnh Diệp hoàn toàn không biết được suy nghĩ của mình có bao nhiêu vô lý, mà dù có biết thì với bản tính bá đạo của mình hấn cũng sẽ hoàn toàn không để ý. Hấn chỉ biết nếu hấn đã muốn có thứ gì thì hấn sẽ cố gắng hết mình để đạt được.

Thu lại những cảm xúc trong mắt Lãnh Diệp bước đến chỗ hai người đang đứng.

"Đây là Chu Đăng sao?" An Ninh chỉ vào loại dây leo ngổn ngang trước mặt nói.

Chu đăng là dược liệu cấp tám không chỉ vậy mà khi nó lớn sẽ trở thành thánh Chu đăng, là đan dược cấp 10 hiếm có.

"Đúng vậy, nhưng nó mới chỉ là cây non. " Từ hạt giống trở thành cây non cần khoảng bốn năm, nhưng để trở thành thánh Chu đăng thì mất cả chục năm, khéo khi là vài chục năm.

"Cây non sao?" An Ninh thực sự chưa từng nhìn thấy Chu đăng bao giờ. Những gì nàng biết chỉ là qua sách vở. Thật không ngờ những cây thân leo to lớn như vậy rồi mà vẫn là cây non, nếu vậy thánh Chu đăng không biết phải to như thế nào nữa.

"Đúng vậy, nó có ở đây 20 năm rồi nhưng vẫn chưa từng ra hoa một lần nào. Muội cũng phải cẩn thận Chu đăng là một trong những loài dược liệu nguy hiểm nhất đó." Nguyệt Trục nhìn bức tường lớn chứa đầy những dây Chu đăng ngoằn ngoèo trước mặt cẩn thận trả lời. "nó có thể..."

"Cẩn thận."

Nguyệt Trục còn chưa nói xong thì đã thấy một tiếng hét xen vào.

Lãnh Diệp đang định tiến lên chào hỏi hai người bọn họ thì thấy từ đằng sau lưng hai người một vài sợi dây leo lặng lẽ tiến lại gần. Không kịp suy nghĩ nhiều hần vội vàng ngưng tụ thần khí đánh vào sợi dây gần nhất, phi thân lên kéo An Ninh ra xa.

Sợi dây bị Lãnh Diệp đánh vào đứt lìa thành đoạn, giống như biết việc đánh lên không thành công toàn bộ dây Chu đăng đồng loạt vuron ra tấn công ba người bọn họ.

An Ninh thực sự không ngờ loài dây leo trông có vẻ tầm thường này là nguy hiểm như vậy. Đến lúc được Lãnh Diệp kéo lại nàng mới kịp phản ứng, ngưng tụ thiên khí vào cánh tay tạo thành một thanh kiếm băng nhanh chóng chém đứt những sợi Chu Đăng tới gần. Sợi dây này dường như có trí óc con người, chúng khéo léo né tránh những đòn tấn công của nàng, biết cách tận dụng lợi thế về số lượng của mình tấn công mọi người từ tứ phía, khiến cho họ phải tập trung cao độ không dám lơ là một phút một giây nào.

Lãnh Diệp cùng Nguyệt Trục lấy An Ninh làm trung tâm, hợp lực bảo vệ nàng.

"Cứ thế này cũng không phải là cách, chúng ta không thể đánh mãi thế này được." Lãnh Diệp nhìn số lượng lớn dây Chu đăng đánh mãi không hết xung quanh nhũm nháy.

"Đúng vậy Chu đăng tại đây đã phát triển mấy chục năm, số lượng của nó nhiều không kể hết được..." Nguyệt Trục cũng lo lắng nhìn về phía trước. "...không đúng.. Cẩn thận dưới chân."

Cùng lúc đó hần đưa kiếm khí tấn công một sợi dây đang bắt ngờ nhô lên.

Chu đăng là thực vật nguy hiểm nhất, tất cả các bộ phận của nó đều vô cùng nguy hiểm, không chỉ thân cây có thể tấn công người mà ngay cả rễ cây ẩn sâu dưới lòng đất không thể nào nhìn thấy được lại càng nguy hiểm hơn gấp bội.

Ba người vừa phải chú ý xung quanh vừa phải đề phòng rễ cây đánh lên, thực sự có chút chật vật, Chu đăng dù cho còn non nhưng cũng là linh dược cấp tám sức mạnh của nó không phải người bình thường có thể tưởng tượng nổi.

"Không ổn, những thân cây chúng ta chém xuống lại đang tự liên kết lại với nhau." An Ninh nói.

Nàng thực sự không thể tin được rằng loại cây này lại nguy hiểm, cũng khó đối phó như vậy chúng ngày càng có vẻ trở nên mạnh hơn. Cứ theo đà này họ sẽ nhanh chóng đuối sức cũng chẳng thể tiêu diệt hết đám dây leo phiền phức này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Anh hùng cứu Mỹ nhân (2)

"Không ổn, những thân cây chúng ta chém xuống lại đang tự liên kết lại với nhau." An Ninh nói. Nàng thực sự không thể tin được rằng loại cây này lại nguy hiểm, cũng khó đối phó như vậy chúng ngày càng có vẻ trở nên mạnh hơn. Cứ theo đà này họ sẽ nhanh chóng đuối sức cũng chẳng thể tiêu diệt hết đám dây leo phiền phức này.

Lãnh Diệp cùng Nguyệt Trục đồng loạt nhìn về phía những dây leo họ mới chém xuống, chúng lại bắt đầu bám vào thân cây quét qua nó kết nối lại với nhau, sau đó lại đồng loạt tấn công bọn họ, không chỉ vậy sức mạnh còn tăng lên gấp bội.

"Vậy ta phải làm sao." An Ninh khẽ hỏi. Nàng chưa từng gặp phải tình trạng này bao giờ nên có chút lo lắng, từ trước tới giờ cũng chưa từng có gì gây khó khăn cho nàng như vậy.

"An Ninh."

Thấy An Ninh thất thần Lãnh Diệp vội vàng lao tới, hấn ôm lấy An Ninh vội vàng vận chuyển thiên khí cắt đứt sợi dây gần nhất, giúp cho nàng tránh khỏi tấn công bất ngờ của Chu đăng.

"Cảm ơn, huynh không sao chứ." Cảm nhận cơ thể của Lãnh Diệp khẽ cứng lại sau An Ninh vội hỏi, nàng không ngờ mình lại có thể lơ là đến mức có dây đánh tới mà không hề hay biết, thực sự nàng quá mất tập trung rồi.

"Không sao." Lãnh Diệp cô làm ra vẻ bình thản nói đồng thời giúp nàng đánh tan những dây Chu đăng xung quang.

"Không đúng. huynh mau nói rõ cho muội." An Ninh hoàn toàn không tin tưởng, rõ ràng động tác của Lãnh Diệp sau khi cứu nàng trở nên chậm chạp hơn rất nhiều, hơi thở của hắn càng trở nên nặng nề.

"Không sao chỉ bị quệt qua một chút thôi, muội yên tâm." Lúc này vì che chở cho An Ninh hắn bị một dây Chu đăng quất vào người, tuy rằng không đến mức nguy hiểm nhưng cũng không hề dễ dàng gì, nếu không phải hắn vận nội công chống đỡ có lẽ lúc này đã không thể đứng vững nổi nữa rồi. Thật sự muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân đúng là không dễ gì mà, muốn cho nàng cảm động mà lại không muốn nàng vì hắn tự trách cùng lo lắng, đây đúng là nỗi khổ của bậc anh hùng mà.

"An Ninh mau cẩn thận." An Ninh còn đang định nói gì đó thì giọng nói của Nguyệt Trục đã cắt đứt suy nghĩ của nàng. Nhìn hoàn cảnh xung quanh An Ninh biết mình không nên tạo thêm gánh nặng cho hai người bọn họ, vội vàng vận chuyển thiên khí nàng tiếp tục tham gia cuộc chiến.

"Nguyệt ca ca huynh hiểu rõ về Chu đăng nhất, huynh thử nghĩ cách xem chứ thể này không phải là cách hay" Lượng thiên khí trong cơ thể nàng đang ngày một cạn dần, không thể duy trì được lâu nữa. Nếu thực sự một mình nàng nguy hiểm nàng có thể trốn vào không gian nhưng hiện tại có hai bọn họ nàng không thể để hai người lại đây một mình chạy trốn được.

"Nếu ta nhớ không nhầm, Chu đăng còn một cái tên khác là Tinh Tâm thánh, chúng có tinh thần, có ý chí của con người, những sức mạnh con người dường như không có hiệu quả đối với chúng.." Ngẫm nghĩ một chút Nguyệt Trục nói tiếp "Muốn chiến thắng nó chỉ có một cách là thu phục nó."

"Thu phục nó sao?" An Ninh nghe vậy càng nghi hoặc hơn, trước nay chỉ có thể thu phục động vật nàng chưa từng nghe thấy có thu phục thực vật bao giờ.

"Đúng vậy là thu phục... nhưng trong đó cũng chỉ nói như vậy hoàn toàn không có nói thêm cách làm sao thu phục nó." Nguyệt Trục luyên tiếu trả lời, hẳn thực đã tìm rất nhiều sách nhưng hoàn toàn không có kết quả.

"Không phải nói nó có tinh thần sao? Vậy thử dùng tinh thần lực tác dụng lên nó." Lãnh Diệp suy nghĩ nói.

"Tinh Thần lực sao? Biện pháp tu luyện đó chẳng phải sớm đã thất truyền từ lâu, không ai biết cách tu luyện vậy nên tinh thần lực của mọi người không ai vượt qua cấp năm, mà Chu đăng là thánh được cấp tám, tinh thần lực cấp năm không thể khống chế được nó, nếu không cẩn thận sẽ bị nó khống chế lại, như vậy lại càng nguy hiểm hơn." Nguyệt Trục vừa nói vừa dùng thiên khí chém dây Chu đăng trước mặt, hẳn đã thử dùng lửa thiêu mà không có hiệu quả, chưa bao giờ hắn cảm thấy bất lực như lúc này. Chẳng nhẽ bọn họ sẽ mãi bị mất kẹt ở đây sao?

Nghe Nguyệt Trục nói vậy chân mày Lãnh Diệp nhíu lại càng sâu.

"Không ổn rồi, chúng càng ngày càng đến nhiều hơn, chúng ta chỉ sợ không tiêu diệt kịp." Không đợi Lãnh Diệp trả lời Nguyệt Trục vội vàng nói.

Nhìn đám dây loãng ngoằn kết thành cả bức tường xung quanh họ Lãnh Diệp lập tức ngưng tụ lượng lớn thiên khí trong cơ thể.

"Liệt lôi."

Nhìn về phía trước Lãnh Diệp phát mạnh tay, một loạt tia sét đánh tới dây Chu đăng, lôi điện như tạo thành một màn lưới điện tiêu diệt tất cả những gì nơi nó đi qua.

Lãnh Diệp thấy vậy thầm thở phào nhẹ nhõm nhưng chưa kịp thở ra hắn lại thấy những sợi Chu đăng ở nơi khác tràn đến liên kết lại như cũ, tốc độ thật sự nhanh đến chóng mặt, hàng loạt các rễ cây dưới lòng đất cũng đồng loạt đánh lên khiến bọn họ chật vật không chịu nổi, trên người Nguyệt Trục cùng Lãnh Diệp vì che chở cho An Ninh ở giữa mà xuất hiện rất nhiều những vết thương, còn đang không ngừng chảy máu. Máu tươi của họ dường như càng thêm kích thích Chu đăng tiến lên ồ ạt.

Thấy hai người bọn họ vì che chở cho mình mà bị thương như vậy An Ninh cảm thấy rất đau lòng lại đồng thời tự trách bản thân mình vô dụng làm ảnh hưởng tới hai người bọn họ. Nếu đã vậy nàng nhất định phải cố gắng hết sức giúp đỡ bọn họ, nàng tuyệt đối sẽ không yếu đuối làm ảnh hưởng tới hai người.

"Có lẽ muội có thể thử một chút." An Ninh đột nhiên lên tiếng.

"Muội định làm gì." Lãnh Diệp đề phòng hỏi, không hiểu sao nghe An Ninh nói vậy trong lòng hắn lại có dự cảm không tốt.

"Chúng ta có thể sử dụng tinh thần lực." Tinh thần lực của nàng không tu luyện giống mọi người ở đây mà là do nàng học theo sách ở trong không gian, tuy chỉ là cấp bảy nhưng đó cũng là cánh duy nhất giúp cho hoàn cảnh hiện giờ của họ.

"Không được như vậy quá nguy hiểm, ta không cho phép." Lãnh Diệp hẳn dù có phải hi sinh mạng sống của mình cũng tuyệt đối không để cho người mình yêu gặp nguy hiểm.

"Tin muội." An Ninh không muốn thuyết phục dài dòng, nàng tin với thực lực của nàng hiện giờ có nói thế nào họ cũng không đồng ý, nhưng nàng kiên quyết không rút lại ý định của mình, đây là cách duy nhất có thể giúp đỡ họ. Dù có nguy hiểm nhưng chỉ cần có hi vọng nàng sẽ không bỏ cuộc.

Nhìn vào đôi mắt kiên định cùng khẩn cầu của nàng, lòng Lãnh Diệp khẽ nhói lên, chưa bao giờ hắn thấy hận bản thân mình như vậy, hắn luôn tin vào tài năng cùng thực lực của mình vậy mà đến người mình yêu cũng không thể bảo vệ được, như vậy thì còn gì mà tự hào nữa đây.

Nhẹ nhàng gạt đầu, hắn nhanh chóng quay đầu đi, hắn sợ mình sẽ không kìm được mà đổi ý.

Dồn hết oán hận trong lòng vào cánh tay, Lãnh Diệp tập trung tiêu diệt đám Chu đăng trước mặt, hi vọng hắn có thể giúp được một phần nào cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Anh hùng cứu mỹ nhân (3)

Nhẹ nhàng gạt đầu, hắn nhanh chóng quay đầu đi, hắn sợ mình sẽ không kìm được mà đổi ý. Dồn hết oán hận trong lòng vào cánh tay, Lãnh Diệp tập trung tiêu diệt đám Chu đăng trước mặt, hi vọng hắn có thể giúp được một phần nào cho nàng.

Trong lúc Lãnh Diệp phần hận mà chiến đấu, An Ninh từ trong ngực lấy ra một cây sáo nhỏ, đây là sáo thiên phi, một trong những dụng cụ có thể hỗ trợ cho việc sử dụng tinh thần lực. Nếu nói bình thường khi sử dụng tinh thần lực người ta thường tập trung tinh thần vào trong trí óc của mình nhưng nàng thì khác, nàng học tâm pháp trong không gian rất khác biệt với mọi người, cây sáo này được lưu lại với mục đích giúp cho người sử dụng thần lực kết hợp với thiên khí nhằm nâng cao mức độ tinh thần lực, muốn đấu với Chu đăng cấp tám nàng bắt buộc phải dùng thêm phụ trợ.

Nàng tập trung thiên khí vào trong cây sáo, giống như cung cấp cho nó một nguồn năng lượng, cây sáo vốn chỉ là một màu âm đạm bỗng nhiên trở nên sáng rực rỡ. Đến khi thiên khí đưa vào trong sáo đạt đến mức độ ổn định nàng bắt đầu đưa cây sáo lên miệng thổi, một giai điệu nhẹ nhàng du dương mê hoặc lòng người cũng từ đó phát ra.

Tiếng sáo như có ma thuật tác động đến mọi vật, không biết từ đâu một con gió thổi tới nhẹ nhàng lay động, những sợi dây Chu đăng vì tiếng nhạc mà đứng bất động, Lãnh Diệp cùng Nguyệt Trục dừng lại động tác trên tay đứng bên cạnh An Ninh làm công tác bảo hộ, bọn họ biết việc tập trung thần lực này vô cùng nguy hiểm, nếu bị ngoại cảnh ảnh hưởng có thể dễ dàng dẫn tới tổn hại thần lực, nhẹ thì đầu óc trở nên đần độn cái gì cũng không rõ, nặng thì khiến cho người ta trực tiếp thất khiếu* mà chết.

(*hai mắt, mũi, miệng, hai tai chảy máu)

Con gió đó cũng không phải tự nhiên mà có, đó là do An Ninh vận dụng một phần thiên lực gọi tới, nàng có phong hệ tuy chưa đến mức thuần thực nhưng sử dụng phong hệ có thể trợ giúp tiếng sáo của nàng mạnh hơn thì vẫn được.

An Ninh nhẹ nhàng điều chỉnh con gió như vuốt ve trấn an những sợi Chu đăng đang bạo động. Tiếng nhạc nhẹ nhàng như ru ngủ trở nên vui vẻ sôi động hơn, cuốn hút tất cả sợi Chu Đăng đang bất động lay động theo điệu nhạc, hòa mình vào con gió, tất cả không gian trở nên thật vui vẻ bình an giống như chưa từng có một cuộc chiến sinh tử nào xảy ra cả.

Nhìn hoàn cảnh trước mặt Lãnh Diệp cùng Nguyệt Trục nhìn nhau không nói, tuy vậy trong mắt họ đồng thời có lo lắng cũng như nhẹ nhõm hơn một chút, thực sự này giờ họ đã kiệt sức, được nghỉ một chút thôi bây giờ cũng là rất tốt rồi.

Hai người cảm thấy thoải mái được một phần nào nhưng An Ninh thì hoàn toàn không vậy mà lại càng bất an, nàng biết mọi việc sẽ hoàn toàn không đơn giản như thế. Nàng ngay từ đầu sử dụng tiếng nhạc nhẹ khiến cho tinh thần lực của Chu Đăng nói lỏng một chút, sau đó dùng phong hệ lôi kéo gây mất tập trung nhưng những thứ này sẽ chỉ có tác dụng trong thời gian ngắn mà tác dụng nhỏ này lại hoàn toàn không thể đối phó được tinh thần lực của Chu Đăng.

Một khắc sau (15 phút) các sợi Chu đăng bắt đầu hoàn toàn thả lỏng theo điệu nhạc, không còn dấu hiệu tấn công. An Ninh biết đây là thời điểm quan trọng nhất vì thế nàng bắt đầu tập trung tinh thần lực xâm nhập vào sau trong những sợi Chu đăng. Không gian xâm nhập của tinh thần lực lấy nàng làm trung tâm, bắt đầu lan rộng ra bốn phía xung quanh, ..một mét... hai mét... năm mét... bảy mét... khi bắt đầu chạm tới không gian xung quanh sợi Chu đăng, nàng phát hiện bao quanh chúng là một màn sương trắng dày đặc. Đến đây An Ninh càng trở nên cẩn thận nàng biết đã bắt đầu tiến vào không gian thần lực của Chu đăng, chỉ cần lơ là một chút thôi cũng có thể mất mạng, nàng tuyệt đối không thể để xảy ra sơ suất gì.

Huy động toàn bộ thiên lực nàng thiết lập một lá chắn phòng hộ xung quanh lớp sương mù như vậy dù có xảy ra bất trắc cũng không đến mức nguy hiểm đến hai người bên cạnh nàng, nàng không muốn vì nàng mà họ gặp nguy hiểm. An Ninh nàng là người ân nghĩa rõ ràng, tuy không muốn tiếp nhận

tình cảm của bất kỳ ai cũng như không muốn bị tình cảm chi phối nhưng nàng cũng không phải là người vô tình, họ là vì nàng nên mới rơi vào hoàn cảnh này, nàng không thể vô tâm thấy họ gặp nguy hiểm mà không cứu, chỉ cần có thể nàng sẽ làm hết mình, nàng không cho phép mình nợ ai một cái gì vì đó sẽ là gánh nặng cho nàng sau này.

Sau khi thiết lập phòng hộ xung quanh xong, An Ninh bắt đầu đưa tinh thần lực vào sâu, rồi quan sát kỹ lưỡng màn sương trắng, nàng cần tìm ra trung tâm phát ra tinh thần lực, chỉ cần đối phó được nó nàng sẽ không cần để ý đến những dây Chu đằng xung quanh này nữa, cũng có nghĩa là nàng đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm.

Tinh thần lực của An Ninh thoát ra ngày một nhiều, mặt nàng đã bắt đầu trở nên trắng bệch giống như mơ hồ có thể nhìn thấy mạch máu nhỏ bên dưới lớp da, mồ hôi cũng bắt đầu từng giọt từng giọt đổ xuống, An Ninh cảm thấy đầu óc có chút quay cuồng, huy động thiên lực cùng thần lực một lúc quá nhiều khiến cơ thể nàng đau nhức cứ như sắp đứt lìa vậy.

Nhìn An Ninh như vậy Lãnh Diệp cảm thấy rất đau lòng.. chết tiệt.. nếu hắn đến sớm hơn một chút thì họ đã không phải rơi vào hoàn cảnh này... nếu hắn mạnh mẽ hơn một chút đã có thể bảo vệ được nàng chứ không phải để nàng mạo hiểm như vậy. Hoàn toàn tự trách bản thân, hắn đã quên mất nếu không có hắn thì An Ninh đã bị những dây Chu đằng đó bắt lấy ăn thịt rồi.

Lãnh Diệp bắt đầu hoàn toàn bất chấp những vết thương chi chít trên người tập trung thiên lực còn lại trong cơ thể hỗ trợ thiên lực xung quanh của An Ninh, hắn là nam nhân, chỉ cần một hơi thở thôi hắn cũng sẽ bảo vệ người khác huống chi đây là người con gái hắn yêu dù có phải mất đi sinh mạng này hắn cũng phải cố đến cùng.

Nhận ra thiên lực của Lãnh Diệp đang tới gần thiên lực của mình, An Ninh có chút hoảng hốt, thiên lực của nàng là băng hoàn toàn đối nghịch với hệ hỏa của Lãnh Diệp như vậy sẽ càng nguy hiểm. Lãnh Diệp đến khi nhìn thấy thiên khí của mình đến gần thiên khí màu trắng kia mới phát hiện ra sự đối nghịch này, muốn thu lại thì đã quá muộn, hai luồng thiên khí đang bắt đầu cắn nuốt lẫn nhau.

Cùng lúc này An Ninh lại phát hiện tinh thần lực của mình đã bắt đầu chạm tới lớp trong cùng của sương mù, một vòng sóng màu xanh lam rực rỡ hiện ra trước mắt nàng, nếu như lúc trước nàng sẽ vui mừng nhưng trong trường hợp thiên lực bị cắn nuốt không ngừng, lại bị hút ra khỏi cơ thể khiến nàng càng tận lực ngăn cản, tinh thần lực thì không thể lùi bước mà chỉ có thể tiến về phía trước, không được phép dao động nếu không mọi tâm sức này giờ của nàng hoàn toàn trở thành muối bỏ bể thậm chí nguy hiểm tính mạng.

Tình trạng của Lãnh Thiên cũng không tốt hơn nàng là bao, vừa nãy hắn đã tổn thiên lực quá nhiều đã vậy thiên lực lại không ngừng điên cuồng đi ra khỏi cơ thể khiến hắn hoàn toàn kiệt sức cơ thể trở nên đau đớn như đứt lìa.

Tình trạng của họ trở nên nguy hiểm hơn bao giờ hết mà Nguyệt Trục bên cạnh cũng hoàn toàn không thể giúp được gì, hắn tham gia vào chỉ càng làm mọi chuyện loạn thêm. Thực sự chỉ nhìn thôi hắn đã gấp không thở nổi.

Phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trí nhớ... một phần truyền thừa (1)

Tình trạng của họ trở nên nguy hiểm hơn bao giờ hết mà Nguyệt Trục bên cạnh cũng hoàn toàn không thể giúp được gì, hắn tham gia vào chỉ càng làm mọi chuyện loạn thêm. Thực sự chỉ nhìn thôi hắn đã gấp không thở nổi.

Phải làm sao đây?

Ba người cùng gấp đến độ mồ hôi hột, sắc mặt An Ninh cùng Lãnh Diệp càng ngày càng tái nhợt, thiên lực lại không hề có dấu hiệu dừng lại.

Đúng lúc mọi người tuyệt vọng nhất thì một việc bất ngờ xảy ra. Hai nguồn thiên khí màu đỏ và trắng không ngừng cắn nuốt nhau vừa rồi bắt đầu có dấu hiệu dung hợp lại cùng một chỗ.

Bỗng nhiên thiên khí màu đỏ có dấu hiệu bùng cháy rực rỡ, thiên khí màu trắng xung quanh lại không hề có dấu hiệu tan chảy mà lại bắt đầu ngưng tụ thành các phiến băng mỏng xung quanh ngọn lửa như đang bao bọc cung cấp năng lượng cho nó.

"Đây... đây là..." Nguyệt Trục hết nhìn thiên khí trước mặt rồi lại nhìn An Ninh. Đây không phải là dấu ấn trên trán An Ninh sao? Tại sao lại thành như vậy. Không phải hỏa và băng luôn đối lập với nhau sao, tại sao chúng có thể dung hợp lại, không phải là lại có việc gì nguy hiểm nữa đi.

Nguyệt Trục thấy cảnh này vô cùng ngạc nhiên nhưng tuyệt nhiên An Ninh cùng Lãnh Diệp hoàn toàn không có thấy được bây giờ trước mặt mà họ thấy chỉ là một không gian mờ ảo như thực như ảo hiện ra. Khung cảnh bên ngoài dường như đã không còn quan trọng đối với họ.

"Mãi mãi... mãi mãi..." trong đầu An Ninh cùng Lãnh Diệp đồng thời vang lên một giọng nói nhẹ nhàng, chẳng rõ là nam hay nữ chỉ biết nó vang vọng giống như ở nơi nào đó thật xa vọng về, xa vời vợi chân thật lại vừa không rõ ràng.

Tiếp theo đó họ lại đồng thời thấy một đôi nam nữ, nữ nhân có vẻ yếu ớt nằm trong vòng tay của người nam nhân kia, hai người kia nói chuyện hoàn toàn không có phát hiện ra sự hiện diện của hai người bọn họ.

“Kiếp sau chúng ta có thể ở bên nhau sao.” Một giọng nữ mơ hồ truyền vào tai nàng.

“Có thể.” Một giọng nam nhẹ nhàng trả lời.

“Vậy chàng sẽ yêu ta mãi mãi sao?” Cô gái có vẻ yếu đuối, giọng nói trở nên vô lực.

“Mãi mãi!” giọng nam cũng trở nên khàn khàn.“....

Họ nhìn thấy một đôi nam nữ trên tuyết nhỏ giọng thầm thì, trên mặt họ toàn nước mắt nhưng giữa họ lại thật ấm áp hạnh phúc nắm tay nhau.

Riêng An Ninh thì vô cùng ngạc nhiên cùng bàng hoàng, đây không phải là khung cảnh trong giấc mơ của nàng hay sao? tại sao nó lại hiện ra lúc này, càng khiến nàng hoảng hốt hơn là khuôn mặt vốn không nhìn rõ của nam nhân trước đây, nàng lại nhìn ra được. Đây rõ ràng là khuôn mặt của Lãnh Diệp, chỉ là thiếu đi một dấu bớt hình ngọn lửa trên trán. không phải... đây không phải sự thật... đây chỉ là ảo ảnh mà thôi... An Ninh không ngừng tự an ủi bản thân...

Không gian trước mặt hai người không ngừng biến đổi, có những hình ảnh ấm áp hạnh phúc, có những lúc đau đớn, những lúc chia tay bịn rịn... nhưng tất cả dường như rất chân thực như chính họ trải qua vậy.

"Ta nhất định sẽ tìm được nàng, dù trăm ngàn năm sau, ta cũng sẽ không từ bỏ..." Lãnh Diệp bỗng nhiên thấy cơ thể trở nên nóng bừng, trong đầu như đang có thứ gì muốn thoát ra, không ngừng kêu gào ở bên trong, không gian trước mặt bỗng nhiên chỉ còn lại từng đợt hỏa diễm bùng bùng.

Ngọn lửa dường như vậy lấy chính hần làm trung tâm, không ngừng chui vào trong cơ thể hần khiến cho đầu hần càng ngày càng đau, càng ngày càng thấy trên trán đau đớn giống như đang bị thiêu đốt

Riêng Nguyệt Trục ở ngoài thì lại không hề thấy được những điều hai người họ đang trải qua, hần chỉ cảm thấy hai nguồn thiên lực trước mắt đang không ngừng bùng sáng, không chỉ vậy hần còn ngạc nhiên phát hiện trên trán Lãnh Diệp không ngừng hình thành lên một dấu ấn hình hỏa diễm, tỏa ánh sáng sống động như thật... Đây là làm sao? Tuy nghi ngờ nhưng đồng thời hần cũng thở phào một hơi, hai nguồn thiên

khí không còn có dấu hiệu cắn nuốt nhau mà như đang dung hòa hỗ trợ lẫn nhau, khiến cho vòng chấn xung quanh trở nên mạnh mẽ vững chắc hơn.

Tuy vui mừng nhưng nhìn cảnh này không hiểu sao hần cảm thấy thật mất mát, điều này có phải chứng tỏ họ là một đôi không? không phải... hần không quan tâm chỉ cần An Ninh còn chưa nói rõ tình cảm của mình hần nhất định vẫn có cơ hội. Nghĩ như vậy Nguyệt Trục yên lòng tiếp tục việc quan sát của mình.

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu, đến khi An Ninh mở mắt ra thì đã thấy không gian trước mắt trở nên thoải mái hơn áp lực về thiên lực của nàng cũng biến mất.

"Xin chào." Bỗng một giọng nói như trẻ con đập vào tai nàng.

Lúc này nàng mới nhớ ra nàng còn phải đối phó với đám Chu đảng trước mặt. Một lần nữa tập trung tinh thần lực An Ninh càng vui sướng phát hiện tinh thần lực của nàng lại thăng cấp, đã trở thành cấp tám. Đây là do hình ảnh lúc này cùng việc kết hợp thiên lực lúc này sao.. thật là tốt.

"Người là ai?" nàng nói.

"Ta ở ngay trước mặt ngươi." Âm thanh kỳ lạ đó lại một lần nữa phát ra.

"Đằng trước sao?" An Ninh nhìn về phía trước chỉ thấy một hình cầu màu xanh ngọc đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"Đúng vậy.. cuối cùng ngươi cũng đến.. ta đã chờ ngươi rất lâu rồi."

..

T/g : Ta ngồi cả tiếng mà chả nghĩ dk k cả

Tuy chương này đến ta còn thấy sao sao ấy nhưng các nàng thông cảm nhá... Không có tâm trạng vt truyện a

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trí nhớ... Một phần truyền thừa (2)

"Đằng trước sao?" An Ninh nhìn về phía trước chỉ thấy một hình cầu màu xanh ngọc đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"Đúng vậy... cuối cùng ngươi cũng đến... ta đã chờ ngươi rất lâu rồi."

"Đợi ta?" An Ninh càng thêm nghi hoặc.

"Đúng vậy. Đợi ngươi." quả cầu lại tiếp tục.

An Ninh không nói tiếp.

"Ngươi không tò mò tại sao sao?"

"Không. Chẳng phải trước sau gì ta cũng biết sao?" An Ninh đối với việc này rất hồ hững... Có lẽ nàng đã đoán được phần nào.

Thấy vậy quả cầu cũng không tiếp tục làm khó nàng mà nói tiếp.

"Ta là một trí não nhân tạo được tạo ra từ sức mạnh cùng tinh thần lực của chủ nhân."

Chủ nhân! Là Băng Na sao?

"Đúng như ngươi nghĩ... Chủ nhân vĩ đại của ta chính là người đã sáng tạo nên đại lục này Băng Na tiên tử."

"Ngươi đọc trộm suy nghĩ của ta." An Ninh bất giác nhíu mày.

"Không phải đọc trộm, ta vốn là một não bộ, là một phần bị thiếu của ngươi nên khi đối diện với ngươi ta có thể biết ngươi đang nghĩ gì."

"Nói vậy ta cũng có thể xem là một phần chủ nhân của ngươi." An Ninh chỉ quan tâm đến trọng điểm.

"Đúng... Nhưng ..." quả cầu ấp úng thừa nhận.

"Ta không quan tâm... Ta chỉ muốn biết đã vậy sao ngươi còn tấn công ta." Đây mới là điều nàng để ý.

"Không phải..." oan uổng a nó nào dám như vậy."chỉ là muốn giữ ngươi lại mà thôi."

"Giữ ta... Ngươi muốn gì." An Ninh cảnh giác hỏi lại.

"Ta muốn đi theo ngươi."

"Không cần...Ta không phải là Băng Na cũng không phải là chủ nhân của ngươi."

Quả cầu trầm mặc một lát mới tiếp tục.

"Dù có thế nào ngươi cũng không thể phủ nhận ngươi là một phần chuyển thể của chủ nhân không phải sao. Nếu đã vậy ngươi nên thu nhận ta."

"Không." An Ninh dứt khoát. Nàng ghét nhất là những thứ thuộc về quá khứ này. Nàng là chính nàng chứ không phải là thể thân của ai đó... Những thứ này nàng cũng không muốn liên quan.

"Ngươi không có quyền từ chối... Trừ khi ngươi muốn thấy những người xung quanh ngươi chết đi..."

"Đây là uy hiếp"

"Không là thuyết phục."

"Rồi sao." An Ninh đợi nó nói tiếp.

"Ngươi hãy nghe ta nói hết đã." Nó cũng thật bất lực."Chủ nhân trước khi chết đi đã dùng một phần sức mạnh tạo ra ta nhằm mục đích là giúp đỡ cho chuyển thể của người cũng chính là ngươi vậy.Đồng thời ký gởi vào trong thân cây Chu đằng này, ta cũng trải qua rất nhiều kiếp Chu đằng sau đó mới tới được đây."

"Vậy Chu đằng thực sự không có tinh thần lực sao?"

"Đúng...nhưng nó thực sự là loại ăn thịt. Những cây Chu đằng mà sử sách nói chính là ta. Những cây Chu đằng bình thường đều sống dưới vực sâu, người thường chưa từng gặp được."

Giọng của quả cầu đều đều không khác gì người máy nhưng nàng vẫn thấy nổi buồn cùng sự bất đắc dĩ trong đó.

"Được. Ta đồng ý nhưng với điều kiện không được làm ảnh hưởng tới cuộc sống của ta." nàng đến cuối cùng vẫn là mềm lòng.

"Đương nhiên." quả cầu vui sướng nhảy nhót.

"Hi vọng ta sẽ không hối hận về quyết định hôm nay." nàng nói.

"Đương nhiên. Ta sẽ không để người thất vọng."

"Uhm." nàng cũng không nỡ tiếp tục đả kích nó.

Thu quả cầu cùng Chu đăng vào trong không gian nàng thu lại thiên lực cùng tinh thần lực. Nàng lo lắng cho hai người bên cạnh, không biết họ thế nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chuyện xưa

Thu quả cầu cùng Chu đăng vào trong không gian nàng thu lại thiên lực cùng tinh thần lực. Nàng lo lắng cho hai người bên cạnh, không biết họ thế nào rồi.

"Khoan đã.. mau dừng lại..". Nàng còn chưa kịp thu xong thiên lực đã thấy một giọng trẻ con trong không gian hét toáng lên.

"Sao vậy?" nàng nghi hoặc hỏi lại quả cầu.

"Mau thả Chu đăng ra." giọng nói càng ngày càng gấp gáp.

An Ninh không hiểu gì nhưng thấy nó luống cuống vội vàng như vậy cũng có chút hoảng hốt nhanh chóng thả những dây Chu đăng vừa thu vào trong không gian ra.

Cây Chu đăng vừa trở lại mặt đất nàng đã nghe thấy một tiếng rống đầy giận giữ.

"ngao... ngao..."

Từ chỗ những cây Chu đăng bắt đầu xảy ra biến hóa bất ngờ.

"Đây là sao?" A Ninh hỏi quả cầu.

"Ta quên không nói cho người Chu đăng không phải là loại thực vật bình thường, nó là chủ của muôn loài thực vật cũng như khi nó trở thành thánh Chu đăng nó thực sự không còn là thực vật nữa mà là..." âm thanh trở nên run run không nói nổi nữa.

"Trở thành gì?" An Ninh thấy bức mình, có chút hối hận vì đã thu nó.

"là.. là... Thực thánh, có thể so sánh với thần thú trên đời này." nó thực sự không phải cố ý đầu chi là nhất thời vui mừng tìm được chuyển thể của chủ nhân nên quên không nói.

"Làm sao có thể." An Ninh nghi hoặc nhíu mày.

"Là như vậy, hàng nghìn năm trước khi Băng Na chủ nhân thiết lập mạng lực địa này thì nó vốn đã có tứ đại thần thú cùng thánh Chu đăng, thần thú cai quản bốn phương trời đã bị chủ nhân cùng nam chủ thu phục nhưng thánh Chu đăng thì không, nó là chúa tể của thực vật, là vua của loài động đảo và đa dạng nhất trên đời.

Hai vị chủ nhân không thể đột trui toàn bộ thực vật trên đời nên đành ký hợp ước hòa bình với nó. Nhưng đến lúc hai người qua đời nó lại một lần nữa trỗi dậy, Băng Na chủ nhân đã dùng một phần thần lực cuối cùng tạo ra ta, vừa để đưa cho nó làm vật tín ước cũng như để giúp người bảo vệ nơi đây làm thành ước nguyện chưa thành của người.

Nó lúc đầu cũng không đồng ý nhưng vì có ta làm lễ vật, cộng thêm bị chủ nhân dùng hơi sức cuối cùng làm bị thương phong ấn sức mạnh của nó nên nó mới yên lặng đến bây giờ, nhưng nay..."

Nó không nói nữa nhưng cô cũng đã hiểu thêm phần nào, là do nàng hôm nay đã quá nhiều đến sự thanh tịnh của nó, cộng thêm lại có ý định cướp đi vật giao ước của nó, nó nhất định là rất tức giận nên mới tấn công nàng.

"Vậy giờ phải là sao?" nàng hỏi.

"Ta không biết." nó cuống đến độ nói không thành hơi rồi sao nghĩ ra đây.

"Người không phải là tạo ra để giúp ta sao?" Vậy tại sao lại tạo thêm phiền phức cho ta vậy.

"không .. không phải..." Nó tuy trí nhớ siêu đẳng, thông minh tuyệt đối nhưng nó đâu có sức mạnh a, làm sao mà biết đánh nhau thể nào a.

"Vô dụng." Nàng không để ý đến nó nữa, nó càng nói càng làm nàng bức mình, biết vậy nàng thà không thêm thu vào người cái vật phiền phức này, bây giờ dù có phủ nhận trách nhiệm cũng không được rồi, đành đâm lao thì phải theo lao vậy. Cùng lắm thì chết thôi, dù sao nàng cũng chết một lần rồi.

"A..." Nó thực rất vô tội mà, sao lại đổ nên đầu nó chứ. Nhưng nhìn cảnh trước mặt nó không dám nó sợ ảnh hưởng tới An Ninh nên đành ngậm miệng chui vào góc về vòng.

Những sợi dây Chu đăng lúc trước còn vô hại nay lại bắt đầu trở nên càng nguy hiểm gấp bội. Những thân dây này bắt đầu cuộn tròn lại, từ dưới lòng đất có thứ gì đó to lớn âm âm nhô lên trên.

Hai hàng lông mày nàng lại càng nhíu chặt lại.

Sức mạnh này....

... Nàng không thắng được.

Cầu cầu cũng gấp nguy rồi. Là tại nó hết, thánh Chu đăng thực sự đã hiện nguyên hình rồi, vậy có nghĩa là nó thực sự tức giận... Một khi nó tức giận thì Băng Na chủ nhân có hiện về cũng chưa chắc đã làm gì được.

Phải làm sao đây... Mau nghĩ đi... Nghĩ ra đi ... Bộ óc bé nhỏ của nó không ngừng hoạt động.

"Trả Cầu Cầu đây ta sẽ cho người một con đường sống." xuyên qua màn sương ngày càng dày đặc một giọng nói vang lên.

An Ninh không thể nhìn thấy thực thể của nó. Sương mù quá dày.

"Không thể." Tuy rằng nàng không thích nó nhưng không có nghĩa nàng vì mạng sống mà đẩy nó vào nơi nguy hiểm. Nàng hoàn toàn quên mất nó cùng Cầu Cầu sống bên nhau cả ngàn năm rồi mà không có nguy hiểm gì.

"Ta nói lại một lần nữa." Chưa từng có ai dám xâm phạm uy nghiêm của nó mà nhân loại nhỏ bé này lại nhân lúc nó ngủ mà ăn cắp đồ của nó. Nó tuyệt đối không thể tha thứ.

"Không." An Ninh trả lời một cách trác chấn.

"Đừng có hối hận." nó hoàn toàn đã tức giận. Hậu quả của việc nó tức giận không ai có thể chịu được.

An Ninh biết mình hoàn toàn không thể thắng được nó nhưng không ngờ lại tới mức như vậy, nàng hoàn toàn chưa kịp nhìn xem nó tấn công như thế nào đã thấy cả người mình bị quấn chặt không thể cử động.

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chiếc vòng bí mật

An Ninh có cảm giác như da thịt đang bị cắt thành từng đoạn, càng cố gắng vùng vẫy thì các sợi dây càng thêm thắt chặt lại.

"Mau tìm sợi dây Chu đăng nhỏ nhất, không có lá. Cắt đứt nó" Cầu Cầu vội hét lên.

An Ninh nghe vậy cũng không hỏi nhiều mà lập tức nhìn quanh tìm kiếm.

"Sao không thấy" trước mặt nàng toàn sương mù dày đặc.

"Dùng tinh thần lực." Cầu Cầu không biết phải làm sao, nó bảo An Ninh như vậy là vì nó nhớ thánh Chu đăng điều khiển những sợi dây này là nhờ một sợi dây mang linh lực.

Tinh thần lực vừa ngưng lại thì màn sương mù có vẻ giảm đi một chút, An Ninh không ngừng đưa mắt tìm kiếm bỗng nhiên thấy cách đó có một sợi Chu đăng nhỏ nằm im lìm như rễ cây bình thường nhưng lại có một lớp linh lực mỏng bao quanh.

Bị chối không thể tới gần An Ninh tập trung thiên lực thành lưới bằng nhỏ nhanh chóng bắn tới.

Bị tập kích bất ngờ sợi dây nhanh chóng trốn tránh dẫn theo hàng loạt dây leo quấn theo An Ninh cũng chạy trốn.

Như mất đi lực chống đỡ An Ninh ngã xuống đất thờ hồn hèn. Lúc này nàng mới phát hiện ta tấm áo trắng của nàng đã rách tả tơi, nhuộm thành màu đỏ, thực sự chật vật không chịu nổi.

Chu Tinh Thánh lúc này mới nhìn đến cô gái nhỏ bé trước mắt, tuy rằng cô chật vật không chịu nổi nhưng lại không hề có vẻ run sợ hay nao núng.

Hình ảnh này như đang đập mạnh vào lòng hắn.

Đây là người nàng đã nói sao?

Sau bao nhiêu năm hắn chờ đợi, cuối cùng cũng đã xuất hiện.

Hắn nên lại một lần nữa tin tưởng sao?

Tinh Thánh không tiếp tục phát động công kích mà nhìn chằm chằm vào chiếc vòng tay nhỏ mà An Ninh lấy bừa trong không gian.

Chiếc vòng này... Có lẽ vậy.

"Người vẫn không chịu trả lại ta sao?"

An Ninh nghe thấy giọng nói vội ngẩng đầu lên, trước mắt nàng sương mù vẫn chưa tan hết nhưng qua màn sương đang mỏng dần nàng vẫn có thể loáng thoáng thấy được bóng hình của một nam nhân. Nhưng chỉ loáng thoáng nhìn qua ta cũng có thể thấy đây là một mỹ nam.

"Không thể" một khi nàng đã quyết không gì có thể thay đổi được.

"Người nghĩ rằng thắng được ta." đối lại quyết tâm của nàng là một giọng khinh thường.

"Không thể" nàng không phủ nhận, "nhưng có giết chết ta người cũng không lấy được."

"ha...ha.." tinh Thánh như nghe được truyện gì đó thú vị bèn vui vẻ cười to.

"Vậy nếu ta dùng họ đổi thì sao?" hắn phát tay, hai bóng người đang bị Chu đăng trói chặt hiện ra trước mắt nàng.

Chết tiệt! An Ninh tự trách bản thân sao nàng lại quên mất hai người bọn họ.

"Rốt cuộc người muốn gì." An Ninh tức giận.

"Đơn giản thôi." hắn nở nụ cười.

"Ta có thể không lấy lại Cầu Cầu" ngừng một lát hắn nói tiếp, "nhưng người hãy nhỏ ba giọt máu của mình lên chiếc vòng trên tay người sau đó đưa ta."

An Ninh nhíu mày nhìn chiếc vòng, sau khi nghiên cứu một hồi vẫn không thấy không có gì đặc biệt liền quả quyết đưa tay lên miệng cắn nhỏ lên ba giọt máu của mình.

Máu tươi của nàng nhanh chóng bị chiếc vòng hấp thụ loé lên ánh sáng nhàn nhạt rồi trở lại bình thường.

Một sợi dây Chu đăng vươn ra đoạt lấy chiếc vòng, sau đó sương mù dày đặc tan biến, cây Chu đăng cũng hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Nhưng lúc này An Ninh không còn tâm trạng đầu mà để ý nhiều như vậy.

Nàng nhanh chóng chạy tới chỗ hai người đã ngất nằm trên đất, thấy hai người không có việc gì mới hoàn toàn thở ra.

Nàng nhanh chóng vào không gian thay bộ đồ mới, sau đó lấy một ít nước trong không gian cho hai người bọn họ uống.

Giờ nàng chỉ cần đợi họ tỉnh dậy sau đó rời khỏi nơi quỷ quái này. Nàng cần ngay lập tức luyện chế đan dược để thăng cấp trước khi đi cắm địa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Lãnh thư

An Ninh về đến phòng cũng đã quá buổi trưa, cũng may sau khi hai người bọn họ tỉnh lại có vẻ biết ý nàng trốn tránh nên cũng không hỏi gì nhiều.

Ăn qua loa một chút sau đó nàng nhanh chóng tiến vào không gian, nàng cần làm đồ ăn cho chuyến đi, quan trọng hơn là các loại đan được cần thiết.

Nhưng vừa vào đến không gian nàng đã thấy một cánh đồng hoa màu tím xung quanh hồ nước, đẹp đến mỹ lệ.

Đây không phải là hoa cánh thảo nàng vội vàng bỏ vào không gian sao? nàng nhớ lúc mình bỏ nó vào bên trong rất vội vã nên không kịp nhìn xem nó được thả vào đâu, không ngờ nó lại mọc xung quanh hồ nước thế này, thực đẹp!

Nhìn những bông hoa nhỏ mọc sát vào nhau, màu tím nở rộ bao phủ cả một mảng, còn đẹp hơn rất nhiều loài hoa oải hương, vì chính giữa nhị của

nó có tỏa ra ánh sáng nhợt nhạt, hương thơm cũng thực khiến con người ta say đắm. An Ninh quyết định sau này dùng nó làm túi thơm thay cho hoa sen, nàng thích mùi hương đặc biệt này. Nhưng cũng không biết vì mùi hương này mang đến một đồng việc chẳng phân biệt tốt xấu, cướp mất đi bao trái tim những chàng trai si tình.

An Ninh đưa tay ngắt hai mươi bông hoa, vừa ngắt lên thì một mầm hoa khác lại nhanh chóng mọc ra thay thế, tốc độ nhanh đến kinh người.

"Đây là" An Ninh nghi hoặc, tại sao lại nhanh như vậy, các loài hoa khác cũng phát triển rất nhanh nhưng không có loài nào đạt tới mức độ kinh người thế này.

"Trong đây có linh khí rất đậm. Nó hút linh khí lớn lên." Một giọng nói trẻ con xen vào.

An Ninh giật mình quay lại, không biết từ khi nào sau lưng nàng đã xuất hiện một bé trai mập mạp chừng năm sáu tuổi, có nàng da trắng, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu đến chỉ muốn nhéo một cái.

"Ngươi là Cầu Cầu." Nàng hỏi nó.

"Không phải Cầu Cầu." bé chu môi kháng nghị." Ta có tên, gọi ta Lãnh Thư." Nó cũng có tên, đây là tên chủ nhân đặt cho nó.

"Lãnh Thư." Không hiểu sao An Ninh bỗng nhiên lại nghĩ đến Lãnh Diệp, hẳn thực giống nam nhân trong mơ đó, mà nhìn kỹ đứa bé này cũng có rất nhiều điểm tương tự hần. Chẳng lẽ Băng Na tiên tử này si tình đến làm ra một đứa trẻ giống hần sao? có lẽ là vậy.

"Uh, tên của ta a." Nó tự hào tươi cười.

"Gọi Cầu Cầu tiện hơn." An Ninh thích cái tên Cầu Cầu này hơn, tròn, tròn- nó tròn thật mà.

"Không được." cái tên xấu chết đó nó không muốn đâu.

"Ngươi không có quyền kháng nghị." An Ninh trừng nó. Đang trên địa bàn của nàng, hừ, nàng là to nhất.

Cầu Cầu xì mắt. Nó muốn đi kiện, đây là vi phạm quyền trẻ em a.

"Sao ngươi lại ra thế này." An Ninh nhớ nó vốn là một quả cầu nhỏ cơ mà.

"Trong này có linh khí, ta có thể hóa thân." Cầu Cầu không tình nguyện trả lời.

"Thế ra ngoài ngươi lại hóa về quả cầu sao? " xấu chết đi được.

"Không, là do ở ngoài lâu không đủ linh khí, đợi ta hồi phục lại có thể ra ngoài với bộ dạng này." nó không thích quả cầu kia. Nó anh tuấn đẹp trai thế này sao ? nó mới không tình nguyện hóa thành quả cầu đâu.

"ah, thế ngươi mau tu luyện đi, không thì đừng mong ra ngoài." An Ninh đe dọa.

"Tai sao." đã rất lâu rồi nó muốn đi chơi.

"Xấu."

An Ninh bỏ lại một câu sau đó quay người về phòng luyện đan không thèm nhìn lại một lần khiến Cầu Cầu ở đằng sau lưng tức dậm chân. Nó không có xấu a, tức chết nó mất.

An Ninh vào phòng nhanh chóng lật sách tìm kiếm cách luyện Linh hoa đan, chỉ có hơn một ngày nữa mà nàng còn rất nhiều việc phải chuẩn bị, phải gấp

rút tiến hành thôi.

"Linh hoa đan." Đây rồi.

An Ninh nhìn trên giá sách phủ bụi cuối cùng cũng thấy cách điều chế nó.

Nàng chuẩn bị tất cả những thứ cần thiết bắt đầu luyện Linh hoa Đan, tuyệt đối không biết ngoài kia có một người đang rối rít lo sợ tìm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Linh hoa đan

"Nàng chuẩn bị tất cả những thứ cần thiết bắt đầu luyện Linh hoa Đan, tuyệt đối không biết ngoài kia có một người đang rối rít lo sợ tìm nàng."

Đầu tiên An Ninh đưa cô Linh Đệ vào trong lò luyện đan, sau đó điều chỉnh hỏa diễm cho ngọn lửa có màu xanh nhạt -đây là màu ngọn lửa ở cường độ nhỏ nhất.

Cô Linh Đệ còn gọi là cô thể thân, nó có gồm hai lá non dài mọc thẳng lên, chúng thường mọc thành từng bụi ở các đồng bằng màu mỡ. Chúng không quý hiếm gì nhưng lại rất quan trọng trong việc luyện đan.

Bước đầu tiên khi luyện đan, luyện sư thường phải trừ bỏ những linh khí lạ do lò luyện đan tích tụ, bằng cách dùng lửa nhỏ luyện cô Linh Đệ ra dạng khí. Khí này sẽ loại bỏ linh khí thừa và tạo ra linh khí bổ sung hỗ trợ cho quá trình luyện đan.

An Ninh không chế ngọn lửa nhỏ cho đến khi ngửi thấy trong không khí có mùi thơm nhẹ.

Sau đó nàng đưa vào trong lò thiên khí tinh thuần của mình, nhẹ nhàng tăng hỏa diễm lên màu cam,làm cho không khí trong lò nóng lên dần.

Từng đợt linh khí hòa quyện với không khí bên trong tạo thành từng dòng đối lưu dịch chuyển không ngừng.

An Ninh đưa thêm năm loại linh dược phụ mà trong sách đã nói vào trong.

Luồng khí đối lưu cuốn lấy những linh dược này nhanh chóng. Linh dược tại đây được hòa vào nhau, sau đó chúng bị hỏa diễm nghiền thành bột mịn nhỏ trải đều trong không gian.

Cuối cùng khi tất cả nămloại linh dược cùng nhập vào nhau xong An Ninh tăng thêm độ mạnh cho ngọn lửa biến nó thành màu đỏ rực rỡ đồng thời đưa tinh thần lực và hoa Cánh Thảo.

Nàng dùng tinh thần lực khống chế sự dung hòa của các linh dược với nhau. Từng chút từng chút một không dám chủ quan lơ là.

"Đây là sao?" lòng mảy An Ninh bắt giác nhíu chặt lại.

Bên trong lò đan các linh dược không hoàn toàn dung hòa với nhau được, chúng xoáy tròn quanh nhau nhưng ở giữa lại trống rỗng tạo thành khoảng trống đầy tất cả các bột nhỏ nàng đưa vào trong ra ngoài. Hoàn toàn không có cách nào đan vào giữa.

Cuối cùng trong không khí bắt đầu xuất hiện mùi cháy khét An Ninh bắt buộc phải thu tất cả lại.

Hỏa diễm màu đỏ quá mạnh nếu không dung hợp được trong thời gian ngắn thì linh dược sẽ bị cháy thành tro tàn. Lò dược này vậy là đã hỏng mất rồi.

"Có gì không đúng sao?"

An Ninh lôi quyển sách ra đọc lại một lượt hoàn toàn không thấy có sai ở đâu. Chẳng nhẽ nàng khống chế tinh thần lực không đúng sao.

Không tìm được kết quả như ý An Ninh lại đành bắt đầu điều chế lại, dù sao cũng không thiếu dược liệu, nàng có thể từ từ tìm hiểu.

Nhưng mọi việc không thuận lợi như nàng mong muốn, mãi đến lần thứ tư thất bại y hệt An Ninh khẳng định mình đã bỏ sót ở đâu đó.

"Dung hợp không được...." An Ninh nhìn số đan dược hỏng đăm chiêu suy nghĩ.

"Hoa Cánh Thảo và cô Linh Đệ vốn tương khắc với nhau. Cô Linh Đệ sẽ tiêu trừ hết linh khí bên trong hoa Cánh Thảo khiến nó không thể phát huy công dụng củamình cũng như dung hòa với đan dược khác." Câu Câu đứng ngoài cửa nhìn đã lâu cuối cùng nhịn không được lên tiếng nhắc nhở.

Bất ngờ nghe được giọng nói trẻ con từ ngoài cửa vọng vào An Ninh từ trong suy nghĩ bất ngờ quay lại.

"Sao lại vào đây.?" sao cô không hề cảm nhận được có người đến. Cô thiếu đề phòng như vậy từ bao giờ không biết. Có lẽ là nàng phụ thuộc và tin tưởng vào không gian quá cũng nên.

Cầu Cầu tròn mắt, thấy An Ninh vào lâu không ra nó lo lắng mới vào xem thể mà thái độ này của nàng là sao hả.

"Đã vào đâu." nó mới đứng ở cửa thôi mà.

"Vậy ta đi nhá." không thì thôi nó cũng không thêm. Một thân. Nói nhiều khát nước.

"Nói đi." Hoàn toàn không để ý đến thái độ bất mãn của nó An Ninh hỏi.

"hừ...ngu ngốc." Cầu Cầu khinh thường nói.

"Muốn loại bỏ linh khí thừa trong lô không phải chỉ có cách đó. Chẳng phải linh khí trong không gian này là tinh thuần nhất sao? Ngươi dùng nó không chỉ loại bỏ được linh khí thừa mà còn hỗ trợ được tất cả các loại linh khí đưa vào."

"Có thể sao?"

"Linh khí không gian"? nàng có thể không chế sao?

"Sao không được. Ngươi không phải là chủ nhân của nó sao? Không gian này nối trực tiếp với tim của ngươi, hòa linh khí trong máu của ngươi. Ngươi làm gì mà không được." Cô ta ngốc quá đi mất. Đúng là làm xấu mặt chủ nhân của nó mà.

"À" An Ninh thân nhiên à một tiếng sau đó quay lại công việc.

Đây là thái độ gì vậy? Cầu Cầu tức mà không làm gì được. Hừ nó không thêm quan tâm cô ta nữa nó đi tu luyện...quan tâm nữa nó là tên ngốc mà.

An Ninh một lần nữa điều chỉnh các nguyên liệu, sau đó lấy thêm một phần dược liệu chuẩn bị điều chế lại.

Nàng thử nhắm mắt lại tập trung tinh thần cảm nhận linh lực trong từng mạch máu của mình.

Cuối cùng khi thấy được linh lực hòa quyện chảy từ tim ra toàn cơ thể cô nhẹ nhàng đưa bàn tay mình đặt lên lô luyện đan, truyền cho nó linh lực. Khi cảm nhận được toàn bộ linh lực trong lô đã được thanh lọc An Ninh bắt đầu thử lại một lần nữa.

Đúng như dự đoán lần này linh dược không còn bị hỏng như trước mà dần dần dung hợp lại với nhau tạo thành ba viên dược.

Cuối cùng khi ba viên dược hoàn thành một nguồn linh lực chảy ngược lại từ lô vào trong cơ thể cô, mạnh mẽ và nồng đậm hơn trước. Phát hiện ra điều này với An Ninh là cả một niềm vui mừng lớn, như vậy tốc độ luyện đan dược của nàng sẽ tốt hơn.

Nghĩ đến phúc lợi bất ngờ này nàng lại tiếp tục không lãng phí một giây phút nào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Nhân giai phong đỉnh

Hai mươi bông hoa, hai mươi lần luyện đan, tổng cộng nàng bị hỏng năm lần, mười lăm lần còn lại, mười lần đầu mỗi lần luyện được ba viên Linh Hoa đan, năm lần cuối cùng khi đã thành thạo mỗi lần nàng luyện ra năm viên.

Vậy là tất cả nàng có năm mươi lăm viên, một con số khiến người ta có phóng đại trí tưởng tượng của mình đến mấy cũng không nghĩ ra được.

Nhìn những lọ nhỏ đựng đan dược trước mặt An Ninh cũng không nhìn được lác đác, nhiều người cả đời tu luyện cũng không thăng cấp qua được nhân giai, nhiều người dùng cả gia tài cũng chưa chắc mua được một viên vậy mà chỉ không đầy nửa ngày nàng đã có nhiều như vậy.

Nghĩ đến số hoa ngoài kia nàng vui tươi hẳn lên, những thứ này có thể giúp nàng nâng cao thể lực của mình. Hoàn toàn là niềm vui không tưởng.

AN ninh bây giờ đang ở nhân giai bát phẩm, nếu vậy... Đưa tay lấy hai viên đan còn lại nàng xếp lên một ngăn riêng có chức năng bảo quản.

Ngồi trên giường An Ninh vận chuyển thiên khí hấp thụ hai viên đan dược trong tay, dùng cách này thiên khí hấp thụ sẽ tốt hơn, được thanh lọc một cách triệt để.

Từ hai viên đan nhỏ, một dòng khí ấm áp thông qua lòng bàn tay thấm nhuần vào từng kinh mạch. Chúng vui sướng lướt qua cánh tay chạy dọc một đường xuống hai chân sau đó kéo về tim, ở nơi đó chúng được linh khí không gian thuần hoá hòa vào trong linh khí có sẵn, như dòng nước mát dịu hòa vào trong máu của nàng.

Đợi đến khi hai viên được hấp thụ một cách triệt để An Ninh như nghe thấy tiếng vỡ vụn, kinh mạch phá vỡ lớp vỏ vốn có trở nên vững chắc hơn, cơ thể trở nên nhẹ nhàng lạ thường. Thở ra một ngụm trọc khí An Ninh thử kiểm tra lại.

'nhân giai phong đỉnh.'

Kết quả này không ngoài dự đoán, hai viên được này không đủ để nàng thăng từ nhân giai nên địa giai. Dù sao khoảng cách giữa hai cấp không phải muốn là có thể vượt qua được.

Tuy có chút tiếc nuối nhưng An Ninh cũng phát hiện thiên khí trong cơ thể mình có lẽ chỉ còn kém một bước nữa. Quá vội vàng cũng không hẳn là tốt.

Để chuẩn bị cho chuyến đi nàng vào bếp làm vài món ăn đơn giản. Có lẽ vào cấm địa sẽ không thể có thời gian ăn nhàn mà nấu ăn nữa.

Mỗi món nấu xong nàng đều đóng hộp bỏ vào ngăn đặc biệt bảo đảm sẽ không bị nguội hay bị hỏng.

"Đây là gì?" Cầu Cầu nghi hoặc nhìn một đồng đồ trên mặt bàn.

"Bánh hoa đào." An Ninh nhìn những chiếc bánh nhỏ màu hồng mình vừa làm ra trả lời.

Tuy kiếp trước là một tiểu thư giàu có, nhiều việc không bao giờ phải làm đến. Nhưng mẹ của nàng lại rất truyền thống yêu cầu nàng phải học qua nữ công gia chánh cộng thêm tiếp xúc với nhiều món ngon trên thế giới vậy nên tài nấu ăn của nàng tuyệt đối không thua kém ngự thiện phòng trong cung.

Cầu Cầu đưa tay nhẹ nhàng cầm lên... "Nhưng để làm gì?" Cái này có công dụng gì trong việc tu luyện sao?

Nhìn kỹ một lượt Cầu Cầu vẫn không nhận ra mình đã thấy nó ở đâu... mà thứ này hoàn toàn không có linh khí hay thiên khí gì, chẳng nhẽ do năng lực của nó kém đến không nhận ra được.

"Ấn." An Ninh nghi hoặc trả lời.

"Ấn làm gì?" Trong khái niệm của Cầu Cầu không có đồ ăn mà chỉ có con mồi. Nó vốn không cần ăn, cơ thể của nó cần tinh thạch mới có thể lớn lên được, những thứ 'đồ ăn' mà nó biết đều là nhìn qua cách Chu Đăng bắt mồi mà Chu Đăng cũng chỉ hút máu... vậy nên khái niệm đồ ăn này với nó thực rất kỳ lạ.

"Người không cần ăn?" Nàng không hỏi mà là khẳng định suy nghĩ trong lòng.

Cầu Cầu liếc xéo nàng một tiếng, hỏi thừa... mà ăn là gì.

"Hazz... sau này ngươi sẽ hiểu." An Ninh quay lại với công việc của mình. Có giải thích nó cũng chẳng hiểu được vậy nên để thời gian cho nó đáp án đi.

Nhìn An Ninh như vậy Cầu Cầu cũng không nói gì thêm mà tập trung nghiêm túc quan sát An Ninh chế biến. Với nó, khi nhìn những thứ kỳ lạ kia dần thay đổi nó cảm thấy rất mới lạ và cần phải học hỏi.

Hai canh giờ sau An Ninh đã chuẩn bị xong những đồ ăn cần thiết trong hai tháng cộng thêm hoa quả trong không gian nàng không sợ vào trong cấm địa sẽ gặp vấn đề lương thực.

Thay một bộ đồ đơn giản nàng bước ra khỏi không gian. Chưa kịp định thần lại nàng hốt hoảng phát hiện mình đã rơi vào trong vòng tay ấm áp ghi chặt của một người.

"Cuối cùng cũng tìm thấy."

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Rung động

Beta: ThucQuynh

(Chị có viết thêm một đoạn nhỏ ở phần 2 người kiss nhau í... ^_

Thay một bộ đồ đơn giản nàng bước ra khỏi không gian. Chưa kịp định thần lại phát hiện mình đã rơi vào trong vòng tay ấm áp ghi chặt của một người.

"Cuối cùng cũng tìm thấy."

Một giọng nói ấm áp nhẹ nhàng thì thảo bên tai nàng.

"Nàng có biết ta đã lo lắng như thế nào không? Đừng có làm ta sợ hãi nữa có được không?"

Lãnh Diệp thực không biết làm sao có thể diễn tả hết cảm giác của mình lúc này. Cũng giống như một người đi giữa sa mạc rộng lớn tìm thấy được nguồn nước vậy, dù nguồn nước đó có là ảo ảnh đi nữa cũng không thể kìm lòng muốn chạy đến, muốn ôm lấy, muốn dòng nước ấy xua đi hết mệt mỏi. Cũng giống như người sắp chết tìm lại được hy vọng sống mong manh để bước tiếp.

Mọi người nói hắc lãnh huyết, hắc vô tình, là ác ma không biết tính người. Hắc không phủ nhận, cuộc đời này của hắc vốn không để tâm hai chữ 'tình cảm' đó.

Người dân trong triều đại coi hắc là anh hùng là thần thánh, tài giỏi hơn người, là niềm tự hào của dân chúng. Nhưng nào có ai biết hắc không cần những thứ đó, cuộc đời này vốn không có gì xứng đáng để hắc lưu tâm cả.

Nhưng từ khi nàng xuất hiện thì đã khác, sự mạnh mẽ và tài năng của nàng khiến hắc chú ý, sự yếu ớt mềm mại của nàng khiến hắc muốn bảo vệ, vẻ đẹp đến mê người của nàng khiến hắc muốn độc chiếm, muốn giấu nàng đi không để ai nhìn thấy.

Vũ An Ninh ! Nàng vốn không nên xuất hiện trước hắc, nàng đã dám xuất hiện vậy thì đừng trách hắc độc chiếm nàng.

Nàng bắt buộc phải là của hắc!

Bằng mọi giá hắc phải có được nàng.

Câu nói mang theo chút van xin không nên có đó khiến An Ninh sững người một lúc dường như không thể tin vào tai mình. Người này đang lo lắng cho mình sao? Nhưng tại sao? Trái tim An Ninh như bị gì đó kích thích mạnh mẽ bất giác loạn nhịp.

Nàng bỗng nhớ đến tình cảnh hai người ở ven hồ. Nếu như lúc đó sư tổ không đến kịp có lẽ họ đã ...

Nghĩ đến hoàn cảnh đó An Ninh mới vội vàng lắc đầu, nàng định thần lại mới phát hiện mình vẫn đang bị ôm chặt trong vòng tay ai kia, mà người đó cũng không hề có ý định buông ra.

An Ninh vội vàng lùi lại: "Sư huynh thỉnh tự trọng !"

Không phải nàng bảo thủ, là một người xuyên không, đối với những việc ô hôn thê này với nàng vốn chẳng có gì đặc biệt. Chỉ là một lần tổn thương kia đối với nàng mà nói thực sự quá sâu, nó trở thành bóng ma trong lòng khiến nàng bất giác bài xích tất cả những sự tiếp xúc xung quanh.

Nỗi đau đó chỉ một lần đã là quá đủ rồi.

Lãnh Diệp thì hoàn toàn không có ý định buông tay, An Ninh càng nói hắc càng giữ chặt hơn, hắc ôm nàng ngồi xuống ghế, đặt nàng ngồi ở trên đùi của mình, cả hai cánh tay to lớn, rắn chắc của Lãnh Diệp liên phát huy công dụng của nó. Cánh tay của hắc mạnh mẽ mở ra, bao bọc cả người An Ninh vào bên trong lòng mình.

"Nàng muốn ta tự trọng thế nào đây?"

Nhẹ nhàng thì thầm bên tai nàng hắc hỏi, vừa hỏi vừa lỏng bàn tay nhỏ bé của nàng vào trong tay của mình ghi thật chặt.

Bàn tay của nàng thật bé, nhìn bàn tay với những ngón tay nhỏ xíu, móng tay được cắt gọn gàng, nhìn đầu ngón tay trắng trắng, hồng hồng đang nằm trong tay mình, tim hắc đập bang bang, hắc cảm giác nhiệt độ trong người mình ngày một tăng lên.

Lãnh Diệp nghĩ muốn đưa bàn tay nhỏ nhắn ấy lên miệng cắn một ngụm, trừng phạt nàng vì đã để hắc lo lắng cả mấy hôm nay.

Tự trọng có thể ăn sao? Có thể ôm mỹ nhân về nhà sao? Nếu hắc đã xác định nàng là của hắc, vậy thì hắc sẽ không tiếc giá nào để mang mỹ nhân về nhà, tự trọng gì đó chỉ là mây bay.

"Huynh..."

Cảm giác nhột nhột bên tai khiến cho mặt An Ninh bỗng chốc nóng bừng, hai má ửng hồng mê người.

"Huynh rút cuộc sao lại vào phòng ta".

Tại sao hắc có thể tự tiện bước vào phòng nữ nhân như vậy, không phải ở cổ đại này đây là điều cấm kỵ sao? Giọng nói nàng nhẹ nhàng cất lên, khiến trái tim Lãnh Diệp như bị móng tay của con mèo nhỏ cào cào, thật ngứa ngáy.

"Nàng còn hỏi!"

Không nhắc hấn cũng quên mất mục đích cuối cùng mình tới đây.

"Nàng mau nói rõ cho ta, cả ngày hôm nay nàng đi đâu?"

Sau khi từ Dược Sư các trở về hấn vẫn cảm thấy mọi việc không có đơn giản như vậy. Tại sao Thánh Chu Đằng lại đột nhiên biến mất, thái độ trốn tránh của An Ninh càng làm hấn lo lắng.

Vậy nên hấn mới tìm đến hỏi cho rõ ràng, nhưng thật không ngờ tiếp đón hấn là một căn phòng vắng tanh không một bóng người.

Hỏi sư phụ thì người nói An Ninh từ lúc về chưa từng ra khỏi phòng, hấn gần như lật tung học viện lên mà không tìm thấy. Hấn gần như gấp phát điên lên, lần đầu tiên trong đời hấn lo lắng cho một người như vậy.

Cũng chính vì thế hấn mới hiểu mình đã thích nàng đến nhường nào, hấn không thể không có nàng.

Nếu đã phát hiện ra tình cảm của mình vậy thì hấn sẽ không tự lừa mình dối người.

Hấn nhất định sẽ làm được.

"Muội..."

An Ninh ấp úng không biết nói sao... còn cả chuyện nàng ra khỏi không gian bị hấn nhìn thấy... bây giờ nàng không biết giải thích làm sao cho phải.

"Muội làm sao?"

Lãnh Diệp tuyệt đối không để ý sự chột dạ của nàng tiếp tục truy hỏi. Hôm nay mà không nói rõ thì đừng hòng hấn bỏ qua cho nàng.

"Muội đi..."

An Ninh không biết tại sao nghe vậy trong lòng lại run lên, có chút sợ hãi... Không biết nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên An Ninh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hấn, đôi mắt long lanh, ươn ướt.

"Muội đi đâu tại sao phải báo cáo với huynh. Huynh là gì của muội?"

Người ta bảo thẹn quá hóa giận mà giận quá thì mất khôn.

Câu nói của nàng vừa thốt ra vừa lúc chọc giận tổ kiến lửa vốn đã sắp bùng nổ.

"Nàng có biết ta lo lắng cho muội thế nào không hả? cả một ngày ta gần như lật tung nơi này tìm nàng thế mà một câu không liên quan là xong sao?"

Lãnh Diệp Vốn định nhỏ nhẹ hỏi An Ninh nhưng không ngờ lại nhận được câu trả lời như vậy.

Trong lòng An Ninh bỗng chấn động mạnh, hấn nói hấn lo lắng cho nàng lại còn tức giận như vậy. Tại sao vô cớ bị quát nàng lại không tức giận mà lại cảm thấy ngọt ngào như vậy... chẳng lẽ...

Không! không phải! nàng tuyệt đối sẽ không dành tình cảm cho một ai. Không ai có thể làm tổn thương nàng nữa, tình cảm này nàng không cần.

Tuyệt đối không cần!

"Được. Nếu nàng hỏi vậy thì ta sẽ cho nàng biết ta là gì của nàng."

Nói xong không đợi nàng phản ứng hấn một tay ôm chặt thắt lưng nàng, tay còn lại đỡ phía sau gáy An Ninh, làm cho đầu của An Ninh ngửa ra.

An Ninh đang ngồi trên đùi của hấn thì bỗng đứng thân thể bị ngã về phía sau, hai tay nàng nhanh chóng níu hai bên cánh tay áo của Lãnh Diệp.

Thừa cơ hội này, Lãnh Diệp nhếch môi, há miệng cúi xuống cắn lên đôi môi đỏ mọng của An Ninh.

An Ninh có cảm giác đau rát, theo bản năng mở miệng đưa đầu lưỡi liếm vào môi của mình. Phút chốc Lãnh Diệp vì hành động vô ý thức của con mèo nhỏ trong lòng mà cả người cứng lại.

Hấn vội vàng bắt lấy khoảnh khắc này, đưa lưỡi của mình vào trong, cuốn lấy đầu lưỡi hồng hồng ấm nóng kia, điên cuồng tìm kiếm ngấu nghiến, hút thật mạnh khiến cho An Ninh như ngừng thở, khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt vì đau mà ươn ướt mở thật lớn nhìn hấn.

Hấn tuyệt đối không cho phép nàng có một sự trốn tránh nào, hấn giống như tuyên bố quyền sở hữu của mình mà cuốn lấy đầu lưỡi đang rụt vào trong của nàng dây dưa, cắn nhẹ lên đôi môi nàng như trừng phạt. Bàn tay đặt sau gáy của An Ninh ấn chặt, Lãnh Diệp như muốn khám thân thể bé nhỏ này hòa tan vào trong lòng mình.

Nàng đã muốn biết vậy hấn sẽ cho nàng biết, ai mới là người Lãnh Diệp chọn!

Nàng là người hán chọn, từ giờ trở đi nàng là của riêng hán, nàng không được phép từ chối. Cho dù nàng muốn tránh mặt, làm con rùa rút đầu với hán, hán cũng sẽ bắt nàng về, mạnh mẽ “áp chế” cho nàng biết hậu quả của việc dám trốn hán.

An Ninh, nàng là của hán.

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Hạnh phúc mong manh, giữ lấy hay bỏ qua?

Đây không phải là lần đầu tiên An Ninh hôn ai đó, kiếp trước những gì cần làm, những gì không nên làm thì nàng cùng Hải Hồ đã làm đủ, chỉ là mỗi lần đầu là nàng tự nguyện. Hải Hồ vì muốn lấy lòng nàng nên mỗi lần đều vô cùng dịu dàng chứ hoàn toàn không giống Lãnh Diệp, y mạnh mẽ chiếm đoạt hơi thở của nàng bất chấp nàng có phản đối cũng không thể thoát khỏi, không chỉ vậy nụ hôn của Lãnh Diệp còn mang theo trừng phạt, độc chiếm nên có chút thô bạo khiến bờ môi An Ninh rất bỏng đau đớn.

Không phản kháng, càng không thể phả kháng nàng chỉ có thể thuận theo sự cướp đoạt của y, nếu đã không thể làm khác vậy thì hãy hưởng thụ cảm giác y mang lại. Không ai biết rằng trong hơi thở nóng bỏng gấp gáp này của nàng còn mang theo một nỗi cam chịu, một chút đau đớn buông xuôi với số phận. Nàng dù cho có mạng mẽ đến đâu, có tài giỏi đến đâu thì cuối cùng vẫn chỉ là một cô gái, nàng cũng yếu đuối cũng muốn có một bờ vai để dựa vào. Không có ai là không yếu đuối, chỉ khác là họ có thể hiện ra bên ngoài hay không? Nỗi đau chôn giấu bên trong mới là niềm đau dày vò nhất, thống khổ nhất. Từ lâu nàng đã không còn niềm tin vào tình yêu, tương trưng nỗi đau ấy đã được vùi lấp trong quá khứ nhưng lúc này đây, lại một lần nữa trào dâng, cuối cùng hóa thành hai hàng lệ tuôn dài trên gương mặt xinh đẹp của nàng.

“An.. An Ninh.” Cảm giác trong miệng có vị mặn Lãnh Diệp hốt hoảng dừng lại. Giọng nói của y như nghẹn lại khi thấy hai hàng lệ cùng ánh mắt vô hồn đau đớn của nàng. Lãnh Diệp lần đầu tiên cảm thấy dỗi hờn, có phải hán đã dọa đến cô không? Hay cô chán ghét nụ hôn của hán. không được! hán không chấp nhận, dù cô có chán ghét hán nhưng hán nhất định vẫn sẽ chiếm đoạt cô, ở bên cô cho đến khi cô chấp nhận, hán sẽ dùng hành động của mình chứng minh cho cô thấy hán yêu cô nhiều đến mức nào.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu Lãnh Diệp vẫn lặng lẽ ôm cô như vậy, hán biết cần cho nàng thời gian để tiếp nhận và bình tĩnh lại, muốn cho cô biết dù ra sao hán vẫn luôn ở bên cạnh cô.

“Thả..”

Lúc An Ninh khôi phục lại phát hiện mình vẫn còn đang ở trong vòng tay y liền có chút tức giận, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén, bình tĩnh như người vừa nãy còn đau đớn đến nhỏ lệ đều không phải nàng.

“Không buông” Lãnh Diệp thần nhiên nói. “Bây giờ không, cả đời này cũng không buông. An Ninh nàng chạy không thoát, kiếp này, kiếp sau và mãi mãi về sau nàng cũng chỉ có thể là của ta, của Hiên Viên Lãnh Diệp này,”

Hán nói được thì sẽ làm được.

Nếu là cô gái khác nếu nghe những lời này có lẽ sẽ hạnh phúc chấp nhận siêu lòng chúc y, nhưng An Ninh thì khác, ở kiếp trước những lời mật ngọt hẹn thề này nàng đã nghe đủ, nhưng tất cả chỉ là lừa dối.

Nụ cười nhạt khê nở trên đôi môi có chút sưng đỏ, của y sao? Không nàng không là của ai cả, cuộc đời của nàng sẽ do nàng khống chế, nàng chỉ là của riêng nàng, không ai khác ngoài chính bản thân mình.

“Mơ tưởng.” không chút sao động An Ninh tập trung thiên khí đánh một chưởng vào ngực lãnh Diệp, vốn tưởng với sức mạnh của y liền dễ dàng tránh được nhưng nàng đã lầm, y không vẫn tiếp tục ôm chặt nàng trong tay.

“Huynh?”

Biết nàng muốn nói gì Lãnh Diệp chỉ cười: “Ta đã nói sẽ không buông tay.”

An Ninh trầm mặt nhìn y. “sao vậy? có phải nàng bỗng phát hiện ta rất tốt không?” Lãnh Diệp tiếp tục mặt dày thổi khí lên đôi tai đỏ ửng cầu nàng. “An Ninh.. ánh mắt của nàng khiến ta nhận không được càng muốn ôm nàng, ôm mãi không buông”

An Ninh: ...

Vô sĩ,... An Ninh phát hiện mình không biết nói gì trong tình cảnh này.

“Buông ra đi, muội... ta có việc cần làm”

Thỏa mãn phát hiện An Ninh đã có sự thỏa hiệp với mình, giọng nói mang theo y khấn cầu khiến lãnh Diệp cảm thấy một trận ngứa ngáy, Y không phải thánh nhân, ôn người đẹp trong tay mà không có cảm giác gì. Nếu không phải y biết bây giờ không phải lúc, nhất định y đã nhào tới bất chấp tuân phong mỹ tục mà nuốt nàng và bụng.

Thoát khỏi vòng tay của y, An Ninh lập tức lùi về sau một đoạn, ít nhất như vậy khiến nàng cảm thấy an toàn hơn một chút.

“Muội.. muội đi trước.” Áp ứng phun ra một câu, nàng vội vàng chạy ra khỏi phòng, như chỉ cần ở đây thêm một dây phút nào đó cũng sẽ bị dã thú ăn thịt vậy.

Khẽ nở nụ cười nhìn theo bóng y, Lãnh Diệp đưa tay ôm bụng, bây giờ y mới để ý vết thương An Ninh để lại, một chưởng kia tuy không nguy hiểm đến y nhưng cũng không hề nhẹ nhàng gì, vẫn khiến y đau đớn đến nhũn mảy. Con thỏ khi tức giận cũng sẽ cắn người huống hồ nàng không phải thỏ, nàng là hồ ly sảo quyết đã mê hoặc cướp mất trái tim hần, là loài báo kiêu sa khiến người ta sợ hãi không dám xem thường.

Cười khở một tiếng y chỉnh lại y phục có chút hỗn độn bước ra khỏi phòng, xem ra sau hôm nay y càng phải cố gắng thêm gấp bội nếu muốn chiếm được trái tim nàng.

Hành trình có lẽ còn rất dài.

Trong lúc hai người đang hạnh phúc trong quá trình theo đuổi của mình thì tại trong một biệt viện nhỏ có chút hoang tàn lại đang diễn ra sự chém giết đầm máu.

“ha.. ha..” tiếng cười cuồng vọng vang lên, “không ngờ, thực không ngờ.”

Hắc y nhân lặng lẽ nhìn y, cuối cùng khóe môi hiện lên nụ cười tuyệt đẹp: “Là do bản thân ngươi quá vô dụng không thể oán người khác.” Ánh mắt y dần dần chỉ còn lại hận y, y che dấu nhẫn nhịn bao lâu nay cũng chỉ để đợi ngày hôm nay, ngày y có thể trả thù cho mẫu phi của y. “ngươi biết không, ta ngày ngày đều vạch ra trăm nghìn kế cách làm sao giết ngươi, làm sao để cho ngươi ném trái nõi đau gấp ngàn lần mẫu thân của ta phải chịu năm xưa.” Thanh kiếm trên tay y lóe sáng “Để ngươi chết nhẹ nhàng như vậy thực tiện nghi cho ngươi.”

Huyền Tri nhìn người thanh niên trước mặt, y trên danh nghĩa là nhi tử của nàng, là đại thế tử của Ngọc Vương Phủ, nhưng cái kim lâu ngày trong bọc cũng có ngày lòi ra dù cho nàng có che giấu đến đâu. “Nhi tử ngoan, ngươi còn quá ngây thơ, nếu ta biến mất ngươi định thế nào ăn nói với phụ vương của ngươi? Đừng quên tất cả những gì ngươi có hôm nay đều do ta mang lại, nếu không có ta ngươi nghĩ ngươi có thể sinh tồn đến ngày hôm nay, có thể ngưng cuồng như vậy sao?”

“Nhi tử sao? Vậy hôm nay hãy để nhi tử của bà tiền bà một đoạn nên tây thiên.” Hoàn toàn không để tâm đến địa vị, trong lòng y chỉ có ý trí báo thù không ngừng cháy, nó như ngọn lửa ma quỷ trong lòng y, bao năm nay báo thù chính là động lực duy nhất để y tồn tại. hôm nay cơ hội đã ở ngay trước mắt, y đã thực đợi không được.. không thể đợi thêm được nữa.

Từng bước, từng bước tới gần con mồi nụ cười trên khóe miệng y lại càng sâu: “bà còn nhớ năm đó đã hại chết mẫu thân của tôi thế nào không?” một nhát kiếm vung lên, cánh tay Huyền Tri lập tức rơi xuống đất.

“A..A..” tiếng hét đau đớn lập tức vang lên, dùng gương mặt tái nhợt vì đau đớn ánh mắt hận không thể bám vằm người trước mặt Huyền Tri vẫn không nhận thức được hoàn cảnh của mình: “không.. không được lại đây, ta là Lệnh Vương phi, là mẫu phi của ngươi, sao ngươi dám!”

“Mẫu phi, mẫu phi của ta 18 năm trước tại nơi này đã bị chính tay tỷ muội tốt nhất của mình hại chết, nàng đến chết cũng không thể ngờ người nàng hết lòng che chở bảo vệ lại chính tay giết nàng” Từng hồi ức như đang hiện lên trong đầu hần: “ngươi cũng nhờ đó mà mượn danh nghĩa thay tỷ mình chăm sóc ta mà tiến vào phủ, cũng nhờ thủ đoạn leo lên vị trí ngày hôm nay.”

Huyền Tri sững sờ nhìn y, tại sao hần có thể biết được, năm đó chỉ có nàng và tỷ tỷ nàng, nơi đây vốn vắng vẻ thường ngày không có ngoại nhân hay gia nô tiến vào. Sau khi hành động nàng cũng đã đem mọi trứng cố mang đi không để lại dấu vết nàng có mặt tại hiện trường, vậy tại sao y lại biết?

“Đang tự hỏi tại sao phải không? Điều đó cũng phải nhờ ơn của ngươi nói cho ta biết. nếu không phải ngươi tự đắc đến dương oai trước mộ phần của mẫu phi, thì cho đến hôm nay ta vẫn còn tin ngươi thực lòng đến chăm sóc ta.” Ngày đó ham chơi y chạy lung tung trong phủ đến khi bị lạc, đang không biết làm sao để ra khỏi cái nơi nhà hoang lâu ngày không có ai đến này y lại nghe được giọng nói quen thuộc:

“-Tỷ tỷ thân ái, tỷ thấy không bây giờ ta đã là lệnh vương phi. Phu quân của ngươi, nhi tử của ngươi, địa vị của ngươi bây giờ đều đã là của ta. Thực ra ta cũng phải cảm ơn ngươi, nếu không phải ngươi tin tưởng ta ta mới có cơ hội ra tay kết liễu cuộc đời ngươi mà không ai hay biết. cũng nhờ ngươi sinh ra nhi tử béo mập ngu ngốc kia lão hôn đàng kia mới đưa một đứa con thứ như ta đến thay thế ngươi.”Bước chân vui mừng của U Minh Ngọc Cẩn lập tức dừng lại, y sững sờ chết đứng tại chỗ như không tin vào tai mình. Cuối cùng hần cũng hiểu tại sao mẫu phi của hần luôn chán ghét hần, vì căn hần phạm một lỗi nhỏ nàng sẽ không ngại dùng một hình phạt với hần. không phải vì hần, mà vì chính nàng ta không yêu thương hần, cũng không phải mẫu phi của hần, nàng chỉ là một thể thân, là kẻ đã hại chết mẫu phi của hần.

Đến bây giờ y vẫn nhớ như in cái cảm giác bị người mình tin yêu nhất phản bội là như thế nào, ánh mắt y trở nên đỏ ngầu khát máu, sự phản bội của nàng ta đã trở thành hận ý thiêu đốt y bao nhiêu năm nay chưa bao giờ thay đổi. y âm thầm xây dựng lực lượng tiêu diệt mọi thế lực của nàng ta dồn y đến bước đường cùng khiến y phải đến nơi đây gặp mình, để cho nàng ta phải chịu cảnh chính tay nhi tử thân yêu của nàng ta kết liễu cuộc đời mình. Hần muốn mượn máu tươi của nàng ta tể vong linh mẫu phi trên trời.

Kiểm khí vùng lên, huyết cứ thế đổ xuống, thấm vào lòng đất, đổ dài trên lèn cạch, cũng như thấp vào lòng y. Y đã trả xong mối thù cho mẫu phi, những gì cần làm y đã làm đủ, mọi vương bận trên đời này đã không còn.

Ánh sáng chiếu rọi mọi nơi, nhưng góc khuất vẫn tồn tại, ở nơi đó bóng tối vẫn ngự trị vẫn không ngừng vùi lấp cuộc đời con người để tất cả chìm trong bóng tối, để bóng tối cuốn đi... che đi tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Dại Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Cuộc sống mới bắt đầu (1)

Vũ An Ninh nhìn những người cùng mình tiến vào cấm địa Hắc Thần cùng với mình mà âm thầm cảm thán, quả nhiên là toàn cao thủ! Xem ra hành trình tiến lên phía trước của nàng còn rất dài phải cố gắng rất nhiều.

Hiên Viên Nguyệt Trục bề quan đã lâu nay được ra bên ngoài tiếp xúc với khung cảnh thiên nhiên khiến tâm trạng y rất tốt, ý cười bên miệng chưa bao giờ tắt. Bạch y phiêu dật trong gió mang theo anh tuấn lãng tử khiến không biết bao cô gái phải đỏ mặt lên lên liếc nhìn. Theo như An Ninh đánh giá y đủ tiêu chuẩn của thiên thần trong lòng mỹ nhân.. đáng tiếc là cô chưa bao giờ tin vào thiên thần mà chỉ tin ác quỷ tồn tại.

Đối lập với “thiên thần” Hiên Viên Nguyệt Trục là “ác ma” Minh U Ngọc Cẩn, y từ đầu đến cuối đều là màu đen, vẻ mặt thì không một tia cảm xúc, thanh kiếm kề sát bên người, một thân sát khí xa cách làm người ta hận không thể tránh xa y ra bảo toàn tính mạng, làm gì có ai muốn tiến gần thứ làm mình không thoải mái chứ? An Ninh cũng không tự ngược mà tới tìm y.

Hiên Viên Lãnh Diệp cùng Vũ Từ Phong thỉnh thoảng thảo luận với nhau vài câu gì đó, nội dung có lẽ liên quan đến chuyến đi lần này.

Tổ hợp năm người đi trên đường rất bắt mắt thu hút rất nhiều ánh mắt của mọi người, trong đó không ít người âm thầm đánh giá đối thủ. Cấm địa Hắc Thần tuy rằng công khai cho học viên xuất sắc đi vào rèn luyện nhưng không thể không nói đến sự nguy hiểm của nó, ở đây không chỉ nguy hiểm bởi yêu thú, thực vật cũng nguy hiểm không kém càng phải đề ý hơn là nó không hề có pháp luật, tuy có cấm sát hại lẫn nhau nhưng nơi nguy hiểm rình rập khắp nơi này có không may bị giết cũng chẳng có ai rảnh đi tìm hiểu. càng nguy hiểm càng cần sức khỏe tốt, thực lực hùng hậu, rất nhiều người không tình nguyện tiến vào thế nên một cô gái mang vẻ yếu đuối như Vũ An Ninh được rất nhiều người đề ý. Dù sao mỹ nhân ai chẳng thích, dù tương lai có là địch nhân đi chăng nữa.

“Ninh nhi.” Vũ Từ Phong quan tâm nhìn muội muội, không giấu nổi tâm tình lo lắng. Bảo bối của hắn đi vào nơi nguy hiểm hắn có thể không lo lắng sao? “Phải cẩn thận biết không? Đi gần huynh một chút, huynh sẽ bảo vệ cho muội.”

“Ân.” Vũ An Ninh nhẹ nhàng trả lời, nàng đương nhiên hiểu trong nhóm thực lực của nàng yếu nhất, không thể cậy mạnh. Được rồi, có người bảo vệ không phải vẫn tốt hơn sao? Nàng đành ủy khuất mà chấp nhận sự thực nàng đang được bảo vệ đi.

Cửa ra vào cấm địa đã tụ tập không ít người, mọi người cùng đang chờ đợi khoảnh khắc chiếc cổng to lớn bí ẩn kia mở ra. Bước qua đó họ sẽ bước vào một cuộc sống mới để khẳng định mình.

Một tia sáng lóe lên, không gian như sẽ mở, ngay sau đó xuất hiện 2 lão già – đúng thực phải gọi là lão già vì họ đều đầu tóc bạc trắng, ăn mặc cổ quái. Đây có lẽ là Quyển Trục không gian đi? Nhưng số người có được loại khuyến trực này rất ít, xem ra địa vị của họ không nhỏ.

“hắc.. hoan nghênh mấy bạn nhỏ cùng bước vào trò chơi sinh tử sắp tới.” lão già nhìn có vẻ lớn hơn cất lời đã khiến không ít người đổi sắc mặt. “có vẻ không ai thích nghe lão già như ta cần nhắc nhở.. vậy nên nói ngắn gọn.” Lão già thầm nhìn xung quanh một lượt đánh giá tân thủ năm nay, có vẻ chất lượng tốt hơn một chút, không ít cao thủ địa giai, ở tuổi này có được thành tựu như thế quả là rất tốt.

“Như chúng ta đã biết cấm địa Hắc Thần được mở ra càng trăm năm này, nhưng con người mới bước vào tìm hiểu chưa đến mười năm. Bên trong ẩn chứa hàng ngàn điều kỳ diệu cùng những không gian truyền thừa đang đợi người đến khám phá.....” Cái gọi là ngắn gọn của lão cũng kéo dài hơn nửa canh giờ, từ lịch sử đến miêu tả một cách ‘sinh động’ thế giới bên trong hay truyền thành tích vẻ vang của lão cùng vài người nào đó nhưng chẳng ai còn tâm trí đâu để ý lão nói gì, vì cái đó họ đều biết.

An Ninh thầm cảm phục khả năng nói không ngừng nghỉ của người này, thực không thấy khát nước sao? Đúng là như đài phát thanh vậy.

Tiến vào dần trong cấm địa, lập tức một loại hơi thở hắc ám bao lấy mọi người, trong đây giương như ánh sáng rất yếu, không phân biệt rõ ngày hay đêm, sương mù khá dày, gió thổi qua khiến con người ta run sợ mà nổi da gà.

Tân thủ mới vào được dẫn đến một tòa viện lớn, nơi đây là nơi ở của mọi người trong thời gian đầu tiên. Sau một thời gian khi ‘số lượng giảm dần’ sẽ được chuyển đến nơi ở mới. Thực sự là sàng lọc tự nhiên cho bớt đông dân số đâu.

Năm người được phân vào năm căn phòng nhỏ khá gần nhau, không biết do vô tình hay hữu ý mà phòng nàng lại ngay sát bên cạnh phòng Hiên Viên Lãnh Diệp, điều này khiến An Ninh không tự nhiên. Tự nhủ không được để ý đến y, An Ninh thay bộ đồ đơn giản dễ vận động rồi sang phòng Lãnh Diệp, mọi người hẹn gặp nhau ở đó cùng dùng bữa tối. Đồ ăn trong đây phải tự tìm, không có người cấp cũng như có ít người bán nên họ tính cùng nhau

cho dễ dàng hơn, cũng tiện thảo luận việc tiếp theo.

“Ta thấy đầu tiên chúng ta sẽ xuất phát đi tới phía nam để tiện tìm hiểu qua về nơi này, nơi đó cũng không quá nguy hiểm.” Phía nam là nơi các tân thủ thường hay đến, cũng xem là nơi luyện tập an toàn nhất.

“Nếu vậy chúng ta có thể đến hồ Liên An.” Hiên Viên Lãnh Điệp hơi nhíu mày nói, hồ này cũng như tên là nơi sinh sống của rất nhiều yêu thú An Hóa, cũng sống thành bầy đàn, tuy nhiên số lượng mỗi đàn không quá lớn cũng như chúng khá yếu, nhân giai nhị cấp cũng có thể miễn cưỡng sử lý được.

Vũ An Ninh từ trong không gian lấy ra vài món bánh đơn giản để lên mặt bàn, đồng thời cũng giả bộ dùng nhẫn trữ vật che dấu, nàng đương nhiên không thể để ai phát hiện ra bí mật về không gian truyền thừa, nếu không với nàng chỉ có hại mà không có lợi gì.

Vũ Tử Phong cũng không có ý kiến gì thêm, dù sao với y đến đâu cũng vậy, miễn sao đừng làm hại đến muội muội yêu quý của y. “Ninh nhi, bánh này muội lấy ở đâu vậy?” Hương vị rất tốt, trong học viện y hằng ngày ăn cũng là sơn hào hải vị nhưng hiếm quá loại bánh ngon như vậy. Chỉ là đánh chết y cũng không nghĩ tới đây là muội muội mình làm. Đùa sao? Nàng từ nhỏ đến lớn đến việc nhỏ nhất cũng chưa hề động tay, sao có thể làm được.

Hiên Viên Lãnh Điệp nghe Vũ Tử Phong nói vậy bèn cầm khối bánh màu vàng trên đĩa cho vào miệng nếm thử. Hương thơm thoang thoảng của hoa mai cộng thêm vị thanh đậm của đậu xanh thực khiến con người thêm thoải mái, cộng thêm vị thanh đậm không quá ngọt rất hợp khẩu vị của y. “muội làm sao?” Thấy An Ninh chỉ cười nhẹ không đáp Hiên Viên Lãnh điệp hỏi dò, y cũng có chút không tin tưởng.

“Hai người thực là, có ăn là được rồi quan tâm nhiều như vậy làm gì?” Hiên Viên Nguyệt Trục không khách khí bắt đầu dùng điểm tâm, đối với y nguồn gốc ở đâu không quan trọng, chỉ cần là mỹ thực y đều muốn có và tự nhiên hưởng thụ.

“Được rồi, quay về việc chính.” An Ninh nói sang vấn đề khác, nếu tự nhận mình làm nàng không biết giải thích với hoàng huynh ra sao mà nói không phải cũng không biết phải lời ai ra làm thế thân. “Nếu đã thống nhất vậy sáng mai chúng ta sẽ xuất phát, dù sao mọi người cũng cần nghỉ ngơi một ngày lấy tinh thần.”

“Ân.”

Đã quyết định xong địa điểm cùng thời gian, việc tiếp theo chính là phân công mang vài thứ đơn giản cần thiết khác, dù sao cũng hơi xa chuyển bị nhiều một chút cũng không thừa. Hiên Viên Lãnh Điệp lên kế hoạch tỷ mỉ thông báo cho mọi người sau đó đi tìm mua bản đồ, nơi này nguy hiểm khắp nơi, có bản đồ mới có thể tránh được những nguy hiểm không đáng có.

“Lãnh huynh.” Tử Phong nhìn người huynh đệ thân nhất của mình gọi.

“Sao vậy?” Lãnh Điệp thấy mọi người lần lượt ra khỏi phòng liền chuẩn bị đi nghỉ ngơi thì bị gọi lại.

“Huynh cảm thấy U Minh Cẩn Ngọc là người thế nào?” Tử Phong không yên tâm, dù sao y cũng là thế tử của Minh U Quốc, vốn là địch thủ của Mặc Vũ, việc hai quốc đối đầu có ảnh hưởng rất lớn không thể xem thường nhất là nghe nói lần này học Viện Minh Lâm cử đến có Tử hoàng tử của Minh U, hẳn sợ họ sẽ lên kế hoạch xấu. Dù sao phòng vẫn hơn.

Vỗ vai Tử Phong Hiên Viên Lãnh Điệp gật đầu: “Đừng để ý quá nhiều, y không phải người xấu.” Nếu y đứng về phía Minh U hẳn đã không để y tham gia lần này. Chỉ là có nhiều cái không tiện nói ra nên hẳn không giải thích.

Thấy vậy Tử Phong không hỏi thêm, hẳn tin tưởng Lãnh Điệp sẽ không hại mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).